

VI KEELANDOVÁ



# NAHÁ PRAVDA

*Niektorí chlapi si nezaslúžia druhú šancu.  
Ale dá sa vždy odolať?*

IKAR

VI KEELANDOVÁ  
**NAHÁ**  
**PRAVDA**

Preložil Peter Macsovszky



Vi Keeland  
THE NAKED TRUTH

Copyright © 2018 THE NAKED TRUTH by Vi Keeland  
Translation © 2020 by Peter Macsovszky  
Cover design © 2020 by Emil Křížka  
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Naked Truth  
(C. Scott Publishing Corp, New York 2018)  
preložil Peter Macsovszky.  
Redigoval Kamil Zbruz.  
Korigovala Silvia Zubeková.  
Obálku navrhol Emil Křížka.  
Technická redaktorka Helena Oleňová.  
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava, v roku 2020  
ako svoju 1 656. publikáciu v elektronickej podobe.  
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-7398-6

*Odpúšťanie si vyžaduje silu.*

*Ked' sa zaľúbiš do silnej ženy  
a pokašleš to, odpustí ti...  
ale až po tom, ako ťa nakopala  
do zadku.*



LAYLA

„Prepáč. Zabudla som ti zavolať. Dnes nepôjdeme spolu na obed.“ Vzdychla som a mávla rukou na papiere roztrúsené po stole. „Pittman ma požiadal, aby som pripravila prezentáciu pre nového klienta.“

„Starý Pittman, alebo Joe?“

„Starý Pittman. No tak, *požiadal* nie je to správne slovo. Bez zaklopania otvoril dvere. Práve som mala telekonferenciu a musela som klienta prerušiť v polovici vety. Potom na mňa vyštekol čosi o tom, že *o tretej mám byť v zasadačke exekutívcov*, a odišiel. Musela som zavolať jeho sekretárke Liz a vytiahnuť z nej ďalšie podrobnosti.“

„To je úžasné. Konečne si ťa začínajú všímať aj firemní spoločníci. Vedel som, že to dokážeš.“ Oliver podišiel k môjmu stolu, a keď odchádzal, pobožkal ma na temeno. „Prinesiem ti čerstvé tuniakové tacos, ktoré máš tak rada.“

„Si poklad.“

S Oliverom sa stretávam asi mesiac, hoci sa poznáme už takmer päť rokov. Pracuje ako menšinový spoločník na oddelení autorských práv v našej právnickej firme a nepreháňam – naozaj je poklad.

Keď som minulý víkend ochorela, priniesol mi slepačiu polievku. Keď mi bolo pod psa, pripomínal mi, čo všetko pekné som v živote zažila. Bol pre mňa tou najväčšou oporou už v časoch, keď sme začali spolu chodiť. Keď ma pred niekoľkými rokmi takmer zbavili právnickej licencie a vyrazili z firmy Latham & Pittman, povzbudzoval ma, aby som to nevzdávala. Bystrý a pozorný muž, s dobrým zamestnaním – každé dievča snívalo o tom, že by si takého priviedlo domov a predstavilo rodičom. Skrátka, bol úplným opakom všetkých tých šibnutých mužov, ktorí ma zvyčajne priťahovali.

Minulý týždeň sa zmienil o tom, že o niekoľko týždňov mu vyprší nájomná zmluva, a naznačil, že by ho potešilo, keby som mu pomohla nájsť väčší byt – asi dúfal, že v budúcnosti sa tam budem zdržiavať častejšie. Bystrý a dôvtipný muž, s dobrým zamestnaním a... nebál sa záväzkov.

Rozhodla som sa, že najbližšie, keď ho prídem navštíviť, preverím si, či náhodou neskrýva v skrini nejakých kostlivcov. Potom som sa zahĺbila do svojej prezentácie.

Veľakrát som mala možnosť vidieť, akým spôsobom hlavní spoločníci firmy presviedčajú svojich klientov. Teraz bol rad na mne. Neznášala som, keď mi nedali aspoň niekoľko hodín, aby som preštudovala dokumentáciu a urobila si poznámky. Hneď mi bolo jasné, že investičná firma, ktorú som mala pre nás získať, bola nová, s pekným balíkom peňazí. Zrejme ju založil nejaký kanón, arogantný maklér, ktorý opustil svoju firmu a vzal si so sebou miliardu dolárov, ktorá pochádzala od investorov – presne na takéto typy leteli hlavní spoločníci.



Investičné firmy starej školy boli dobrí klienti – spoľahlivá fakturácia, dodržiavanie zmlúv, prospekty a nespočetné rokovania s Komisiou pre burzy cenných papierov –, ale mladé, arogantné, novodobé investičné firmy, ktoré viedli mladí ctižiadostiví podnikatelia, narábali s bankovkami, ako keby to boli hračkárske peniaze v hre Monopoly. Viedli sa s nimi súdne spory pre obťažovanie zamestnankýň, diskrimináciu, porušovanie zmlúv a podvody s obligáciami. Dočerta, ešte aj naše daňové oddelenie muselo byť v strehu, lebo títo mládenci si namýšľali, že sú múdrejší ako ministerstvo financií.

O niekoľko hodín neskôr, keď sa mala začať moja prezentácia, odviezla som sa výťahom na najvyššie poschodie a prešla cez hrubé sklenené dvere do priestorov exekutívy. Naša firma netrochárila – moja kancelária bola priestranná, zariadená drahým nábytkom. No poschodie, kde sídlili exekutívc, priam páchlo peniazmi, starými peniazmi – recepcný pult z mahagónu, krištáľový luster, perzské koberce a dokonale osvetlený originál umeleckého diela.

Spomenula som si na to, že keď ma sem naposledy pozvali, uplynuli dva roky. Vyzvali ma, aby som vysvetlila svoje konanie, vďaka ktorému disciplinárna komisia Advokátskej komory štátu New York vzniesla voči mne obvinenia. Keď človeka zavolali na najvyššie poschodie – či už išlo o priaznivú, alebo nepriaznivú záležitosť –, tak to niečo znamenalo. A preto som bola veľmi zvedavá, prečo práve ja mám dnes robiť prezentáciu.

Cestou k zasadačke som na chodbe stretla Sarah Durschovú, ktorá patrila medzi hlavných spoločníkov. „Ste pripravená?“

„Až na to, že o klientovi toho veľa neviem.“

Sarah sa zamračila. „Ako to myslíte, že neviete toho veľa o klientovi?“

„Mám základné informácie. Firemný prospekt ešte nebol dostupný, takže toho veľa neviem o kľúčových hráčoch. Mám pocit, že nie som celkom pripravená.“

„No s riaditeľom spoločnosti ste už pracovali.“ Potriasla hlavou. „Preto si vyžiadali vás, aby ste spravili prezentáciu.“

„Vyžiadali si ma? To som nevedela. Kto si ma vyžiadala?“

Keď som prišla ku skleneným dverám, ktoré vedú do zasadačky, uvidela som Archibalda Pittmana, stojaceho na druhom konci miestnosti, ako sa smeje, pričom sa zhovára s nejakým mužom. Stál chrbtom k nám, takže som nemohla vidieť jeho tvár.

Ani som si hneď nedala dokopy dve a dve, keď Sarah povedala: „Tam stojí. Je to pán Westbrook. To je on, kto nás požiadal, aby ste viedli rokovanie.“

Keďže som držala v rukách spisy, laptop a pollitrový pohár kávy Starbucks, Sarah mi podržala dvere a ja som vošla. Urobila som presne dva kroky, keď sa muž, s ktorým sa Pittman rozprával, obrátil. A vtedy sa všetko zosypalo.

Doslova. Stuhla som.

Sarah, ktorá kráčala hneď za mnou, do mňa vrazila a spisy sa mi vyšmykli z rúk. Naklonila som sa, aby som ich zachytila. Pohár s kávou poskočil, schmatla som ho, čo spôsobilo, že z neho odletel vrchnák. Keď som ho chcela chytiť, všetka káva vyšplechla na koberec. Jediná vec, ktorá mi nespadla na dlážku zasadačky, bol laptop.

Bola som celá roztrasená a chcela som pozbierať svoje veci z dlážky, no v tej chvíli ma za lakeť chytila mocná ruka. Skláňal sa ku mne ten chlapík, s ktorým sa pred chvíľou rozprával Pittman. Nezmohla som sa na nič, iba som naňho civela.

A neverila som vlastným očiam.

Nevedela som zo seba vycediť ani slovíčko. Zrazu sme stáli zoči-voči sebe a medzi nami vznikol taký intenzívny kontakt, až mi to vyrazilo dych. Pulz sa mi zbláznil, srdce mi išlo vyskočiť z hrude a ja som sa ani nepokúsila zdvihnúť svoje spisy, alebo urobiť niečo s rozliatou kávou.

Stále ma držal za lakeť, pričom vystrel druhú ruku, aby mi ju podal.

„Som rád, že ťa znovu stretávam, Pehaňa.“

Vôbec netuším, ako som zvládla začiatok prezentácie. Spočiatku som si myslela, že budem mať trému najmä kvôli pánovi Pittmanovi a ďalším dôležitým spoločníkom. No ani vo sne mi nenapadlo, že sa tu vyskytne Gray Westbrook, ktorý sa bude na mňa dívať z opačného konca stola. Prevrtával ma svojimi očami a jeho úšľabok ma rozčuľoval a zároveň mi naháňal strach.

A čo bolo ešte horšie, vyzeral impozantnejšie, než ako som si ho pamätala. Opálená pokožka jeho tváre len zdôrazňovala prenikavosť jeho zelených očí. Jednoznačne zmocnel. Pod drahým, na mieru šitým oblekom sa črtalo sošné telo, také krásne ako jeho čeluste. A ako tam sedel za vrchstolom, vyžarovala z neho taká energia, až sa mi roztriasli kolená. Celkom som zabudla, že muž môže na mňa fyzicky takto pôsobiť.

Snažila som sa nevšímať si ho a sústrediť sa na dokumentáciu. Lenže to nebolo vôbec ľahké. Od chvíle, ako som začala hovoriť, mi kládol otázky a tak ma nútil, aby som s ním komunikovala. Moja prezentácia pozostávala z približne tridsiatich dokumentov a zatiaľ sa vyslovil k desiatim. Najprv ma to znervózňovalo, aj keď jeho otázky som vedela hravo zodpovedať. Márne som sa však snažila zachovať si chladnú hlavu, neustále ma nútil reagovať a to ma začalo poriadne štváť.

„Naša divízia cenných papierov úzko spolupracuje s Komisiou pre burzy cenných papierov, s Úradom pre reguláciu finančného odvetvia, s Ministerstvom spravodlivosti a s Divíziou cenných papierov štátu New York, aby monitorovali a...“

Prerušil ma. *Zase.* „Kto povedie môj tím?“

„Práve som sa chystala povedať, že súčasťou divízie cenných papierov je aj hlavný spoločník, ktorý predtým pracoval na ministerstve spravodlivosti a teraz vedie súdny spor ohľadom podvodov s cennými papiermi v mene jedenástich...“

Kým som hovorila, Gray pozrel na hodinky. Potom ma znovu prerušil, čo bolo už asi dvadsiatykrát v priebehu polhodiny. „Prepáčte. Mám stretnutie na druhom konci mesta, musím bežať.“

Keby mi oči vedeli vystreľovať dýky, ten chlap by už vyzeral ako plátok syra Lacey Swiss. *Čo to dočerta stvára? Odíde pred koncom rokovania?*

Skrížila som si ruky na prsiach. „Nebolo jasne povedané, že naša prezentácia bude trvať najmenej hodinu?“

Hoci som z Graya nespustila zrak, cítila som, ako sa ku mne obrátili hlavy. Hlavní spoločníci boli na pokraji srdcového záchvatu.

Mala som to na háku.

Grayovými perami zašklbalo. Užival si situáciu. *Hajzlik*.

„Rezervovali sme si hodinu, no vyskytlo sa niečo súrne, čo si vyžaduje moju okamžitú prítomnosť.“

„Naozaj? A kedy sa to vyskytlo?“

„*Layla*,“ ozval sa pán Pittman varovným hlasom a z jeho tónu bolo jasné, že nemám ďalej zapárať.

Potom sa obrátil ku Grayovi. „Prepáčte, pán Westbrook. Samozrejme chápeme, že ste zaneprázdnený. Môžeme si dohodnúť ďalší termín. Bude mi potešením dokončiť prezentáciu a odpovedať na všetky vaše otázky.“

Gray zastal a zapol si sako. „To nebude potrebné.“

Pán Pittman začal niečo hovoriť, ale Gray si ho nevšímal a povedal: „*Layla* ju môže dokončiť počas dnešnej večere.“

Zamrkala som. „Už mám dohodnuté stretnutie s klientom.“

Pittmanovi takmer vypadli oči. „Ja vás zastúpim, *Layla*. Vy dokončíte prezentáciu pri večeri s pánom Westbrookom.“

Veľký šéf sa ma nepýtal, oznamoval mi to. Aj tak som už zašla príďaleko, takže som radšej držala jazyk za zubami a potichu civela na Graya.

Všetci spoločníci si potriasli ruky s naším budúcim klientom a nezáväzne s ním konverzovali. Nemala som v úmysle prejsť na opačnú stranu stola. Namiesto toho som sa zamestnala tým, že som zbalila laptop a spisy a dúfala som, že *pán Westbrook* sa jednoducho vyparí.

Nemala som také šťastie.

Gray podišiel ku mne a vystrel ruku. „Slečna Huttonová.“

Keďže som si všimla, že nadriadení sledujú našu komunikáciu spoza Grayovho pleca, podala som mu ruku, čo on využil na to, aby si ma pritiahol k sebe. Keď mi šepkal do ucha, cítila som na krku jeho horúci dych.

„Môžeš predstierať, že si naštvaná, ale tvoje telo mi hovorí niečo iné. Si šťastná, že ma vidíš, tak ako aj ja som šťastný.“

Rozhorčene som sa od neho odtiahla. „Ty si zošalel.“

Očami sklúzol na moje prsia. Vztyčené bradavky mi takmer prebodli blúzku. *Odporné zradkyne.*

Gray sa uškrnul. „Tak o siedmej v reštaurácii Logan's. Rezervujem stôl a pošlem po teba auto.“

„Uvidíme sa v reštaurácii.“

Zaklonil hlavu a zasmial sa.

„Už mi chýbali tie tvoje reakcie, Pehaňa.“

*Fajn, lebo ďalšie budú nasledovať.*

Samozrejme, z nás dvoch som to bola ja, kto prišiel načas. Pozrela som na mobil. Bolo desať minút po siedmej. Rozhodla som sa, že dodržím akademickú štvrtňhodinu a dala som Grayovi päť minút. Ak sa neukáže, hodím ho cez palubu a budem ho považovať za nespoľahlivého.

„Smiem vám zatiaľ priniesť niečo na pitie?“ spýtal sa čašník.

Za normálnych okolností by som počkala na to, čo si objedná klient, a dala si to isté. Ale dnešný večer nebol normálny.

Pošúchala som si stuhnutý krk. „Prosím si vodku s brusnicovou šťavou.“

Dúfala som, že keď si vypijem, upokojím sa a prestanem zatínať čeľuste, skôr než ma rozbolí hlava. Kým som čakala na drink a na svojho večerného spoločníka, vytiahla som mobil a začala si prezerať maily.

Strhla som sa na Grayov hlas, ktorý sa ozval za mnou: „Je mi ľúto, že meškám.“

Srdce sa mi nečakane rozbúšilo a mala som čo robiť, aby som premohla vzrušenie. „Naozaj ti je ľúto? Pretože po dnešku, keď si ma miliónkrát prerušil, som nadobudla dojem, že netušíš, čo je to slušnosť.“

Posadil sa oproti mne a vôbec si nevšímal moju reakciu. „Dostať sa do centra o takomto čase je hotové peklo. Nabudúce si dáme večeru u mňa.“

„Žiadne nabudúce nebude.“

Gray zachytil môj pohľad a pridala arogantný úsmev. „Ale bude. A bude kopa ďalších príležitostí. Až nakoniec prestaneš predstierať, že si neužívaš moju spoločnosť.“

Rozčuľovalo ma, že moje telo naňho reaguje. Už od samého začiatku vznikla medzi nami veľmi silná chémia, ktorú bolo ťažké potlačiť.

Vzdychla som. „Čo to stváraš, Gray? Prečo si prišiel za mnou do firmy?“

Zdvihol obrúsok, ktorý ležal pred ním, a rozprestrel si ho na lone. „Nie je to jasné? Potrebujem nové právne zastupovanie.“

„Od mojej firmy? Určite zastupovanie radšej zveríš riaditeľovi divízie cenných papierov. Alebo dokonca Pittmanovi, ktorý by bol šťastný, keby ťa mohol chrániť a poskytovať ti právne rady, podložené jeho vyše päťdesiatročnou praxou.“

„Vážim si lojálnosť. Chcem niekoho, komu môžem vo svojich obchodných záležitostiach dôverovať.“

„A vybral si si *mňa*? Právničku s päťročnou praxou, ktorej sa práve skončila skúšobná lehota, ktorú jej vymerala Advokátska komora za porušenie dôvery medzi právnikom a klientom?“

Čašník priniesol môj drink. „Nech sa páči, madam.“ Obrátil sa ku Grayovi. „Môžem vám priniesť niečo na pitie? Alebo radšej počkáte, kým príde aj tretí?“

„Budeme len dvaja. Dám si Macallan whisky, čistú, prosím.“

„Hneď to bude.“ Čašník prešiel na druhú stranu stola a začal odpratávať príbor pre tretiu osobu.

Vystrela som ruku a zastavila ho. „Nechajte to tam, príde aj tretí hosť.“

„Výborne,“ prikývol.

Gray počkal, kým čašník odíde. „Nikoho ďalšieho som nepozval na večeru.“

Usrkla som si z nápoja a sladkasto sa usmiala. „Ale ja som pozvala. Napadlo mi, že takému dôležitému klientovi, ako si ty, nebude stačiť iba jeden právnik, aby odpovedal na jeho otázky.“

Len čo som položila pohár, zazrela som muža, ktorého som pozvala, ako vchádza do reštaurácie. Preletel pohľadom po miestnosti, hľadal ma, takže som zdvihla ruku a zamávala naňho.

„Perfektné načasovanie. To je Oliver.“

Gray vrhol pohľad na muža, ktorý smeroval k nášmu stolu, a potom pozrel na mňa. Situácia ho pobavila. *Ten chumaj sa vôbec nenaštvaj!* „To je milé. Pozvala si si garde, lebo sa so mnou necítiš v bezpečí.“



## *Druhá kapitola*

---

GRAY

„Takže vy ste Laylin šéf?“ Z kvalitnej škótskej, ktorú mi čašník práve priniesol, som si dal poriadny hlt.

„Nie, nie som jej šéf. Pracujem na oddelení autor-ských práv. Vo firme Latham & Pittman však patrím medzi menšinových spoločníkov. Pracujem tam už pätnásť rokov. Môžem odpovedať na akúkoľvek vašu otázku.“

Chcel som, aby ten otravný hlupák, ktorý sedel medzi Laylou a mnou, vypadol. „Naznačujete teda, že Layla nie je vôbec schopná odpovedať na všetky moje otázky?“

„Nie, vôbec nie.“

„Tak prečo ste prišli?“

Pán Tenký krk sa pozrel na Laylu, aby odpovedala namiesto neho.

„Olivera som pozvala ja,“ povedala. „Viem, že našej firme môžete priniesť veľký zisk, preto som si myslela, že bude lepšie, ak sa vašim otázkam budú venovať viac-erí právnici.“

„Zmýlili ste sa,“ obrátil som sa k Oliverovi. „Môžete ísť. Som presvedčený, že Layla bude vedieť odpovedať na všetky moje otázky.“

Layla cedila slová pomedzi zaťaté zuby, no hlas sa jej nezachvel. „Oliver je už tu. Jeho názor je hodnotný. Som si istá, že kým dovečeriame, zistíte to aj sám.“

Prišiel čašník s jedálnymi lístkami.

„Som si istý, že to nezistím,“ zašomral som.

Objednali sme si večeru a Laylin strážca sa ospravedlnil a vzdialil sa na toaletu.

Keď nás už nemohol počuť, povedal som: „Musíme sa porozprávať, Layla. Osamote. Povedz mu, aby vypadol.“

„Čo? Nie!“

Vstal som. „Fajn. Tak sa o to postarám sám.“

Vyrazil som na toaletu, za pánom menšinovým spoločníkom. Layla na mňa pokrikovala, ale ja som si ju nevšímal. Tenký krk stál pri pisoári. Jeho krk zjavne nebolo to jediné, čo bolo na ňom tenké. Postavil som sa vedľa neho a siahol som si do vrecka. Z tučnej peňaženky som odrátal desať stodolárových bankoviek a počkal som, až si zapne rázporok. Potom som mu hotovosť podal.

„Nechcete sa navečerať niekde inde? Pozývam vás.“

Tenký krk sa pozrel na hotovosť, potom na mňa a prešiel k umývadlám. Počkal som, kým si umyje ruky.

Keď skončil, oprel sa o umývadlo a skrížil si ruky na hrudi. „Predpokladám, že sa teraz rozprávame ako chlap s chlapom, a nie ako právnik firmy Latham & Pittman s potenciálnym klientom, však?“

„Samozrejme,“ prikývol som. „Chlap s chlapom.“

Usmial sa. „Dobre. Tak mi dovoľte, aby som vám povedal, že ak máte záujem o slečnu Huttonovú, tak len strácate čas.“

„Prečo?“

„Z troch dôvodov. Prvý dôvod je, že Layla sa nikdy nebude súkromne stretávať s klientom. Druhý je ten, že som si vás preveril. Možno by ste našej firme pri-niesli zisk, no zároveň ste aj boli trestaný. A tretí dôvod je, že Layla je moja frajerka.“

Krv sa mi nahrnula do hlavy. Tretí dôvod ma zaskočil. Ak si Oliver myslel, že ma odstraší, tak mal prísť s niečím iným. Odsedel som si v base tri roky. Nebál som sa ho ani trošku. Aj keby mi pripadal čo len trochu hrozivý, ja nepustím do gatí.

Usmial som sa a položil som mu ruku na plece. „Budem k vám úprimný – viete, ako chlap k chlapovi. Ani jeden z vašich *troch dôvodov* ma nemôže zastaviť.“

Oliver – Laylin *frajer* – bol dosť bystrý, takže pochopil, čo mu naznačujem. Počas celej večere mlčal a nechal, aby hlavné slovo mala Layla. Tentoraz som sa nesprá-val ako popoludní, neprerušoval som ju a umožnil som jej, aby o svojej firme, o ktorej som už vedel, že si ju najmem, porozprávala všetko. Kašľal som zvysoka na všetkých tých starých pokrytcoch, ktorí budú dohliadať na moje potreby. Bavilo ma sledovať Laylu, ktorá sedela oproti mne, jej pery, keď rozprávala, dívať sa na jej tvár, zľahka posiatu pehami, ktoré sa snažila zamaskovať, spočívať očami na jej plných perách, keď ma sústrede-ne počúvala a Tenký vták nedával pozor. Zabávalo ma, že som *Laylu donútil, aby sa na svojej stoličke vrtela*.

Naposledy som ju videl pred vyše rokom a za ten čas, ak je to vôbec možné, ešte väčšmi skrásnela. Jej tmavé vlasy boli dlhšie, nosila ich prirodzene zvlnené a už sa ich nesnažila mať vyrovnané a lesklé ako hodváb. Poze-

ral som sa na ňu a všimol som si, že jej vlasy konečne vyzerajú tak, ako som ich videl vo svojom sne: zvlnené po niekoľkých hodinách strávených drsným milovaním.

Bol to jeden z tých prekliatych snov, ktoré sa mi opakovane snívali, keď so mnou prerušila všetky kontakty. Na nič iné som nedokázal myslieť počas osamelých nocí.

Dnes večer si svoje mäsité pery zvýraznila jasnočerveným rúžom a v strede vytvárali dokonalé malé „v“. Chcel som po nich prechádzať svojím jazykom. Jej krk volal po tom, aby som ho cmúľal a hrýzol. Ale jej oči vyjadrovali neprístupnosť. Mala bledé, zelenomodré oči, ktoré – vedel som to z vlastnej skúsenosti – stmavli vo chvíli, keď sa eroticky vzrušila.

„Počúvate ma vôbec?“ Layla dvakrát zamrkala.

*Preboha.* Nezachytil som ani slovo z toho, čo hovorila. „Samozrejme, že počúvam.“

Predklonila sa a stíšila hlas: „Tak čo som práve povedala?“

*Dokelu, jej oči stmavnú aj vtedy, keď je našťvaná.* Keby som ju tak mohol pretiahnuť vtedy, keď je nahnevaná, a vidieť, ako sa sfarbia jej oči.

„Hovorili ste o firme.“

Chvíľu mi skúmavo hľadela do očí, potom sa uškrnula. „Nechajme to. Dnes večer som už aj tak povedala všetko, čo som chcela. Povedzte mi, *pán Westbrook*, aké služby očakávate od našej firmy? Popoludní ste spomenuli, že sa uchádzate o licenciu od Komisie pre burzy cenných papierov, a zmienili ste sa o svojej novej obchodnej transakcii. Lenže ja o vašich plánoch nič neviem, keďže ste boli príliš zaneprázdnený na to, aby ste nám venovali jednu celú hodinu.“

Ten trubiroh s tenkým krkom sa striedavo pozeral na mňa a na ňu. Videl som na ňom, že si Laylino správanie nevie nijako vysvetliť. Ale som si istý, že si situáciu užíval, lebo som sa ho snažil podplatiť. Cítil som však, že netuší nič o našej spoločnej minulosti s Laylou. Rozhodol som sa, že si svoju teóriu overím.

„Ste mi povedomý, Oliver, ale aj tak si vás neviem zaradiť. Neboli ste niekedy v otisvillskej federálnej väznici?“

Odkedy sme sa rozprávali na záchode, bolo to prvýkrát, čo som sa mu prihovoral.

„Ja? Nie, nebol.“ Pozrel na Laylu. „To je to miesto, kde si nejaký čas viedla program, v rámci ktorého si učila väzňov písať odvolania, však?“

„Áno.“ Layla fľochla na mňa takými očami, že som to mohol považovať aj za varovanie.

Oliver určite nemal ťažkosti s počtami, lebo si hneď dal dokopy dva a dva. „Tam ste si odpykali svoj trest?“

Zdvihol som pohár k ústam a usmial sa. „Presne tam.“

Pozrel na svoju milujúcu frajerku, potom na mňa, potom znovu na ňu. „Vy dvaja ste sa už stretli?“

A jeho milujúca frajerka mu zaklamala rovno do očí. „Nie.“

Hneď sa mi zlepšila nálada. Obdaril som Olivera svojím prvým nefalšovaným úsmevom. Myslel som si, že Tenký vták mi zabráni v tom, aby som zistil, či mu Layla o mne niečo povedala. Lenže jej klamstvo bolo výrečnejšie, než si bola schopná sama priznať.

Človek, ak, pravdaže, nie je padnutý na hlavu, nemá dôvod klamať. Existuje len jeden dôvod, prečo žena

nepovie mužovi, s ktorým sa stretáva, pravdu o inom mužovi: nechce v ňom vyvolať žiarlivosť. To znamená, že je niečo, kvôli čomu by mohol žiarliť.

Zdvihol som obočie a uškrnul sa na Laylu. Zamračila sa a jej oči ešte väčšmi potemneli.

„Prejdime k vašim právnym nárokom, pán Westbrook,“ povedala. „Aký druh podnikania máte na mysli?“

„Firmu s rizikovým kapitálom. Predovšetkým chceme investovať do technológií a komunikácie. Takže budem potrebovať človeka, ktorý dohliadne na licenčné náležitosti potenciálnych investícií, postará sa o kúpne zmluvy, navrhne úverové zmluvy a zabezpečí, aby sme sa nestali korisťou pre podvodníkov.“

„Tá posledná časť je zaujímavá,“ povedala Layla a usrkla si z brusnicovej vodky. „Chcete požiadať aj o navrátenie licencie cenných papierov?“

„Áno. Ale nie hneď. Zatiaľ by som sa chcel zamerať na nový podnik a popritom pracovať na veciach, ktoré by mohli uľahčiť získanie licencie.“

„Zrejme si uvedomujete,“ povedala Layla, „že ste bývalý trestanec a vaše šance na to, že vám Úrad pre reguláciu finančného odvetvia udelí licenciu, sú priam mizivé. Ste diskvalifikovaný na desať rokov.“

„Technicky vzaté, nebol som usvedčený. Chcel som sa vyhnúť súdnemu procesu, a tak som radšej uzavrel s prokurátorom dohodu o vine a treste. V tom čase to bolo menšie zlo.“

„Z hľadiska zákona priznanie viny v niektorých bodoch obžaloby sa rovná tomu, že ste boli usvedčený.“

„Som uzrozumený s konzekvenciami takéhoto priznania. Čítal som však, že napriek diskvalifikácii možno získať špeciálne povolenie.“

„Taká možnosť skutočne existuje. Ale nie je to jednoduché. V minulosti sme mali už niekoľko takých prípadov, ale neuspeli sme ani v jednom z nich.“

„No tak môj prípad bude prvý, v ktorom uspejete,“ povedal som a pripil jej na zdravie.

Po večeri sme všetci traja vyšli von, k zriadencovi, ktorý má na starosti parkovacie služby. Nenáhľivo som hľadal vo vrecku lístok od svojho auta. Mal som šťastie, lebo prvé auto, ktoré prišlo, patrilo Oliverovi a ďalšie nebolo ani moje, ani Laylino, takže Oliver sa nemohol ďalej zdržiavať.

Oliver vypol motor, asi si myslel, že bude môcť počkať. Ani za svet by nás dvoch nenechal osamote. Zrejme dúfal, že nasledujúce auto bude už Laylino. Lenže nebolo.

Keď dvojica nastúpila do auta za ním, pokynul som bradou smerom k ich autu a povedal som: „Asi blokujete cestu autu za vami.“

Pozrel na Laylu, potom na mňa.

„Nerobte si starosti,“ usmial som sa. „Postarám sa o to, aby bezpečne nastúpila do auta.“

Keby som bol v jeho koži, nič by ma neprinútilo, aby som nechal ženu pred reštauráciou v spoločnosti bývalého trestanca, ktorý už jasne dal najavo, že má o ňu záujem – aj keby išlo o dôležitého klienta.

Oliver vyzeral zmätený a nakoniec sa prejavil ako zbabelec.

„Tak dovidenia zajtra.“ Stisol Laylino plece a potom mi podal ruku. *Mäkká, spotená, roztrasená... zženštilá.* „Tešilo ma. Dúfam, že sa rozhodnete pre firmu Latham & Pittman.“

Namiesto odpovede som mu pevne stisol ruku. „Dobrá noc.“

S Laylou sme mlčky sledovali, ako sa auto jej ochran-  
cu vzdáľuje.

„Chodím s Oliverom,“ povedala varovným hlasom.

„Viem. Povedal mi to na záchode, keď som sa ho  
snažil podplatiť, aby zmizol. Mimochodom, pekný  
bozk na rozlúčku.“

V očiach sa jej zaiskrilo. „*To hádam nie*. Bože, ty si  
taký primitív!“

Skĺzol som pohľadom na jej pery. „Chýbali mi tvoje  
hriešne ústa.“ *A už sa neviem dočkať, kedy do nich vopchám  
svojho vtáka*. Bol som však pri rozume a vedel som, že  
ešte nenadišla správna chvíľa, aby som hovoril o svo-  
jich túžbach.

„Ty nie si normálny. Keby ma Oliver pobozkal pred  
klientom, bolo by to od neho neprofesionálne – hoci ty  
by si si to vôbec neuvedomil.“

„Podľa mňa je nenormálny tvoj priateľ, ktorý prá-  
ve odfrčal a nechal svoju partnerku napospas mužovi,  
ktorý má o ňu záujem. A, mimochodom, vykašľal by  
som sa na to, či sa správam profesionálne alebo nie, ale  
vymedzil by som si svoje teritórium.“

Layla si dala ruky vbok. „Verí mi. A ty si čo? Nejaký  
pes? *Vymedzil by som si svoje teritórium*. Značkuješ si aj  
požiarne hydranty?“

„Verí ti? Tak preto nezbadal, keď si mu zaklamala,  
že my dvaja sme sa ešte nikdy nestretli.“

Urobil som krok a vstúpil do jej osobného priestoru.  
Neustúpila, ale zaklonila hlavu a dívala sa na mňa. Jej  
neústupčivosť sa mi bohovsky páčila.

„Nemusi vedieť o tom, čo bolo medzi nami. A vieš  
prečo? Lebo medzi *nami* nikdy nič nebolo.“

„Hovor si, čo chceš.“



„Bože, ty si ale arogantný.“

Pohladil som ju po vlasoch. „Máš iný účes. Páči sa mi, keď máš takéto vlnité vlasy. Sú sexi. Ale zase si maskuješ tie pekné pehy, čo máš na nose.“

Rázne mi odstrčila ruku. „Počúvaš ma?“

„Pravdaže. Verí ti. Medzi nami nič nebolo. Som arogantný primitív.“

Zavrčala na mňa. Bolo to rozkošné.

„Vaše kľúče, slečna.“

Ani sme si nevšimli, že pristavili jej auto a zriadenec tu stojí pri nás a kýva kľúčmi.

Layla schmatla kľúče a vykročila k svojmu autu. Zriadenec pribehol, aby jej otvoril dvere. Layla sa už chystala nastúpiť, no zrazu zastala a ponad kapotu povedala: „Najmi si inú firmu, Gray. Nič si nenamýšľaj, lebo medzi nami k *ničomu* nedôjde.“

## Tretia kapitola

LAYLA

„Sú nádherné.“

Becca, recepcná, s ktorou som sa priatelila a často som s ňou chodievala na obedy, vošla do mojej kancelárie s kyticou žltých ruží. Museli ich byť aspoň dva tucty. Položila ich na stôl a povzdychla si. „Kiežby som natrafila na takého chlapíka ako Oliver. Je do teba úplne zbláznený.“

Usmiala som sa. Ale niečo mi vravelo, že mi tie ruže neposlal on. Dúfala som, že moje tušenie je mylné.

„Pôjdeme dnes na obed?“ opýtala sa Becca.

„Jasné. Okolo jednej?“

„Tak ti teda brnknem. Ak to neurobím, nezdvihneš zadok, až kým sa nezotmie.“

Mala pravdu. Keď som sa vrhla na nejaký projekt, zvyčajne som stratila pojem o čase.

Becca práve odchádzala z kancelárie, keď vošiel Oliver.

„Oliver, prečo nemáš brata?“ povedala žartom.

Oliver sa usmial. Potom si všimol obrovskú kyticu na stole a úsmev mu zamrzol na tvári.

*Dočerta. On ich neposlal.*

„Tajný cititeľ, kvôli ktorému by som sa mal znepokojovať?“

„Hm... Priniesla ich Becca. Myslela som si, že si ich poslal ty.“

Zaklonil hlavou. „Kiežby.“

Za ten mesiac, čo som sa stretávala s Oliverom, sme sa nikdy vážnejšie nerozprávali. Asi sme to nepovažovali za potrebné. Ani jeden z nás nemal *čas* stretávať sa s niekým iným. Dočerta, v chvate sme sa spolu naobedovali, kedy sme mohli, ale aj po štyroch týždňoch sme chodili iba na formálne rande. Obaja sme pracovali desať hodín denne, šesť dní v týždni. Takže som nikdy neuvažovala o tom, že by sa Oliver mohol stretávať s inými ženami, a asi ani jemu nepripadalo pravdepodobné, že by som mala mužské známosti. *Až doteraz.*

Na nič sa ma nepýtal, iba tam stál a čakal. Každú chvíľu mu oči zabľúdili k malej obálke, pripnutej k vonkajšej strane priehľadného celofánového obalu. Začala som sa cítiť trápne.

V duchu som si priala, aby zazvonil telefón, no nestalo sa. Nakoniec som obálku s kartičkou odopla, pričom som úporne premýšľala, ako sa budem tváriť, keď vysvitne, že kvety poslal Gray. Oliver sledoval, ako vyťahujem kartičku z ružovej obálky.

Kým som ju čítala, nasadila som nacvičený úsmev zo súdnej siene. „Je to priateľka. Pomohla som jej v právnej záležitosti a poslala mi kvety, aby mi poďakovala.“

Oliverovi sa očividne uľavilo. Poskladala som kartičku. Ruka sa mi už začínala potiť.

„Čo si sa tu zrazu objavil? Prišiel si sa pozrieť, ako sa má tvoja priateľka?“

Oliverova kancelária bola o dve poschodia vyššie. Prednedávnom ju vynovili, a hoci moja kancelária zodpovedala úrovni právnickej firmy, jeho bola luxusná.

„Napadlo mi, že ti prídem zaželať dobré ráno a porozprávať ti o rozhovore, ktorý som mal včera večer s naším budúcim klientom.“

*Dopekla.* Asi som natárala kopu klamstiev a všetky súviseli s Grayom Westbrookom. Vôbec som netušila, prečo som si začala veci komplikovať tým, že som predstierala, že ho nepoznám. No nevedela som sa zastaviť.

„Áno?“ Technicky vzaté, môj úžas nebola ďalšia lož – iba som zabudla predstierať, že neviem o tom, že sa ho Gray pokúsil na záchode vyštvať z reštaurácie. Lahostajnosť alebo lož – nech to nazveme hocijako – nebolo to správne.

„Nejde mu len o právne poradenstvo. Ten somár mi strkal do ruky bankovky, aby som sa vyparil ešte pred večerou.“

„Čo si mu povedal?“

„Povedal som mu, že nechodíš na rande s klientmi či bývalými trestancami.“

„Rozumiem...“

„Tak či onak, bolo to prvýkrát, čo ťa starší spoločníci poverili, aby si získala zákazku, takže podľa mňa by bolo dobré, keby si priniesla firme zisk. Na druhej strane celkom sebecky dúfam, že si nájde inú firmu a nebude ťa otravovať.“

„Dokážem sa o seba postarať.“

„Viem. To je jedna z vecí, ktoré sú na tebe veľmi sexi. Máš väčšiu odvahu ako väčšina mužov, ktorých poznám. Ale tento chlapík len nedávno vyšiel z väznice.“

„Federálna väznica pre obvinených z nezákonného obchodovania s cennými papiermi. Nie je to žiadny sexuálny násilník.“

„Jasné. No nepáči sa mi predstava, že sa okolo teba obšmieta človek s pochybnou morálkou.“

„Keby som netrávila čas s ľuďmi s pochybnou morálkou, mala by som veľmi málo klientov. Vieš dobre, že pracujem pre ten úsek firmy, ktorý sa zaoberá cennými papiermi, a nie pre kultivované a bezúhonné oddelenie autorských práv ako ty.“

„To je smutné,“ zaškeril sa Oliver. „Ale je to tak. Musím bežať – o desiatej mám poradu a musím sa pripraviť. Zájdem cez týždeň na večeru?“

„Jasné. Dobrý nápad.“

Požiadala som Olivera, aby zavrel za sebou dvere. Predstierala som, že mám telekonferenciu, do ktorej sa musím zapojiť. Keď som osamela, usadila som sa v kresle, rozložila pokrčenú kartičku a znovu si ju prečítala.

*Pehaňa,*

*chýbala si mi. Skús mi dať ešte jednu šancu.*

*X*

*Gray*

Hnevala som sa na všetko, čo ten muž za uplynulých dvadsaťštyri hodín vyparatil. Z ničoho nič sa objavil na mojom pracovisku, trval na tom, aby som pripravila prezentáciu, a pred spoločníkmi ma žiadal, aby som s ním išla na večeru – na večeru, počas ktorej sa k Oliverovi správal ako taký grobian. Prinútil ma, aby som zaprela, že sa poznáme, a ešte mal tú drzosť a poslal mi kvety. Ale najviac zo všetkého... som nenávidela to, že som v jeho prítomnosti cítila v žalúdku chvenie.

Prenikavá vôňa ruží zaplňala celú miestnosť. Napriek tomu, že som neodstránila celofán a nevybrala vázu

z ochranného kartónového obalu, sladká kvetinová vôňa sa vznášala všade vôkol mňa. Viackrát som sa zadívala na ruže, pričom moja pozornosť blúdila. Nevedela som sa sústrediť a dočítať ponuku na nákup akcií. Strávila som celé dopoludnie a ešte tri hodiny po obede nad materiálom, ktorý by som za iných okolností prečítala za hodinu.

Cítila som sa frustrovaná. Zložila som si okuliare na čítanie a hodila ich na stôl, oprela som sa v kresle a mračila sa na tie prekliate ruže na stole.

„Viete, ste celkom ako on.“ Asi som prišla o rozum, veď som sa zhovárala s nerozbalenou kyticou. „Ste také krásne a voňavé. No keby som sa podvolila a jednu z vás vytiahla, popíchala by som sa.“

Bolo mi jasné, že nedokončím nič z tých vecí, ktoré sa na mňa vyškierali zo stola. Zhlboka som vydýchla, vstala, vzala kyticu, prešla k smetiaku a hodila kvety, ktoré mohli stáť aspoň dvesto dolárov, medzi smeti.

Možno to bolo symbolické a možno iba *bláznivé*, no potom som už bola schopná koncentrovať sa. Za menej ako polhodinu som dokončila svoju prácu a pobrala sa za asistentkou, aby naklepala moje rukou napísané poznámky.

Vrátila som sa do kancelárie a pustila sa do prehrávania skrine so spismi, keď niekto zaklopal na otvorené dvere. Zdvihla som pohľad a uvidela vo dverách stáť pána Pittmana. Zavrela som skriňu.

„Pán Pittman. Môžem vám nejako pomôcť?“

V priebehu dvoch dní to bolo druhýkrát, čo zliezol zo slonovinovej veže, aby sa so mnou porozprával. Vedela som, že bude chcieť niečo, čo súvisí s konkrétnym potenciálnym klientom. Až teraz mi docvaklo, že som

sa asi Grayovho ega dotkla natoľko, že sa neovládol a postažoval sa na mňa u mojich nadriadených. Ak hlavní spoločníci usúdili, že ich chcem úmyselne pripraviť o veľký zisk, tak som v tejto firme skončila. Pričom pôda pod mojimi nohami, ktorá sa roztriasla v dôsledku môjho suspendovania, sa prestala triasť len nedávno.

„Máme pre vás dobré správy, Layla,“ povedal Pittman a na tvári sa mu zablysol úsmev, čo sa uňho nestávalo často.

„Dobré správy?“

„Áno.“

Urobil niekoľko krokov a vtedy som si všimla, že neprišiel sám. Do kancelárie vpochodoval Gray a tváril sa, ako keby mu to tu všetko patrilo. Zlomyseľne sa usmial.

Pittman sa k nemu obrátil. „Pán Westbrook práve s nami podpísal zmluvu. Povedal, že ste ho počas večere presvedčili.“

Chvíľu som si myslela, že odpadnem. „Ó. To sú... fantastické správy.“

Pittman potľapkal Graya po chrbte. „Rozhodli ste sa správne. Layla sa o vás veľmi dobre postará.“

„O tom nepochybujem,“ povedal ten primitív a oči mu zažiarili.

„Tak vás teda nechám, aby ste sa porozprávali.“ Pittman sa na mňa pozrel. „Viem, že sa máte zúčastniť pojednávania s Baragom. Namiesto vás tam pošlem Charlesa. Pán Westbrook je VIP klient, takže musíme urobiť isté úpravy, aby ste boli k dispozícii za každých okolností.“

„Pojednávanie s Baragom? To je zajtra.“

„Nerobte si starosti. Ak sa Charles nestihne pripraviť, určíme nový termín. Cesta pána Westbrooka má prioritu.“

„Cesta?“

„Budete ho sprevádzať do Greensboro.“

Nepovedala som ani slovo, iba som sa strojene usmievala, až kým som nezavrela dvere za pánom Pittmanom. Keď odchádzal, v očiach mu svietili dolárové bankovky. Vôbec si nevšimol, že najradšej by som nového VIP klienta užkrtila.

So skríženými rukami na prsiach som sa obrátila ku Grayovi a zasyčala som: „O čo sa snažíš?“

„Čo? Potrebujem nového právneho zástupcu.“

„Keď som ti včera večer povedala, aby si si najal inú firmu, jednoznačne som ti dala najavo, že ťa nechcem zastupovať. Čo ti na tom nebolo jasné?“

„Som výhodný klient. Tvoja firma ťa poverila, aby si uzavrela obchod. Je to pre teba dobré.“

Vzdorovito som vystrčila bradu. „Vôbec nevieš, čo je pre mňa dobré. Ty nie si pre mňa dobrý.“

Podišiel ku mne a ja som zadržala dych. Nedotkol sa ma, no nervové zakončenia na povrchu mojej pokožky ožili. V žiadnom prípade som však nemienila cúvnuť či dať mu najavo, ako na mňa pôsobí jeho blízkosť. Gray prekročil hranice môjho osobného priestoru.

Očakávala som, že ma svojím hlbokým, hrozivým hlasom pošle tam, kam patrím, no namiesto toho urobil niečo, s čím som nepočítala.

„Prepáč, že som ti klamal, Layla,“ povedal jemným hlasom.



V prítomnosti tohto muža som sa musela správať tvrdo. Nevedela som byť zhovievavá.

„To, čo sa stalo pred vyše rokom, bola chyba,“ povedala som. „Nespôsobila to však tvoja lož. Chyba bola, že som si s tebou vôbec začala.“

Okom mu jemne šklblo, čo značilo, že som trafila do čierneho.

„Napoludnie už musíme byť v Greensboro. Stretne sa s mojimi novými spoločníkmi,“ povedal. „Bude veľmi užitočné, ak sa zúčastníš rokovania o podmienkach spoločníctva, aby detaily boli vyjasnené, skôr než sa pustíš do návrhu zmluvy.“

Na jeho požiadavke nebolo nič čudné. Zvyčajne som sprevádzala klientov na obchodné rokovania. Zlé bolo, že som nemala na výber. Gray si uvedomoval, do akej mizérie ma dostal. Keby som sa teraz vybrala za spoločníkmi našej firmy a odmietla spolupracovať s novým klientom, žiadali by odo mňa vysvetlenie.

Čo by som im mala povedať? Že som musela vykonávať dobrovoľnú právnickú prácu, čo bolo súčasťou sankcií za porušenie dôvery medzi právnikom a klientom? Že ma vtedy takmer vyhodili zo zamestnania? Že počas toho, ako som si prácou v mužskej väznici odrábala trest, som stretla Graysona Westbrooka a zaľúbila sa doňho? Občas sme sa všuchli medzi regály väzenskej knižnice a bozkávali sme sa. Všetko bolo úžasné, až kým ma neoklamal. Že čo? Mala som to predvídať? Ale ako som mala vedieť, že začať si s väzňom, zadržaným za zneužívanie obchodných informácií, nebol dobrý nápad?

Otrávene som naňho zagánila. „Poviem svojej asistentke, aby pripravila materiály a poslala ti ich mailom.“

Na jeho krásnej tvári sa objavil úškľabok. Mala som chuť vylepiť mu facku.

„Výborne. Povedz jej, že chcem Langham.“

„Hotel? Myslela som si, že obchodné stretnutie má byť napoludnie.“

„Je to tak. Ale niektorí investori prichádzajú zďaleka – lietadlom. Očakávajú, že bude večera.“

„Tak sa s nimi navečerať. Na to ma nepotrebuješ.“

„Večera bude len pokračovaním obchodného stretnutia.“

Pokrčila som plecami. „Ak sa po *samotnom* rokovaní niečo zmení, poznač si to a daj mi včas vedieť. Ja sa vrátim domov večerným letom.“

Na moje prekvapenie Gray neprotestoval. Prikývol, urobil krok dozadu a podal mi ruku. „Som rád, že vás mám v tíme, poradkyňa.“

Pozrela som sa na jeho ruku. Pred očami sa mi vynorila dávno zabudnutá spomienka. Keď ma prvýkrát pobožkal, chytil mi tvár do svojich mocných dlaní a ja som sa takmer roztopila. Nepáčilo sa mi, že vinou tej spomienky som sa cítila zraniteľná a mala som strach dotknúť sa ho. Nesmela som pripustiť, aby sa ma zmocnila minulosť.

Dúfala som, že sa nechvejem, a opätovala som podanie ruky. Prebehol mnou elektrický výboj. Ako keby som vopchala prst do zásuvky. Rýchlo som vytrhla ruku z jeho dlane a prešla okolo neho k svojmu písaciemu stolu.

„Pošlite mi e-mailom mená vašich spoločníkov, aby som ich overila u nášho vyšetrovateľa.“

„To nie je potrebné.“

Písací stôl teraz slúžil ako bariéra medzi nami. Zdvihla som fascikel, a kým som hovorila, listovala

som v ňom. „Jednu vec si vyjasnime. Ak mám byť va-  
šou poradkyňou, budeme postupovať tak, ako poviem  
ja, a v súlade s právnymi normami.“

Nezdvihla som pohľad, no počula som pobavenie  
v jeho hlase. „Áno, madam.“

„Pred svojím odchodom nezabudnite nechať kon-  
takt na seba u mojej asistentky. Želám vám pekný deň.“

O minútu som počula, ako sa dvere otvorili, takže  
som sa odvážila zdvihnúť pohľad. Gray, samozrejme, ča-  
kal len na to. Očami sa zabodol do smetiaka s ružami.

„Alergická?“

Musela som sa pousmiať. „Áno. Presne tak.“

V kútikoch očí sa mu zjavili vrásky a Gray žmurkol.  
„Nabudúce pošlem karamelky.“

„Nabudúce ich pošlite svojej manželke.“

## Štvrtá kapitola

LAYLA

*Pred dvoma rokmi*

„Musíte si obuť iné topánky.“

„Iné topánky?“ Červené remienkové sandále od Briana Atwooda sa nie celkom hodili k môjmu konzervatívne právnickému kostýmu. No ak som musela pracovať aj v sobotu, potrebovala som niečo, v čom by som sa mohla cítiť ako človek. A tie sandále určite neboli až také nepatričné, že by som si ich musela prezúť. Pozrela som na dozorkyňu. „Máte problém s mojimi topánkami?“

„Otvorená obuv sa vo federálnej väznici nepovoľuje.“

*To nemyslíš vážne.*

„Nikto mi to nepovedal. Vstávala som ráno o piatej a šoférovala štyri hodiny, aby som sem prišla včas. Je to prvý deň mojej dobrovoľnej práce.“

Dozorkyňa sa uškrnula. „Čo ste spáchali?“

„Spáchala?“

„Právnici, ktorí sem cez víkendy chodia *dobrovoľníčiť*, väčšinou nie sú naozajstní dobrovoľníci.“

„Ó.“

Dozorkyňa zdvihla obočie – čakala na moju odpoveď.

Vzdychla som. „Naparili mi dvesto hodín verejno-

prospešnej práce za porušenie dôvery medzi právnikom a klientom.“

Dozorkyňa zahvízdala. „Dvesto hodín. U nás riešime prehrešky jednoduchšie.“

„Naozaj? Ako to teda vyzerá v praxi?“

„Vybaví sa to ručne-stručne.“

*Úžasné. Fakt úžasné.*

Dozorkyňa mi vrátila identifikačnú kartu. „Tak teda máte náhradnú obuv?“

„Nemám. Je tu niekde nablízku obchod, kde si môžem kúpiť lodičky alebo niečo podobné?“

„Takých dvadsať míľ odtiaľto je Walmart.“

Pozrela som na hodinky. „O polhodinu by som mala začať.“

„Tak si pohnite.“

Bola som vo väznici. Nie v takej, akú ukazujú v telke – čiže nič také ako miestnosť pre návštevy, kde je návštevník na jednej strane bezpečnostného skla a na komunikáciu slúži telefón – ale v takej väznici, v ktorej sa trestanci voľne pohybujú. V Otisville, kde som mala nasledujúcich niekoľko mesiacov viesť každú sobotu kurz, bola minimálna stráž, takže človek sa mohol cítiť ako na nejakej vysokej škole. Budova nebola ohraničená plotom. Väzni dokonca neboli zatvorení v celách. Keby som nevedela, že som vošla do väznice, vôbec by som si nevšímala mužov, ktorí sa tu prechádzali vo voľných žltohnedých košeliach. Mnohí z nich by pokojne mohli byť profesori. Väčšinou to boli postarší muži, oholení, s krátkymi vlasmi a vzbudzovali dojem, že inak bývajú v ateliérových bytoch.

„Koľko ľudí tu žije?“ spýtala som sa dozorca, ktorý ma odprevádzal ku knižnici.

„Počet sa mení každý deň, no zvyčajne čosi vyše stovky.“

Prešli sme cez dvere a potom po dlhej chodbe s oknami. Muži, ktorých som uvidela cez okná, sa usmievali a vyzerali, že sa cítia dobre.

„To je... ihrisko na boču?“

Dozorca sa zachechtal. „Veru. A majú aj bejzbalové ihrisko, lepšie ako moje deti na strednej škole. Nie nadarmo prezývajú tieto nápravné zariadenia Federálnym klubom.“

Väznica bola krajšia, než som očakávala, no knižnica – knižnica bola ako z rozprávky. Dva tucty políc obsahovali viac kníh ako miestna verejná knižnica, ktorú som navštevovala v čase dospievania. Boli tam veľké stoly s drevenými stoličkami. Pripomínali mi stoličky z právnickej školy, na ktorých som sedávala do neskorých večerných hodín. Priestranná trieda bola oddelená sklenenou stenou. Na každej lavici bol počítač s plochou obrazovkou.

„Fíha,“ povedala som, keď som sa rozhliadla okolo seba.

„Také čosi ste nečakali, však?“

„Veru nie.“

Dozorca ukázal na triedu. „Do knižnice nebude mať prístup nikto, kto nie je zaregistrovaný vo vašom kurze. Takže trieda i knižnica sú vám k dispozícii. Myslím, že na váš kurz sa prihlásilo štrnásť mužov, okrem Westbrooka. Takže budete mať dosť miesta.“

„Westbrooka?“

„Má na starosti všetky kurzy, ktoré teraz bežia.“

„Aha. Fajn.“

„My o vlku a vlk za dverami.“ Dozorca vystrčil bradu. „Prichádza náš krásavec.“

Obrátila som sa a uvidela vysokého, tmavovlasého muža. Vedľa neho kráčal ďalší muž. Hlavu mal sklonenú až do chvíle, kým neprišiel k dverám knižnice. Keď ju zdvihol, srdce sa mi rozbúšilo. Krásavec? To nevystihovalo skutočnosť. Bol nádherný. Nepredstaviteľne. Jeden z tých drsných, tmavých a mužných typov, ktorí sú totálne arogantní a unesení sami sebou. *Ty brdô.*

Pohľady sa nám stretli a na tvári sa mu rozlial namyslený úsmev. Odzbrojujúci úsmev – tie najpôsobivejšie, najhlbšie jamky, aké som kedy videla.

*Veru tak. Nepochybne je unesený sám sebou.*

Napriek všetkému... možno ten môj trest nebude až takým utrpením.

Dozorca nás predstavil. „Westbrook, toto je Layla Huttonová. Bude učiť väzňov, aby si sami vedeli napísať odvolanie.“

Podal mi ruku a kývol hlavou. „Teší ma. Grayson Westbrook. Dozorcovia nás oslovujú len priezviskom. V civile ma volajú Gray.“ Očami bleskovo preletel pomojom tele. „Budem musieť byť nablízku. Mnohí z týchto chlapov ešte vo väznici nevideli takú krásnu ženu...“ Zavrtel hlavou. „Dočerta, pre väčšinu z nich to bude prvýkrát.“

Dozorca sa zachechtal. „To je fakt. Preto sa budeš držať pri nej, Westbrook.“ Obrátil sa ku mne. „Ako som povedal, toto je nápravné zariadenie s minimálnym stupňom stráženia. Dvere na celách nie sú zamknuté, väzni majú našu dôveru. Tu nie sú žiadni násilníci. Ak sa rozhodnú utiecť, privedieme ich späť a potom už nebudú hosťami

nášho priateľského zariadenia. Nebude vám prekážať, ak vás na chvíľu nechám osamote s casanovom a pôjdem si niečo zahryznúť? Náš tím je pomerne malý, a tak nechávame právnikov a väzňov samých, ak im to neprekáža.“ Ukázal na kamery pripevnené na stenách a na strope. „Nespustíme z vás oči, stačí zakričať a pribehneme.“

„Aha... jasné.“ V skutočnosti som bola dosť nervózna, hoci nervozita trochu poľavila, keď sa na tvári krásneho koordinátora programu znova objavili jamky.

Keď dozorca odišiel, Gray ma odprevadil do susednej triedy. „Takže... vo vašej firme došiel rad na vás a teraz musíte robiť dobrovoľnícku prácu, alebo je to súčasť trestu za niečo, čo ste spáchali?“

Som si istá, že väčšina právnikov si nevyberie takú dobrovoľnícku prácu, kvôli ktorej sa musí odviezť do nejakého zapadákov, kde bude učiť usvedčených kriminálnikov, ako vložiť dobrotu svojho srdca do písomných odvolaní. „Je to za trest. Dnes si odrábam prvý deň.“

„Mohlo to dopadnúť aj horšie. Mohli ste sa tu ocitnúť ako obyvateľka, ale takto si musíte len odpracovať istý čas.“

„To je pravda.“

„A čo ste spáchali?“

„Neviete, že je neslušné pýtať sa ženy na jej vek, váhu, alebo na niečo, kvôli čomu ju takmer vyškrtli zo zoznamu právnikov?“

Usmial sa. *Bože, toto nesmie robiť.* „Prepáčte.“

„To nič.“

Gray sa obrátil k laptopu, ktorý ležal na stole v prednej časti triedy. „Je tu Wi-Fi, ale v obmedzenej miere. Ak budete potrebovať stránku, na ktorú sa nevíete dostať, dajte mi vedieť, zariadim prístup.“



„Fajn. Skvelé.“

„Kurz sa začne až o nejaké dve hodiny. Budem vedľa v knižnici, takže sa zatiaľ môžete pripraviť. Ak budete niečo potrebovať, zabúchajte na sklo.“

Počas nasledujúcej polhodiny som skontrolovala prístup ku všetkým zdrojom, ktoré som chcela pri prvej prezentácii prebrať. Potom som si prešla pripravené diapozitívy.

Gray si sadol do kresla v knižnici a čítal knihu. Mal nasadené okuliare, ktoré bežne zrejme nenosil. Asi ich používal iba na čítanie. Keďže som sa na dnešnú prednášku pripravila poctivo – ako vždy –, mala som ešte kopu času. A... zo zvedavosti som chcela vedieť, čo číta okuliarnatý adonis. Prešla som teda do knižnice.

Gray bol natoľko pohrúžený do knihy, že ma nepočul prichádzať.

„Čo čítate? Román, alebo literatúru faktu?“ spýtala som sa.

Zdvihol pohľad. V tých hranatých okuliároch s hrubým rámom vyzeral pôsobivo – a pôsobil aj na mňa. Ich ostré hrany dopĺňali jeho hranatú bradu. Zložil si ich, a kým mi odpovedal na otázku, preberala som v duchu, či sa mi páči viac s okuliarmi, alebo bez nich.

„Literatúru faktu. Sú to spomienky, ktoré autor napísal po tom, ako mu zistili rakovinu pľúc. Je to čosi ako prehodnocovanie obdobia, keď bol zdravý.“

„Znie to depresívne.“

„Áno. Ale v skutočnosti to nie je depresívne, skôr zábavné. Z úplne iného pohľadu sa pozerá na všetku tú mizériu, ktorú kedysi bral vážne. A prichádza k poznaniu, že najvýznamnejšie dni jeho života boli celkom všedné, strávené v spoločnosti obyčajných ľudí.“

Posadila som sa oproti nemu a naše pohľady sa stretli. Zavrel knihu. Práve som spoznala muža, o ktorom som vedela iba to, že pracuje vo väznici, no mala som veľmi čudný pocit, že toto je jeden z tých významných dní. Bolo to šialené.

Mlčky sme sa na seba usmievali, naša vzájomná chémia dosahovala už bod vznietenia, keď sa dvere knižnice otvorili a zjavil sa v nich dozorca.

„Iba som vás prišiel skontrolovať. Je všetko v poriadku?“

Kývla som. „Áno. Ďakujem.“

„Vrátim sa neskôr, keď prídu vaši študenti.“

„Fajn.“

Kým som sa rozprávala s dozorcom, Gray odo mňa neodtrhol oči. Keď som si sadala, ani sa netváril, že sa díva niekam inam. Cítila som sa ako tínedžerka, ktorú počas hodiny matematiky pozoruje pekný chlapec zo susednej lavice – bola to zmes nervozity a vzrušenia. Ale s nervozitou som si vždy vedela poradiť. Ešte aj na strednej škole. Keď sa na mňa pozeral nejaký chlapec, tak som sa k nemu obrátila a usmievala sa naňho dovtedy, až kým neuhol pohľadom, alebo niečo nepodnikol. Teraz som sa zachovala rovnako.

„Pozeráte sa na mňa,“ povedala som.

Jeho úsmev sa rozšíril. „Ste krásna. Prekáža vám to, ak sa kochám vo vašej kráse?“

Neuhla som pohľadom. „Nie. Ani vy nie ste najhorší. Nebude vám prekážať, ak sa aj ja budem pozerieť na vás?“

Žiara v jeho očiach sa rozjasnila. „Vôbec nie, len sa pozerajte.“

Nasledujúcich pár minút sme sa len dívali jeden na

druhého. Ešte k žiadnemu mužovi, ktorého som videla prvýkrát v živote, som sa takto nesprávala.

„Porozprávajte mi niečo o sebe, Layla Huttonová. Samozrejme, nemám na mysli váš vek, váhu, ani dôvod, prečo ste takmer prišli o právnickú licenciu.“

„Mám dvadsaťdeväť rokov, vážim päťdesiattri a pol kilogramu a zradila som klientovu dôveru k právnikovi, lebo som zistila, že môj klient týra svoju manželku, a nahlásila som to polícii.“

Usmial sa a pošúchal si bradu. „Za to, čo ste urobili, vám mali skôr udeliť medailu a nie vás takmer suspendovať.“

„No, áno... aj ja si to myslím. Ale disciplinárna komisia a spoločníci v právnickej firme, v ktorej pracujem, majú iný názor.“

Vzdychla som. Dobré mi padlo, že som stretla niekoho, pred kým môžem byť úprimná.

„Viete čo?“ povedala som. „Takto by to malo byť. Žena stretne muža. Muž považuje ženu za atraktívnu a povie jej to. Žena urobí to isté. A nemusí sa báť pred ním prepierať svoju špinavú bielizeň. A ak sa muž na ňu stále pozerá tak obdivne, komunikácia môže pokračovať. Ak nie, vstane a odíde. Život je príliš krátky na to, aby sme si mohli dovoliť strácať čas.“

„Súhlasím. Poviete mi, ako sa na vás pozerám po tom, ako ste predtým mnou preprali svoju špinavú bielizeň?“

Chvíľu som ho skúmala. Keď som sa k nemu naklonila, aby som zistila, čo si v tej svojej krásnej hlave o mne myslí, zdvihol obočie. Z toho, čo som tam uvidela, mi naskočili zimomriavky. Oči sú skutočne oknom do duše.

Narovnala som sa. „Vaše oči prezrádzajú, že by ste ma najradšej videli vyzlečenú.“

Gray so smiechom hodil hlavou dozadu. „Výborne.“

Zdvihla som bradu. „Ste na rade. Porozprávajte mi o svojej špinavej bielizni.“

Jeho tmavé oči stemneli ešte viac a tvár zväžnela. „Mám tridsaťjeden rokov, vážim deväťdesiattri kíľ, teda toľko som mal, keď som sa naposledy vážil, a...“ Odmlčal sa, naklonil sa a laktami sa oprel o stôl. Pozrel sa mi priamo do očí a povedal: „A posadili ma do basy za zneužívanie informácií v obchodnom styku – čiže za niečo, čo som nespáchal.“

Môj úsmev pohasol skôr, než som stihla pochopiť druhú časť vety. Bola som z toho zmätená. „Tak vy ste zavretý?“

„Som programový koordinátor, Layla. Je to moja práca. Práca, ktorú vykonávam ako *väzeň*.“ Gray sa naklonil bližšie a pátral v mojich očiach. „Ako sa teraz pozeráte vy na mňa?“

## *Piata kapitola*

---

LAYLA

Pokúšam sa zredukovať príjem kávy na jednu šálku denne, ale dnes ráno som potrebovala dve. V noci som si vôbec neoddychla. Nespala som, len som sa prehadzovala a nevládala som zastaviť myšlienky, ktoré sa mi preháňali hlavou. Chvalabohu, že mám pleťový korektor.

Pozerala som sa zo spálňového okna svojho bytu na treťom poschodí a sŕkala kávu. Mala som ešte polhodinu dovtedy, kým príde po mňa auto, aby ma odviezlo na letisko. Musela som sa iba obliecť, a tak mi zostal čas na to, aby som chvíľu premýšľala.

Zazrela som čiernu limuzínu, ako spomalila a zabočila k budove, v ktorej bývam. Pozrela som na hodiny pri mojej posteli, či som nestratila pojem o čase. Šesť tridsať. Vozidlo poslali privčas. Malo prísť o siedmej. Samozrejme, mohla som nechať vodiča čakať, ale to nebol môj štýl. Hodila som do seba zvyšok kávy a prešla ku skrini, aby som vybrala šaty, ktoré som si dnes chcela obliecť. Zastavilo ma však bzučanie domáceho telefónu. Šoféri sa nezvyknú ohlasovať, že už sú na mieste; skôr počkajú, kým vyjdem z domu von.

Stisla som tlačidlo na domacom telefóne. „Haló?“

„Dobré ráno, krásavica.“

Stuhla som. Grayov hlas bol hlboký a výrazný. Nemohol patriť inému mužovi.

„Čo tu robíš?“

„Prišli sme ťa odviezť na letisko.“

„Sme?“

„Ja a môj šofér.“

„Objedнала som si auto. Stretneme sa na letisku.“

„Tvoju objednávku som zrušil.“

„Čo si urobil?“

„Pred rokovaním musíme prebrať niekoľko detailov. Okrem toho, nemá zmysel, aby na to isté miesto prišli dve autá. Tvoja sekretárka mi dala tvoj itinerár, tak som zavolať do firmy, z ktorej si si objednala auto, a povedal som im, že ho už nebudeme potrebovať.“

„To nemôžeš.“

„Namiesto tvojho auta som tu ja.“

Prevrátila som oči a počítala do desať. Grayovi išlo o viac než len o to, aby mi ponúkol odvoz na letisko. Chcel ma vyviesť z miery. Niekedy som takýmto spôsobom zneisťovala svojich súperov aj ja. Menila som podľa ľubovôle smerovanie otázok, prehodila poradie svedkov – skrátka som robila všetko možné, aby som ich zmiatla a aby sa necítili takí neohrození.

Nemienila som sa stať figúrkou v hre, ktorú chcel Gray so mnou hrať.

Tlačidlo domáceho telefónu som stisla po dlhej odmlke. „O pár minút som dole.“

„Skočím si k tebe na záchod.“

„Nie!“

„Buď ma pustíš, alebo si musím nájsť nejakú uličku.“

„Nájdi si uličku.“ Pustila som tlačidlo a išla sa obliecť. Z druhej izby som ešte počula jeho hlas, ako

v diaľke niečo hovorí, ale nerozumela som čo. Bolo mi to jedno. Do môjho bytu sa nedostane.

Mám takú povahu, že som k ľuďom ústretová. Takže som neváhala a rýchlo sa obliekala, aby šofér a Gray nemuseli na mňa dlho čakať. Potom som sa spamätala a spomalila som. Dopriala som si niekoľko minút navyše, aby som si upravila vlasy a naniesla špirálou ešte jednu vrstvu na mihalnice. Viedlo to len k tomu, že som bola ešte viac znechutená sama sebou, lebo som si uvedomila, že svoj vzhľad vylepšujem kvôli svojim spolucestujúcim.

Musím prestať toľko špekulovať a správať sa ku Grayovi ako k hociktorému klientovi.

Naložila som do tašky spisy, ktoré som mala pripravené, pridala niekoľko blokov na písanie a perá, a skôr než som zišla na prízemie, nabrala som hlboký dych. Gray stál rovno pred dverami a opieral sa o zábradlie.

„Našiel si uličku?“ zasyčala som.

„Nie. Našťastie. Som v podmienke. Ešte by ma šupli späť za odhaľovanie sa na verejnosti. A to teda nechcem.“

„Na rohu je kaviareň.“

„Bol som tam. Majiteľ povedal, že záchod je mimo prevádzky.“

Prevrátila som oči, zavrčala a potom sa obrátila, aby som znovu vošla do domu. „Pod'. Ale *len* na záchod.“

Vo výťahu som sa pozerala rovno pred seba, hoci periférnym videním som zachytila, že nespúšťa zo mňa oči. Veľmi som si nepomohla, pretože lesklé výťahové dvere boli takmer ako zrkadlo a ja som sa nemohla nijako vyhnúť pohľadu na Graya. Mal na sebe na mieru šitý oblek od Brioniho za päťtisíc dolárov a treba uznať, že krajčír

odviedol čertovsky kvalitnú prácu. Oblek zvýraznil jeho úzky pás, široké plecia a dodával mu nenútene elegantný vzhľad. Niektorým ženám sa páči, keď muž vyzerá ako výtržník – napríklad ako James Dean v koženej bunde. Lenže mňa rajcoval priliehavý oblek.

Obdiv k jeho výzoru ma natoľko pohltil, že som takmer zabudla, aký je tento muž v skutočnosti. *Takmer.*

Dvere sa otvorili a ja som vytrielila z výťahu, celá nedočkavá, aby som sa nadýchla vzduchu, o ktorý sa nemusím deliť s Grayom Westbrookom. Odomkla som dvere svojho bytu, podržala ich a ukázala mu cestu.

„Na konci chodby, prvé dvere vpravo. *A žiadne natá-hovanie času.*“

Keď išiel na záchod, odvrátila som pohľad, lebo som nechcela vidieť, že vďaka skvelej krajčírskej práci jeho sako vyzerá odzadu rovnako dobre ako spredu.

Kým som netrpezlivo vyčkávala a držala pritom vchodové dvere, kdesi zazvonil mobil. Rozhliadla som sa po kuchyni, ale potom som si uvedomila, že zvuk prichádza z kúpeľne.

O niekoľko minút sa na chodbe zjavil Gray. Keď prišiel ku mne, mobil sa ozval znovu. Vytiahol ho z vrečka a zdvihol prst.

„Čo sa deje?“ povedal do mobilu. „Všetko je v poriadku?“

Jeho hlas znel ustarostene. Počula som, že rozpráva nejaká žena, no nerozumela som, čo hovorí. Tak som teda načúvala tomu, čo hovoril Gray.

„Na teba si vždy nájdem čas. Čo sa deje?“

Žena sa znovu rozhovorila a Gray zatvoril oči.

„Si zranená? Čo sa stalo?“

Kým počúval, doľahla na mňa úzkosť v jeho hlase.



Rukou si hrabol do vlasov. „Kto šoféroval?“

Ďalšia odmlka.

Gray potriasol hlavou. „Kde si? Polícia je už na mieste?“

Z mobilu sa ozval ďalší príval nezrozumiteľných slov.

„Hneď som tam. Nikomu nič nehovor, Etta. Ani slovo.“

Ukončil hovor a pozrel na mňa. „Zmena plánu.“

„Čo sa stalo?“

„Rodinná priateľka mala nehodu. Má sedemdesiat-sedem rokov a minulý rok jej lekár zobral vodičský preukaz. Ona však aj tak šoféruje. Musíme sa dostať do Queens.“

„Poďme.“

Kým sme sa viezli do Queens, Gray sa pozeral von oknom.

„Všetko bude v poriadku. Dajú jej len pokutu za to, že šoférovala bez vodičského preukazu.“

Prikývol.

„Ako sa volá? Povedal si, že Etta? Pamätám sa, že si o nej párkrát hovoril.“

„Henrietta skrátene. Ale nevolaj ju tak. Neznáša to. Hoci má vyše sedemdesiat, ešte stále vie nahnať človeku strach.“

Začala som sa smiať, až kým mi nedošlo, že nežartuje. „Kto je Etta?“

„Viac ako tridsaťpäť rokov viedla otcovu domácnosť. Keď som bol malý, dohliadala aj na mňa – vlastne ma vychovávala, keďže môj otec väčšinou nebol doma.“

„Ó. Fíha. Býva v Queens?“

„Áno. V jednom z tých činžiakov, ktoré vlastnil môj otec. K väčšine žien sa nesprával bohvieako, ale o Ettu sa postaral.“

Keď sme sa tam dostali, miesto nehody už obklopovali dve priečne zaparkované policajné autá. Záchranári zdvihli nosidlá so starším mužom a naložili ich do sanitky.

Gray takmer ani nepočkal, kým zastaneme. Vyskočil z limuzíny a rozbehol sa k Ettinmu autu. Nasledovala som ho tak rýchlo, ako som len vládala. Dvere na strane vodiča boli otvorené, Etta sedela za volantom a nohy jej trčali z auta. Pri nej stál policajt a zapisoval si čosi do malého bloku.

„Etta. Si v poriadku?“

„Nič mi nie je, Zippy. Nechcela som ti volať. Iba som nevedela, či nebudem potrebovať pomoc pri komunikácii s políciou.“

*Zippy?*

Gray si kľakol a prezeral Ettu. Zrejme zisťoval, či je naozaj v poriadku.

„Lekár ju už videl?“ spýtal sa policajta.

„Záchranári ju prehliadli. Je v poriadku a nechce ísť do nemocnice.“

„Bolí ťa niečo?“ spýtal sa jej Gray.

„Nič, čo by ma už nebolelo predtým.“

„Aj tak musíš ísť do nemocnice, Etta. Pre istotu.“

Etta len mávla rukou. „Nezmysel. V mojom veku ľudia zájdu do nemocnice kvôli pár stehom a o týždeň nato zomrú na stafylokokovú infekciu, ktorú tam chytili.“

„Neudrela si si hlavu, alebo niečo iné?“

„Bolo to len ľahké buchnutie. Viac ma bolelo, keď to so mnou zamladi robil môj Henry a hlavou som narážala do záhlavia postele. Ten chlap bol skutočný lev.“

Policajtovi od prekvapenia poskočilo obočie, smial sa a krútil hlavou.

Etta sa na mňa pozrela. „Keď už hovoríme o narážaní do záhlavia postele, kohože to tu máme?“

„Toto je Layla Huttonová. Pracuje ako...“

Urobila som krok dopredu. „Som Grayova právnička.“

V Ettiných očiach sa zaiskrilo. „Layla. Veľmi ma teší, že vás konečne spoznávam, drahá.“ Etta sa obrátila na Graya. „A vyzerá tisíckrát lepšie ako tá hlupaňa, ktorá ťa nahovorila na ten mizerný kšeft.“

„Áno, určite,“ povedal Gray. „Čo sa vlastne stalo, Etta?“

„Išla som domov, bola som si kúpiť nový *Televízny program*. Ten môj mi asi ukradol poštár.“

Gray ju prerušil. „O pol siedmej ráno?“

„Keď budeš taký starý ako ja, Boh prestane od teba vyžadovať spánok, takže už nebudeš musieť mrhať tou troškou času, čo ti ešte zostáva.“

Gray sa zhlboka nadýchol a na chvíľu zavrel oči. Očividne bol frustrovaný a rozčúlený, no nedal to na seba poznať. „Pokračuj. Porozprávaj mi o tej nehode.“

„Veľmi nie je čo. Zastavila som na rohu na červenu a nejaký chlapík, ktorému by mali zobrať vodičák, odzadu do mňa nabúral.“

Policajt si prestal zapisovať do bloku a perom ukázal na Ettu. „Lenže on, na rozdiel od vás, pani Bellová, má vodičský preukaz.“

„To je toho,“ Etta prevrátila oči.

Obrátila som sa k policajtovi. „Môžem s vami hovoriť?“

Policajt pokynul hlavou smerom k hliadkovaciemu autu. „Moment. Musím zatelefonovať, že sanitka už odchádza.“

Zabralo mi desať minút, kým som policajta odhovorela od toho, aby si dal Ettu predvolať. Musela som mu povedať, že Etta si nepamätá, že už nemá vodičský preukaz, a sľúbila som mu, že len čo ju odveziem domov, vezmem jej kľúče od auta.

Vrátila som sa späť k autu, v ruke s policajným hlásením. „Tentoraz to nechá plávať. Musíte si znovu urobiť vodičský, alebo prestať so šoférom, pani Bellová.“

„Volaj ma Etta. A vodičák mám viac rokov, než koľko je na svete ten trubiroh. Očný lekár z dopravnej polície, ktorý mi vyšetroval zrak, je úplný fašista. Keď mi chce niekto zobrať vodičák, alebo mi napariť pokutu, mal by sa aspoň trochu správať ako dospelý.“

Gray pokýval hlavou. „Vďaka, že si to vybavila. Zdá sa, že jej auto je stále pojazdné. Má len oškretý zadný nárazník. Odveziem Ettu domov a ty s mojím šoférom môžete ísť za nami.“

„Dobre.“ Skontrolovala som čas na mobile. „Let už nestihneme.“

„Keď príde do Ettinho bytu, zavolám do leteckej spoločnosti a spýtam sa, či nám môžu zariadiť ďalší let.“

Keď som si sadla späť do limuzíny a oboznámila šoféra so situáciou, uvedomila som si, že šofér nemá uniformu a nikde nevidím informáciu o požičovni áut. „Ehm... prepáčte, ste zamestnancom požičovne áut?“

„Nie. Pracujem pre pána Westbrooka. Volám sa Al, madam.“

Gray prepustili len pred dvoma týždňami. Overila som si to. „Teší ma, Al. Ako dlho pracujete pre pána Westbrooka?“

Šofér zachytil môj pohľad v spätnom zrkadle. Bol to starší muž so šedivými vlasmi, asi tak šesťdesiatročný. „Osem rokov, vrátane občasných prestávok.“

„Prestávok?“

„Áno, madam. Kým bol pán Westbrook... preč... pracoval som ako vodič na voľnej nohe. No teraz, keď sa vrátil, vrátil som sa aj ja.“

Sama neviem prečo, ale zdalo sa mi to zvláštne. Gray bol v base tri roky, prepustili ho len pred dvoma týždňami a už stihol zachrániť svoju starú pestútku a znovu zamestnať svojho šoféra.

Ettin dom sa nachádzal iba pár ulíc od miesta nehody. Šofér zastal pri chodníku, zatiaľ čo Gray zaparkoval na príjazdovej ceste. Vystúpila som pre prípad, že by potrebovali s niečím pomôcť.

Ukázalo sa však, že Etta pomoc nepotrebuje. Otvorila si dvere na aute a vystúpila skôr, než Gray stihol vypnúť motor a pribehnúť jej na pomoc.

Do domu sme vošli spolu.

„Daj si so mnou šálku čaju, Layla,“ povedala.

Gray zavrel za nami vchodové dvere. „Čože? A ja nie som pozvaný na čaj?“

„Ale si. Aby si *uvaril* čaj. Už v čase, keď si ešte nosil plienky, prestal si byť v mojom byte hosťom. Správaj sa teda slušne a postav vodu na čaj. A nájdi nám k tomu niečo na zahryznutie. Myslím, že nájdeš nejaké sušienky v skrinke naľavo od chladničky.“

Gray sa pozrel na mňa a potom znovu na Ettu. „Dobre.“

Pripadalo mi zábavné, ako sa pod vplyvom tejto ženy mocný a dominantný Gray zmenil na niečo úplne iné. Ich komunikácia bola prinajmenšom zvláštna.

Etta prešla ku kreslu, ktoré stálo oproti gauču. „Pod', drahá. Sadni si. Nemáme veľa času.“

Niečo mi vravelo, že nemala na mysli to, že mňa a Graya čakajú ešte pracovné povinnosti. Zvedavo som sa posadila oproti nej.

Vľúdne sa usmiala a potom spustila. „Nebudeme hovoriť o tom, čo je jasné. Gray sa niekedy správa ako úplný primitív.“

Zdvihla som obočie. „Fíha,“ zasmiala som sa. „Nevedela som, čo sa chystáte povedať, ale toto som teda nečakala.“

„Už dávno som prekročila vek, keď sa človek trápi tým, čo povie.“

„Vážim si to. Vlastne aj ja som dosť priamočiara.“

„Viem. To je jedna z vecí, ktoré sa na tebe od prvej chvíle Zippymu páčili.“

Z jej reakcie pri našom zoznámení som vytušila, že už čosi vedela o mne a o mojej minulosti s Grayom.

„Gray vám o mne rozprával?“

Etta vytiahla zásuvku na stolčeku vedľa kresla a vybrala z nej hrubý zväzok obálok previazaných gumičkou. „Odo dňa, ako vošiel do knižnice a uvidel ťa, začal ťa spomínať v každom liste. Väznov môžu navštevovať iba tí, ktorých väzni uvedú na zozname návštevníkov. Ten malý sviniar ma tam nezapísal – nechcel, aby som ho navštevovala v takom prostredí. Ale písal mi každý týždeň.“

„To som nevedela. Je to od neho veľmi milé.“

„O tom som chcela s tebou hovoriť. Grayson je milý.“

Urobil v živote zopár hlúpostí, nemal tie najlepšie vzory, ale nie je taký, aký si myslíš, že je.“

„Bez urážky, Etta, ale odkiaľ viete, čo si o ňom myslím?“

S úsmevom prikývla. „Bola som vydatá za Henryho vyše štyridsať rokov. Až kým som neovdovela.“ Pozrela na zarámovanú svadobnú fotografiu na stene a jej pohľad znežnel. „Bol to očarujúci muž. Svojimi rečami dokázal hociktorú ženu dostať do postele. Ani ja som nebola výnimkou. Stretli sme sa v hoteli Plaza – doslova sme do seba vrazili v hotelovej hale. Do New Yorku prišiel len krátko predtým a povedal mi, že ešte nemal vážnu známosť. Asi po mesiaci, keď sme už jeden bez druhého nemohli byť, zistila som, že bol ženatý. Medzi nami, vážnejšiu známosť ako manželku ani nemohol mať, však?“

„To je jasné.“

„Aby som to skrátila: prestala som sa s Henrym stretávať. Neskôr som však zistila, že Henry a jeho žena havarovali. On sedel za volantom a ona bola na mieste mŕtva. Boli zosobášení len niekoľko týždňov. Vyčítal si to, hoci nehodu nezavinil on. V malom meste, v ktorom so ženou žili, ho neprestajne prenasledovali spomienky, preto sa presťahoval do New Yorku. Tam prekonal svoje trápenia. Bolo preňho bolestivé hovoriť o tej udalosti, tak radšej predstieral, že sa to nikdy nestalo.“

„To je veľmi smutné.“

„Však? Najlepšia vec, akú som v živote spravila, bola tá, že som dala Henrymu šancu a vypočula si ho. Áno, klamal mi. Niekedy ľudia klamú, ale nie preto, aby pred nami zakrývali pravdu. Niekedy to robia preto, aby sa chránili.“

„Neviem, ako to je, Etta. Grayovi manželka nezomrela. Nedokážem si predstaviť dôvod, ktorý by ospravedlnil jeho lož. Mali sme normálny vzťah. Sloboodne sme mohli chodiť na večere či do kina. Vedeli sme sa o všetkom úprimne porozprávať. Preto ma tak ranilo, keď som zistila, že je ženatý. Keď som po šiestich mesiacoch skončila s vyučovaním vo väznici, chodila som ho navštevovať každú sobotu, celý jeden rok. Mal kopu príležitostí povedať mi pravdu.“ Zhlboka som sa nadýchla. „Okrem toho, mám to už za sebou. Trvalo mi to síce dlho, ale zvládla som to. A teraz sa stretávam s úžasným mužom.“

Etta vystrela ku mne ruku a potľapkala ma po kolene. „Fajn, zlatko. Nechcem ťa rozčúliť. Chcela som len, aby si vedela, že Graya poznám celý život. A vie byť verný. Vlastne to ho dostalo do problémov. Si presne taká pôvabná, ako ťa opísal vo svojich listoch. Dúfam, že si šťastná, drahá.“

Gray vošiel s dvoma šálkami čaju a videl naše vážne tváre. „Preboha. Etta vie natárať úžasné sprostosti, never jej ani slovo.“

Etta ho pokarhala za slovo *sprostosti*, no ja som videla žiaru v jej očiach. Nadovšetko milovala tohto muža.

Chvíľu sme si posedeli s Ettou pri čaji a potom Gray povedal, že už musíme ísť. Objal Ettu na rozlúčku a sľúbil jej, že cez víkend ju príde skontrolovať.

Keď som sa s ňou chcela rozlúčiť, Etta ma objala. „Layla, som strašne rada, že som sa s tebou konečne zoznámila.“

„Aj ja som rada.“

„Gray, skôr ako odídeš, priniesol by si mi z auta *Televízny program*?“



Keď sme znovu osameli, stisla mi ruku. „Vidím, ako sa na teba pozerá. Veľmi mu na tebe záleží. Som rada, že sa už netrápiš minulosťou. Poznám dobre Zippyho – má železnú vôľu. Nehodí minulosť za seba, ak má pocit, že má čo len maličkú šancu, aby dal veci s tebou do poriadku. Prišiel o tri roky života, čo si nezaslúžil. Ak máš srdce, tak si ho vypočuj. Dovoľ mu, aby ti konečne vyrozprával svoj príbeh. Ak potom uvidí, že nemáš oňho záujem, pomôže mu to vykročiť ďalej. Stratil už veľa času.“

## Šiesta kapitola

LAYLA

„Ďakujem za dnešné ráno,“ povedal Gray, keď sme sa v lietadle posadili na svoje miesta – vedľa seba, v prvej triede.

Predpokladala som, že toto bol ďalší detail, ktorý sa v mojom itinerári Gray rozhodol zmeniť, keďže moja asistentka mi rezervovala miesto v dvadsiatom treťom rade. Aspoň na toto som sa nestážovala.

„Kedykoľvek. Etta je ohromná. Veľmi jej na tebe záleží.“

„Je pre mňa viac než rodič. Po smrti mojej mamy si väčšina učiteľov na základnej škole myslela, že ona je moja skutočná matka. Iba Etta chodila na rodičovské združenia a vystúpenia speváckeho zboru. Otec nikdy neprišiel.“

Cítala som, ako mäknem a dostávam sa do nálady tých dôverných rozhovorov, ktoré sme onoho času viedli celý rok. Nechcela som byť naňho zlá, keď tak pekne hovoril o žene, ktorá v jeho živote zaujímala významné miesto, no nechcela som ani to, aby situáciu zneužil a začal si so mnou.

Obdarila som ho chápaným úsmevom a odvrátila sa k oknu. Gray mal všelijaké vlastnosti, no predovšet-

kým bol bystrý. Pochopil moje gesto a obaja sme mlčali, až kým nenastúpili všetci pasažieri a neodlepili sme sa od letiska. Priniesla som si slúchadlá a chcela som si ich nasadiť, aby som nemusela s Grayom viesť nezáväzné reči, ale po dnešnom ráne by mi to pripadalo neslušné.

Pätnásť minút po tom, ako sme dosiahli letovú výšku, si posunul sedadlo tak, aby ma videl. „Teraz, keď máš dve možnosti – skočiť z výšky desaťtisíc metrov, alebo si ma vypočuť –, chcem ti niečo vysvetliť.“

Sedeli sme v druhom rade, takže som dovidela na dvere lietadla. Skúmavo som si ich prezerala. „Daj mi minútu, nech zvážim svoje možnosti.“

Usmial sa, potom jeho tvár zväžnela. „Nebudem chodiť okolo horúcej kaše. Čakal som dlho na chvíľu, keď to budem môcť zo seba dostať.“

Naše pohľady sa stretli a moje mlčanie pochopil tak, že môže pokračovať.

„Bol som ženatý. Krátko. Technicky vzaté, neklamal som, keď si sa na to spýtala. Anuloval som manželstvo. Čo znamená, že nikdy neexistovalo.“

Náhle mi prišlo nevoľno. V minulosti mi zopárkrát napadlo, že pôjdem za ním a vynadám mu za to, že klamal, ale bola som taká zdrvená a cítila som sa ako hlupaňa, lebo som sa zaľúbila do väžňa.

Bol to rok chybných krokov a nakoniec som sa ocitla v bode, v ktorom som pochybovala už o všetkých svojich rozhodnutiach. Keby bol Gray obyčajný muž, s ktorým som chodila na rande, a zistila by som, že je ženatý, vpochodovala by som do jeho domu a nakričala naňho. Gray však nebol hocijaký muž a v hĺbke svojej duše som mala trochu strach dávať mu príležitosť na objasnenie.

Moje srdce mi vravelo, aby som sa nebála, no myseľ stále kričala, že to nie je dobrý nápad.

„Do zoznamu návštevníkov sa zapísala ako tvoja manželka.“

„Preto, lebo keď som zostavoval svoj zoznam návštevníkov, situácia bola iná a ona stále bola moja manželka.“

„Keď som sa ťa pýtala, či si ženatý, prečo si nepovedal, že si ženatý a že sobáš bol vyhlásený za neplatný? A povedal si ešte aj to, že si nikdy nemal vážny vzťah. Podľa mňa manželstvo je dosť vážny vzťah.“

Gray si prešiel prstami po vlasoch. „Bál som sa.“

„Prečo? Neodradilo by ma, keby si bol rozvedený, alebo mal anulované manželstvo. Ale dopustil si, aby som prežila celý rok v klamstve... to bol príšerný pocit.“

„Viem. Pochopil som to, keď si poslala späť moje listy neotvorené a prestala si ma navštevovať.“

„Nechápem. Prečo si sa bál povedať mi o sebe celú pravdu?“

„Lebo by si sa vypytovala a ja som ti nechcel prezradiť, aký som bol hlupák. Videl som, aká si bola nervózna z toho, že sa priveľmi zblížime a začneš si so mnou. Neprikrášľujme to, zoznámili sme sa v čase, keď som bol vo väzení. Už to ma stávalo do nepriaznivého svetla.“

Chvíľu som sa pozerala von oknom, hlavou mi vírili myšlienky. *Verím tomu, čo hovorí? Záleží na tom, aby som mu verila?* Čo by bolo, keby mi pred rokom povedal pravdu? Kde by sme boli dnes? *A čo Oliver?*

Ak mám byť úprimná, nebola som zvedavá na Grayov príbeh. Ako žena som mu nechcela dovoliť, aby sa pred mnou očistil. Aj tak by som mu už nedôvero-

vala. Áno, stratil moju dôveru, ale horšie bolo to, že mi zlomil srdce.

Lenže ako právnička som sa chcela dozvedieť, čo sa v skutočnosti stalo. A ak som s ním mala spolupracovať, museli sme si veci vyjasniť. Inak by nás to ťažilo už navždy. Etta si zrejme myslela, že Grayovi by pomohlo prekonať minulosť, keby mi vyrozprával svoj príbeh a medzi nami by sa nič nezmenilo. Možno sme obidvaja potrebovali, aby to konečne urobil.

Ak si ho vypočujem a prijmem jeho ospravedlnenie, náš vzťah to už *viac* nezaťaží.

Zhlboka som sa nadýchla, nasadila oficiálny výraz tváre, pohodlne sa usadila a venovala som Grayovi plnú pozornosť. „Začni od začiatku.“

Gray si ma chvíľu skúmavo prezeral, potom prikývol. „Max a ja sme založili investičnú spoločnosť.“

„Rozprával si mi o ňom. Povedal si, že tvoj firemný spoločník ťa podrazil.“

Gray pokrútil hlavou a zavrel oči. „Max nie je muž. Myslela si si to a ja som ťa v tom nechal. Max je žena. Bola mojou spoločnicou vo firme a istý čas aj manželkou.“

„Firemná spoločníčka, ktorá ťa udala, bola tvoja manželka?“

Gray sklopil zrak. „Áno. Nevedel som, čo príde.“

„Ako dlho si bol ženatý?“

„Dost' dlho na to, aby som si úplne zbabral život.“ Zmĺkol. „Dva roky po založení firmy sme v investíciách nahromadili pol miliardy dolárov. Keď sme uzavreli najväčší obchod, aký sme kedy mali, Max a ja sme odcestovali do Dominikánskej republiky, aby sme to oslávili. Obidvaja sme boli vorkoholici. Trávili sme spolu dvanásť

hodín denne, ale náš vzťah bol prísne pracovný. Až do nášho výletu.“

„Fajn.“

„Celý predĺžený víkend sme oslavovali a k ničomu medzi nami nedošlo. V noci pred návratom sme sa opili a skončili ako zosobášený pár. Bol to len taký náhly nápad, aspoň vtedy som si to myslel.“ Gray potriasol hlavou. „Netušil som, že je to súčasť podrazu, ktorý ma doslova pripraví o roky života.“

„A keď ste sa vrátili, anuloval si sobáš?“

„Nie. *Mal* som to urobiť. Namiesto toho sa mi predstava, že som ženatý, začala pozdávať. Pracoval som od rána do večera a nemal som ani čas, ani túžbu vkladať sa do budovania vzťahov. Kedykoľvek som išiel s nejakou ženou na rande, bez okolkov som povedal, že sa nechcem viazať. Vraveli, že im to neprekáža, no po niekoľkých ďalších stretnutiach sa to vždy zmenilo. Manželstvo s Max mi uľahčovalo život.“

„Lúbil si ju?“

„Neviem. Myslel som si, že áno. Ani nie ako manželku, ale skôr ako firemnú partnerku a priateľku.“

„Ako dlho ste boli zosobášení?“

„Takmer dva roky.“

„Povedal si, že ťa udala a ty si pristúpil na dohodu o vine a treste. Dôkazy proti tebe boli také jednoznačné, že ti mohli napariť o desať rokov viac, než koľko ponúkala dohoda. Takže si vedel, že to bola ona, len si to nevedel dokázať?“

Gray zhlboka vzdychol. „Vzdal som to *kvôli* nej. Je to dlhý príbeh. Narafičila veci tak, aby sa zdalo, že jeden z ľudí, ktorí pre nás pracovali, nás udal *oboch*. *Oboch* nás vyšetrovali. Mňa obvinili ako prvého. Ju ešte len mali

obviniť. Prijal som dohodu, lebo podľa nášho právni-  
ka bolo veľmi pravdepodobné, že by nám obojom mohli  
napariť vyše desať rokov. Ja som sa nemal čoho báť, bol  
som predsa nevinný, dokelu. Nemohol som však do-  
pustiť, aby Max – *moja žena* – išla do basy. Náš právnik  
uzavrel dohodu tak, že ak vezmem celú vinu na seba,  
odkrútim si v base len tri roky. Max zbavili obžaloby.“  
Zaklonil hlavu. „Človeka nezrádzajú nepriatelia, ale ľu-  
dia, na ktorých mu záleží.“

Vyvalila som oči. „Takže si pristúpil na dohodu o vi-  
ne a treste, len aby osoba, ktorá ťa podrazila, nemusela  
ísť do väzenia?“

Smutne sa usmial. „Ironické, čo?“

Zaplavili ma emócie. Smútok. Pocit viny. Hnev. Lú-  
tosť. Prekvapenie. *Strach*. Nemala som odvahu veriť  
mu, hoci kdesi hlboko v duši som vedela, že mi hovorí  
pravdu.

„Mohol si mi to povedať...“

„Hanbil som sa. Aj ty si sa bála zblížiť sa so mnou  
natoľko, aby si si so mnou začala. Nechcel som ťa od-  
strašiť svojou temnou minulosťou – exmanželka, moja  
naivita. Chcel som len začať nový život a už sa nikdy  
neobzerať späť.“

„Kedy si si uvedomil, že to bola Max, kto ťa pod-  
razil?“

„Asi mesiac po tom, ako som nastúpil na výkon tres-  
tu. Prišiel ma navštíviť jeden môj priateľ. V metre ná-  
hodou zazrel Max, ibaže Max ho nevidela. Tak vášnivo  
sa bozkávala s Aidenom Warrenom, že vôbec nevnímala  
okolie.“

„Takže si o nej začal pochybovať, lebo ťa podvá-  
dzala?“

„Aiden Warren je ten muž, o ktorom sme si mysleli, že narafočil podraz.“

Znovu som vyvalila oči. „Dofrasa. Takže oni dvaja spolu ťa podrazili?“

„Vyše desať miliónov dolárov, ktoré pochádzali z neverejných obchodov, prichádzalo do firmy a odchádzalo pod mojím menom – tie peniaze sa nikdy nenašli. Poveril som priateľa, aby najal detektíva, ktorý sa pozrie Aidenovi na prsty. Podľa všetkého tí dvaja tvorili pár ešte predtým, ako som zamestnal Aiden.“

„Vieš to všetko dokázať? Konzultoval si so svojím právnikom zrušenie dohody o vine a treste?“

„Môj právnik povedal, že je veľmi ťažké zmeniť dohodu o vine a treste, ak už bol vynesенý rozsudok. Je to dokonca ťažšie ako zmeniť trest, ktorý si už človek odpykáva. Máme nejaké dôkazy a ja stále na tom pracujem, no nie som si celkom istý, či chcem strácať čas takýmto zápasom.“

„Lenže keby sa ti podarilo zrušiť tú dohodu, nemusel by si podstúpiť namáhavý boj o to, aby si znovu získal povolenie na predávanie cenných papierov.“

„Viem,“ prikývol. „Mal som tridsaťdeväť mesiacov na to, aby som porozmýšľal o svojom živote. Narodil som sa uprostred peňazí. Môj otec viedol úspešnú investičnú firmu a ja som bol na najlepšej ceste, aby som sa stal jeho nástupcom. Všetok môj čas zaberala práca. Nikdy som nebol doma. Žiadna suma ma nevedela uspokojiť. Oženil som sa preto, lebo to bolo v súlade s mojou prácou. Môj otec si nezačínal so ženami, s ktorými pracoval. Po tom, ako moja matka zomrela, vyberal si také ženy, ktorým neprekážalo, že netrávi čas doma, a boli šťastné, že môžu míňať jeho peniaze. Na-



koniec ich samota omrzela a on sa s nimi rozviedol. Kým dovŕšil päťdesiatku, oženil sa päťkrát. Zomrel ako päťdesiatdeväťročný, na srdcový záchvat. V tom čase som bol už mesiac vo väzení.“

„To je mi ľúto.“

Gray sa smutne usmial. „Ďakujem. Počas tých rokov, ktoré som strávil vo väzení, som si uvedomil, že nechcem skončiť ako on. Ľudia, čo pracujú s financiami, po čase tak či onak vyhoria – a ja som už bol na polces-te k tomu. Otec mi zanechal dostatok peňazí, aby som vyplatil odškodné a mohol rozbehnúť vlastnú firmu. Mám šancu začať odznova. A ja tú šancu využijem.“

„Fíha. Vyzerá to tak, že si skutočne vstúpil do seba.“

„Tri roky som si vo väzení premietal v mysli svoj dovtedajší život, až som nakoniec pochopil, čo je pre mňa dôležité.“

Úprimne som ho ľutovala. Ak je pravda všetko to, čo mi porozprával – a v hĺbke som cítila, že je to tak –, potom prišiel o tri roky života, o svoje podnikanie, o otca a navyše ho zradila žena, ktorú si vzal a ktorej dôveroval. Napriek tomu nebolo v jeho hlase počuť trpkosť. Hovorí sa, že *keď ti život dáva citróny, urob si limonádu*, no keby som ja bola v jeho koži, som si istá, že by som citróny hádzala do ľudí.

Oprela som sa o operadlo, ktoré nás oddeľovalo. Gray ma jemne pohladil po ruke.

„Je mi ľúto, že som ťa zranil, Layla. Viem, že chvíľu potrvá, kým mi znovu začneš dôverovať. Ale budem sa snažiť, aby som si tvoju dôveru zaslúžil.“

Nevedela som, čo na to povedať, tak som sa rozhodla mlčať. Odtiahla som ruku z operadla a tým som asi vyjadrila viac než akýmikoľvek slovami.

Jeho oči zastrela ľútosť. „Miluješ toho Olivera?“

„Je to dobrý človek. Klape nám to spolu.“

Skúmavo sa mi pozeral do očí. „Nepočul som slovo *láska*.“

„No a čo,“ mávla som rukou. „Medzi nami nič nebude, Gray.“

Na jeho krásnej tvári sa objavil úsmev. „Ale bude. Môžeš proti tomu bojovať, ako chceš.“ Naklonil svoju tvár k mojej.

Naše nosy sa takmer dotýkali. Moje telo vnímalo jeho horúci dych a rozochvelo sa.

„Vlastne si želám, aby si proti tomu bojoval ty. Zubami-nechtami. Pre nás oboch bude lepšie, keď to konečne vzdáš.“

## Siedma kapitola

---

GRAY

Nedokázal som sa sústrediť.

Polovicu dňa som strávil tým, že som sledoval Laylu, ako rozpráva, pričom som nevnímal ani jediné slovíčko z toho, čo hovorila. Vedel som len to, že pri vyslovovaní určitých spoluhlások sa medzi jej jasnočervenými narúžovanými perami zablysne konček ružového jazyka. Pri poloušmeve sa jej pery skrivilí vždy na ľavej strane a na porcelánovej pokožke sa jej objavila jemnučká vráska.

Našťastie, jeden z mojich dvoch spoločníkov nemal ťažkosti so sústreďením. Franklin Marks celý život spolupracoval s mojím otcom a bol to šesťdesiatnik. Rozbehnúť so mnou firmu s rizikovým kapitálom vnímal ako hobby. Už teraz mal toľko peňazí, že ani nasledujúce dve pokolenia jeho potomkov ich nebudú vedieť minúť. Franklin vedel pri rokovaní zužitkovať svoje mnohoročné skúsenosti s financiami – také, aké sa nevyučujú ani v rámci manažérskych učebných programov na najprestížnejších univerzitách Ameriky. Jeho prístup bol konzervatívny, ale bolo to v poriadku, lebo takto aspoň vyvažoval Jasona, môjho druhého firemného spoločníka.

Jason a ja sme priatelia od detstva. Vždy som mu dôveroval. V minulosti sme zo zábavy investovali do nejakých menších projektov. Jason mal však sklony k tomu, aby riskoval v podnikaní aj v osobnom živote. Pracoval tvrdo a bol ešte tvrdsí hráč. Preto som ho po porade vzal nabok a vysvetlil mu, že si neprajem, aby vyštartoval po právničke, nad ktorou celý deň slintal.

Stretnutie som naplánoval nadnes predovšetkým preto, aby som mal zámienku byť na chvíľu s Laylou osamote. Dokonca som sa vzdal aj dnešnej večere s obchodnými partnermi, aby som sa mohol vrátiť s Laylou a aj počas letu s ňou tráviť čas. Ukázalo sa, že výlet bol produktívny. Layla teraz už mala pokope všetky materiály, ktoré potrebovala na to, aby mohla dokončiť znenie zmlúv. Na Franklina jej spôsob práce hlboko zapôsobil. Najmä to, ako po celý deň zvládala komunikáciu s nami troma. Povedal jej, že jej zavolať, lebo má pre ňu ďalšiu prácu.

Už sme sedeli v aute a viezli sa na letisko, keď mi prišla správa do mobilu. Bola to tá najbohowskejšia správa, akú som kedy dostal. Nevedel som skryť svoj úsmev. Ukázal som Layle správu, ktorú som dostal od Amerických aerolínií.

„Let bol zrušený.“

„Čože? Nie!“ Vychmatla mi mobil, aby sa sama presvedčila o hodnovernosti správy. „Preložili nás na zajtrajší let? Musíme zavolať. Musia mať ešte nejaký let na dnes večer, ktorý môžeme stihnúť.“

Pokrútil som hlavou. „Kvôli rannej nehode som posunul dnešný program a moja asistentka povedala, že toto bol posledný let.“

„To nie je možné.“

„Letíme z Greensboro, nie z Atlanty. Odtiaľto sa ne-  
lieta každé tri minúty vo dne v noci.“

Vytiahla svoj mobil a prihlásila sa online, aby si to ešte raz overila. Kým ona márne pracovala na tom, aby ubzikla mojej spoločnosti, využil som príležitosť a pustil som sa do hľadania neďalekého hotela a kvalitnej reštaurácie – podľa možnosti romantickej.

V minulosti som už pobudol v hoteli O. Henry. Bolo to naozaj príjemné miesto a spomínam si, že reštaurácia sa nachádzala hneď vedľa. Pozrel som sa v mobile na fotky zverejnené na ich stránke. Hotel vyzeral presne tak príjemne, ako som si ho pamätal, v krásnom prostredí. Layla ešte stále pátrala po večernom lete a ja som zatiaľ rezervoval dva apartmány.

Zahromžila. „Nemôžem uveriť, že dnes večer už nič neletí.“

„Rezervoval som pre nás dve izby v hoteli, kde som už raz prespal.“ O tom, že to budú izby vedľa seba, som radšej pomlčal.

„Nemám ani náhradné šaty, ani zubnú kefku.“

„Oproti hotelu je nákupné stredisko, niekoľko butikov a reštaurácia.“

Layla na mňa vrhla zamračený pohľad. „Mohol by si nedávať najavo, že ťa to teší? Tvoj úsmev ma fakt šťve.“

„Sľúbil som si, že ak sa mi podarí presvedčiť ťa, aby si sa so mnou rozprávala, nebudem ti už klamať. Takže nebudem zakrývať, že som vzrušený z toho, že sme tu uviazli.“

Povedal som šoférovi, aby nás odviezol k hotelu O. Henry, a Layla zavolala do svojej firmy, aby im oznámila zmenu programu. Keď sme zastali pred hotelom, bolo už dosť neskoro a obchody sa pomaly zatvárali.

„Mali by sme obehnúť obchody, skôr než zatvoría.“

„Tak poďme.“

Prvý butik, na ktorý sme natrafili, sa volal Victoria's Street. Hoci som sa s Laylou stretával vyše roka, netušil som, aký druh spodnej bielizne sa jej páči. Ak som dúfal, že teraz sa to dozviem, fatálne som sa mýlil.

Layla zastala pred butikom a povedala: „Choď si niečo kúpiť. Tu nepotrebujem tvoju pomoc.“

„Si si istá? V skúšobnej kabínke by sa ti mohol hodiť nestranný názor.“

Ukázala na Gap. „Choď.“

Usmial som sa. „Kúpim pár vecí, prihlásim nás v hoteli a potom sa stretneme.“

Otvorila dvere do butiku. „Zvládnem to aj sama.“

„Moja obľúbená farba je červená,“ povedal som, ale moje slová boli adresované už len jej chrbtu.

Aspoň mi neukázala prostredník. *Pokrok.*

Viem, že meno Layla dostala preto, lebo jej matka bola veľká fanúšička Erica Claptona. Viem aj to, že sa v tretej triede pobila s nejakým chlapcom, jednu mu vrazila a zlomila mu nos. No ešte nikdy som ju nevidel v džínsoch, ani som si s ňou nedal nejakú lahodnú delikatesu. Sedel som v reštaurácii pri bare a užíval si pohľad na to, ako sa jej pri chôdzi kolíšu sexi boky, vtesnané do úzkych džínsov.

„Nedívaj sa tak na mňa.“

Usrkol som si zo škótskej whisky so sódou. Ďalšia vec, ktorá mi chýbala. „Ako sa na teba nemám dívať?“

„Ved' vieš.“

„Tak, ako keby som si *ťá* chcel dať na večeru oveľa radšej než čokoľvek z jedálneho lístka?“

Prišla k nám čašníčka a povedala, že náš stôl je pri-chystaný. Zabránila tak tomu, aby mi Layla povedala niečo jedovaté. Škoda.

Vstal som a pokynul rukou. „Až po tebe.“

Zaškerila sa. „Dobre. Ale nepozerať sa mi na zadok.“ Ako keby to bolo možné.

Keď sme sa posadili, Layla si objednala víno. Ja som si už nedal ďalší drink. Tri roky bez alkoholu znížili moju toleranciu a v prítomnosti tejto ženy som chcel mať krištáľovo čistú myseľ.

Uprene som na ňu hľadel ponad stôl. Pôsobila straš-ne odmerane, ako keby to bol cudzí človek. Cudzí-necu-dzí, cítil som, že ju mám radšej než kohokoľvek vo svo-jom živote. Bolo medzi nami puto, no zatiaľ čo ona sa ho pokúšala preťať, ja som sa snažil o to, aby zosilnelo.

„Teda... tvoji noví obchodní partneri vyzerajú sym-paticky,“ povedala Layla, aby reč nestála.

„Áno. Určite sú lepší ako moja predchádzajúca ob-chodná partnerka.“ Keďže som si bol vedomý toho, že sa kráti čas, ktorý s ňou môžem tráviť osamote, prešiel som k tomu, čo ma trápilo: „Tak ako dlho sa schádzaš s Tenkým krkom?“

Zvraštila obočie. Hoci som vedel, že je úplne jasné, na koho narážam, upresnil som to. „Mám na mysli to-ho právnika, tvojho kolegu. Nie je náhodou súčasťou firemnej politiky zákaz nadväzovať vzťahy s kolegami?“

„Vieš, že sa volá Oliver. A to, ako dlho spolu chodíme, nie je tvoja vec. Takisto ako ani politika našej firmy.“

Čašníčka priniesla Laylino víno a zapísala si našu objednávku. Bolo ohromné sledovať, ako Layla dvíha pohár k svojim perám, a pozeráť sa na jej štíhly krk, keď pregĺgala víno.

Zachytila môj pohľad a posunula sa v kresle.

„Máš pravdu,“ povedal som. „Čím menej podrobností viem, tým lepšie. Teda ak s ním nekefuješ.“

„Spím, s kým chcem.“

„Spala si s niekým odvtedy, ako sme sa začali stretávať?“

Uškrnula sa. „Stretávať? Takto nazývaš moju verejnoprospešnú prácu, vďaka ktorej som musela pracovať s tebou?“

„Nie. Ale nazývam tak tie tri hodiny, ktoré sme každý týždeň trávili pred tým, ako si oficiálne začala svoju verejnoprospešnú prácu. A všetky tie soboty, keď si si už nechodila odrábať svoj trest. A tie dlhé listy, ktoré sme si písali každý týždeň. Samozrejme, nebolo to ideálne – nechodili sme do luxusných reštaurácií a večer sme nezavršili milovaním –, no aj tak som mal pocit, že spolu chodíme.“

„To je tvoj pohľad.“

Vedel som, že klame. Vníkala to tak isto ako ja. Nechcela si však priznať pravdu, lebo takto to bolo pre ňu jednoduchšie.

„Porozprávaj mi o svojej práci. Ako sa ti darí? Keď sme prestali...“ uškrnul som sa, „... spolu chodiť, nestála si na pevnej pôde. Keďže si však ešte stále v tej firme, odhadujem, že všetko klope.“

„Minulý rok som vyfakturovala takmer tritisíc hodín – to je asi o dvesto hodín viac ako u ktoréhokoľvek môjho kolegu. Z finančného hľadiska by to bolo bláznovstvo, keby sa ma chceli zbaviť.“

Rýchlo som si to spočítal. „Tritisíc hodín, to znamená šesťdesiat hodín fakturácie za týždeň. Ak zahrátame obedy, prepravu, čas na záchod, tak potom si



musela pracovať dvanásť hodín denne, vrátane soboty a nedele.“

„Je to tak. Tento rok už pracujem len šesť dní, takže nedôjde k tomu, aby som vyhorela.“

„Aspoň ti zostalo trochu času na rande.“

Prevrátila oči, potom na dúšok vypila zvyšok vína. Zdalo sa, že víno ju trochu uvoľnilo. V našom rozhovore zavládol priateľskejší tón.

„Takže si vonku z basy. Koľko? Dva týždne?“

„Pätnásť dní. Skôr než som sa ukázal vo vašej firme, musel som si dať zopár vecí do poriadku. Bol som týždeň mimo mesta, aby som sa postaral o záležitosti týkajúce sa môjho otca.“

„Tak ešte raz úprimnú sústrasť. Muselo to byť pre teba ťažké.“

„S otcom sme mali napätý vzťah. No jeho posledné želanie bolo úctyhodné. Bol síce päťkrát ženatý, ale chcel byť pochovaný vedľa mojej matky.“

„Zomrela, keď si bol ešte dieťa, však?“

„Áno. Zomrela na rakovinu prsníka, vo veku tridsaťosem rokov. Je pochovaná v Kalifornii, pri svojej matke a sestre, ktoré obe zomreli na tú istú chorobu ešte pred dovŕšením štyridsiatky.“

„Fíha.“

„Bola kvetinárka – vlastne sa s otcom zoznámila v deň, keď vošiel do kvetinárstva, aby dal poslať kvety svojmu dievčaťu.“ Zaklonil som hlavu. „Už to malo byť pre ňu varovné znamenie.“

„Takže si ho dal pochovať vedľa svojej matky?“

„Jedného dňa ma za to asi mama nakope do zadku, ale je to tak. Zariadil som to ešte počas svojho pobytu v base.“

Layla sa usmiala.

„Mal som len deväť rokov, keď zomrela. Už vtedy žili od seba oddelene niekoľko rokov. Hoci nikdy sa s ním nerozvedla. Povedala, že bol láskou jej života a že človek keď raz nájde svoju ozajstnú lásku, nikoho už nedokáže tak milovať.“

„Fíha. Odhadujem, že on to cítil tak isto, pretože ak sa ešte štyrikrát oženil, nakoniec predsa len chcel byť pochovaný vedľa nej.“

„Tiež si myslím. Nevedeli zostať spolu, no nikdy neprestali jeden druhého milovať.“

Naše pohľady sa stretli, no Layla sa rýchlo pozrela inam.

„Takže si sa vybral do Kalifornie, aby si navštívil miesto ich posledného odpočinku?“

„Áno. A vysadil som nádhernú záhradu.“

Čelo sa jej zvrátilo. „Záhradu?“

Zasmial som sa na hlúpostiach, ktorými som trávil čas v prvý týždeň svojej slobody. „Keď sa vzali, chcela mať dom na predmestí. On chcel byť blízko svojej práce a býval v ateliérovom byte, ktorý vtedy vlastnil. Dohodli sa, že prvých niekoľko rokov zostanú v meste a neskôr sa presťahujú do Westchesteru, alebo na Long Island. Mala veľký plán, ako v záhrade za domom rozmiestni svoje obľúbené kvety a stromy. Pamätám sa, že dlho pracovala na tom pláne. Mala ho nakreslený na obrovskom výkrese, boli tam zachytené všetky možné detaily. Plánu sa venovala raz-dvakrát do týždňa, celé roky, ustavične tam čosi pridávala alebo prerábala. Keď sme sa odsťahovali z otcovho ateliérového bytu, už som jej nákresy nikdy nevidel. Krátko po tom, ako sa rozišli, ochorela.“

„Tak si teda pre ňu vysadil záhradu?“

„Nie iba nejakú záhradu, ale *jej záhradu*. Právnik môjho otca mal tie plány priložené k závetu a k iným dokumentom. Po všetky tie roky mal môj otec u seba jej plány a podľa inštrukcií, ktoré zanechala, mal byť najatý záhradník, ktorý vysadí záhradu na mieste, kde sú pochovaní.“

„Podivne romantické.“

„Zabralo mi týždeň, kým som zohnal všetky rastliny a stromy, ktoré chcela mať v záhrade. Krk mám ešte stále spálený z toho, ako som tam rýľoval.“

„Ty si to robil sám?“

Prikývol som. „Pôvodne sme to mali robiť spolu s matkou. Už nebolo kedy. Toto bolo najmenej, čo som mohol pre ňu spraviť. Veľa z toho, čo robil môj otec, sa mi nepáčilo, no teraz dúfam, že moji rodičia sa znovu stretli a užívajú si spolu tú záhradu.“

Čašníčka priniesla našu večeru a ja som zmĺkol. Layla sa na mňa pobavene pozerala.

„Čo je?“ spýtal som sa.

„Nič,“ potriasla hlavou. „Jedz a prestaň ma rozrušovať tým, čo vychádza z tvojich úst.“

Zaškeril som sa. „Myslím, že to, čo viem *robiť* so svojimi ústami, by sa ti páčilo viac.“

## Ôsma kapitola

LAYLA

Odkedy sme prišli na letisko, nepovedala som ani slovo. Kým sme čakali v hale, zamestnala som sa čítaním mailov vo svojom laptope. V našej firme bolo toľko práce, že by som mohla pracovať od rána do večera sedem dní v týždni, aj tak by som mala čo robiť. No dnes, ak mám byť úprimná, zahrabala som sa do práce len preto, lebo sa mi nechcelo hovoriť s Grayom.

Včera večer sme sa dohodli, že pred odletom sa spolu naraňajkujeme. Lenže po niekoľkých hodinách bdenia, počas ktorých som dostala príležitosť nahliadnuť do duše tohto muža – muža, ktorého som stretla pred dvoma rokmi a ktorý mi zlomil srdce – a vytvoriť si o ňom ucelenejšiu predstavu, potrebovala som sa riadiť hlavou, nie srdcom a pozrieť sa na veci zo správneho uhla.

Prišlo mi vhod, že ma ráno rozbolela hlava, a tak som s Grayom nakoniec neraňajkovala. Už som s ním nechcela tráviť čas vo dvojici. Chcela som sa len vrátiť do zabehaných koľají a vôbec som netúžila po tom, aby sa staré rany znovu otvorili.

Napriek tomu, že som si ho vypočula, cítila som sa pod psa. Fakt. Trvalo mi skoro rok, kým som sa preniesla cez to, čo sa stalo. A to sme sa spolu ani nevyspali. Náš

vzťah sa nepodobal ničomu, čo som dovtedy zažila. Lenže klamal mi a jeho lož – či ju vnímame ako technickú záležitosť, alebo nie – splynula s jeho bláznivou minulosťou, a keď k tomu prirátame aj skutočnosť, že sa stal klientom mojej firmy, tak toho bolo priveľa.

Nemala som šťastie na správnych mužov. Ale ani moja matka. Ja som však nechcela byť ako ona – žena, ktorá prežila svoj život s mužom, ktorý jej v skutočnosti nikdy nepatril –, hoci pokušenie bolo veľké.

Keď sme dosiahli letovú výšku, vybrala som laptop a snažila som sa Graya ignorovať. Jemne vystrčil ku mne ruku a laptop zavrel.

„Ak ťa vždy, keď chcem s tebou hovoriť, musím vziať do výšky desaťtisíc metrov, tak ma to bude stáť kopu peňazí,“ povedal.

„Prepáč. Riešim pár vecí, ktoré som nestihla včera večer. Chceš sa rozprávať o zmluve?“

Pokrútil hlavou.

Zhlboka som sa nadýchla a nahlas vydýchla. „Gray, rozbiehaš novú firmu. Vrátil si sa do normálneho života. Mal by si pozerať dopredu. Som si istá, že stačí, aby si luskol prstom, a hneď sa objaví nejaké dievča. Všimol si si, ako sa na teba pozerala letuška, keď rozdávala horúce uteráky? Je príťažlivá. Požiadať ju o rande.“

Otrávene na mňa zagánil. „A ty by si išla s každým slušne vyzerajúcim chlapíkom, ktorý má o teba záujem?“

„Nie. Lebo ja už niekoho *mám*.“

„Nehodí sa k tebe.“

„A to vieš na základe jednej večere, počas ktorej si ho znevažoval, zatiaľ čo on sa musel správať k tebe zdvorilo, lebo je to súčasť jeho práce?“

„Nie. Viem to preto, lebo on nie je ja.“

Odvrátili sme sa a dlho sme sa na seba nepozreli. Nadobudla som pocit, že nič, čo som počas tejto pracovnej cesty povedala, ho ani najmenej neodradilo. „Ja som sa cez to už preniesla, Gray. Musíš sa zmieriť s tým, že náš vzťah bude len pracovný.“

„A keby si nechodila s Tenkým vtákom?“

„Myslela som si, že sa volá Tenký krk.“

„Bol som s ním na záchode. Ver mi, tenký krk prezrádza veľa o celej anatómii.“

„Si nechutný.“

„Neobhajuješ jeho česť, nepovedala si, že sa mýlim. A to znamená, že len jeden z nás mal to nešťastie vidieť jeho malého vtáka. Alebo vieš, že mám pravdu, a preto sa nestaviaš na jeho obhajobu.“

„Ty si asi zošalel. Nebudem sa s tebou rozprávať o pohlavnom úde iného muža.“

„To je fajn. Bol by som radšej, keby sme hovorili o mojom úde.“

Musela som sa rozosmiať. „Teraz vážne, Gray. Čo keby sme sa prestali rozprávať o pohlavných údoch? Radšej by si mi mal povedať, čo môžem pre teba ešte urobiť, okrem návrhu zmluvy.“

„Nemôžeš mi klásť takú otázku, že čo pre teba môžem urobiť, a očakávať rozumnú odpoveď.“

„V budúcnosti si na to dám pozor.“

Grayova rozveselená tvár zväžnela. „Vlastne existuje jedna vec, ktorú by si mohla pre mňa urobiť.“

„A to?“

„Začnime s čistým štítom. Prestaň vyťahovať minulosť.“

Vôbec som nečakala, že to povie. „Dobre. Myslím, že je to výborný nápad. Prebrali sme to a môžeme na to

zabudnúť. Myslím si, že ak máme spolupracovať, najlepšie bude prevrátiť list.“ Pohodila som hlavou. „Hoci ma trochu prekvapuje, že posledných dvadsaťštyri hodín si robil všetko pre to, aby si mi pripomenul, čo sa medzi nami stalo v minulosti.“

Moja ľavá ruka ležala na operadle medzi našimi sedadlami. Gray na ňu položil svoju ruku a pozrel sa mi do očí. „Chcel som len vysvetliť svoje konanie. Uviesť fakty. Som však ochotný začať od začiatku, len aby som ťa znovu získal.“

„Gray...“

„Dožičím ti trochu voľnosti. Viem, že to potrebuješ.“ Zachytil môj pohľad. „Ale nebudeme si už klamať ani vynechávať fakty. Takže sme neskončili, ale práve začíname. Pretože to, čo bolo medzi nami, bolo skutočné. A to, čo je *skutočné*, len tak nezmizne, nech by sa o to človek snažil akokoľvek.“

## Deviata kapitola

LAYLA

*Pred dvoma rokmi*

„Porozprávaj mi o sebe niečo, čo o tebe nikto nevie.“

Gray si počúchal chrastu na brade. Už celé hodiny sme sedeli pri stole v knižnici. Pripravovala som sa akože na lekciiu, ktorá sa mala začať o hodinu. Takto sme si vedeli pre seba ukradnúť čas po sobotách posledných osem týždňov.

„Odmietam jesť melóny,“ povedal.

Zamrkala som. „A to je to veľké tajomstvo?“

„Nie. Nikto však nevie, *prečo* ich nechcem jesť.“

Oprela som sa laktami o stôl. „Pokračuj.“

Gray varovne zdvihol ukazovák. „Ale nebudeš sa smiať.“

„Neviem, či ti to viem sľúbiť.“

Potriasol hlavou a zľahka sa usmial. „V škôlke nám učiteľka čítala knižku *Jack a fazuľka*. Myslím si, že ma to priviedlo k myšlienke, že zo semiačok môžu vyrásť obrovské veci, ak sú zasadené na správnom mieste. Na kuchynskej linke sme mali melón a moja mama sa rozhodla, že ho otvorí. Povedala, že v ňom nie sú semiačka, a ja som naozaj nevidel žiadne čierne semiačko, tak som sa s chuťou pustil do melóna. Keď som jedol tretí kus, povedal som mame, že guľaté melóny mám radšej



ako tie oválne, ktoré zvyčajne kupovala, lebo sú chrumkavejšie.“

„A ten melón bol chrumkavý? Bol zlý?“

„Nie, ale vnútri boli drobné biele semiačka, ktoré boli mäkké, no ich okraje boli chrumkavé a ja som tie semiačka nechtiac rozžul. Mama ich vybrala z melóna a ukázala mi ich. Povedala, že sú neškodné. Ja som sa však nevedel zbaviť predstavy, že v mojom žalúdku začína rásť obrovský melón a spôsobí, že nakoniec explodujem. Každý večer, keď som išiel spať, vypučil som brucho, aby som videl, či rastie. Bol som si istý, že sa to deje, namýšľal som si, že vidím, ako sa mi brucho zväčšuje.“

Položila som si ruku na ústa a rozosmiala som sa. „Panebože. A potom si prestal jesť melóny?“

Prikývol. „Nejem ich už dvadsaťpäť rokov.“

„To je bláznivé.“

„A preto,“ usmial sa Gray, „nikto nevie, prečo nejem melóny.“

Sledovala som Grayov pohľad, ako prebehol po mojej tvári, na okamih sa pristavil na perách a potom sa znovu vrátil k mojim očiam. „Máš na nose pehy,“ povedal. „Ale snažíš sa ich zakrývať.“

Zdvihla som ruku k tvári. „Zjavne sa mi to nedarí.“

„Mne sa páčia. Vďaka nim mi pripadáš skutočná. Niekedy sa mi stáva, že po tvojom odchode začnem premýšľať, či som si ťa nevymyslel.“

Neviem prečo, ale to, čo povedal, mi rozbúchalo srdce.

Prerušil nás dozorca, ktorý v rámci bežnej kontroly strčil hlavu do miestnosti a spýtal sa: „Všetko je v poriadku?“

Prikývla som. „Jasné. Vďaka, Marcus.“

„Vrátim sa o polhodinu, keď sa začne vyučovanie.“

Zosmutnela som. Tie hodiny vo väzení, ktoré som každú sobotu trávila s Grayom osamote, boli pre mňa najsvetlejšími hodinami týždňa. V poslednom čase sa mi zdalo, že ubiehajú rýchlejšie a rýchlejšie. Kým som sa uvoľnila a znovu presvedčila samu seba, že nie som šialená, ak začínam byť zaľúbená do muža, ktorý sedí vo federálnej väznici, mala sa začať hodina. Zvykla som si každý týždeň chodiť o tri hodiny skôr a predstierala som, že ten čas potrebujem na to, aby som sa mohla s Grayom pripraviť na hodinu. V skutočnosti sme však len sedeli oproti sebe a snažili sme sa za ten krátky čas čo najviac vzájomne spoznávať. Bolo to ako chodiť na rande – vo pred som sa pripravovala, a keď vošiel do miestnosti, cítila som, ako vo mne stúpa adrenalín. Chcela som ho poznať čoraz viac a viac. Najťažšie bolo ignorovať vzájomnú telesnú príťažlivosť. Tá bola citeľná neustále a minulý týždeň, keď Gray *opísal*, ako by ma chcel bozkávať, náš vzťah postúpil na novú úroveň. Nikdy som nevedela, že *rozprávanie* o telesnosti môže byť až také erotické.

„Si na rade,“ povedal Gray.

Strhla som sa. „V čom?“

Gray skĺzol očami na moje pery. Šklblo mu kútikom úst, ako keby vedel, kam som vo svojich myšlienkach zabľúdila. „Teraz ty máš prezradiť o sebe niečo, čo nikto nevie.“

Neodpovedala som hneď. Pozrela som na Graya a videla som, že kým sa pred chvíľou len jemne usmieval, teraz už na mňa vyciera zuby. Potriasla som hlavou, aby som si utriedila myšlienky.

„Ehm...“ Snažila som sa spomenúť si na niečo, čo o mne nevie ani moja najlepšia priateľka, no zároveň

je to príliš bláznivé, aby som o tom niekomu povedala. „Vedieť si zošit *priechnosti*.“

Gray zvrátil obočie. „Zošit čoho?“

„Denník *priechnosti*. Vlastne nie je to jeden, ale sedem zošitov.“

„Čo to presne je, ten zošit *priechnosti*?“

„Je to zoznam vecí, ktoré podrobne analyzujem, aby som zistila, či budú *priechné*. Nesmej sa. Ten denník som si začala viesť, keď som mala sedem rokov. Spýtala som sa svojho otca, či by sme mohli mať psa, a on povedal, že pes potrebuje veľa pohybu, potom sa musí umyť a navyše je aj drahý. Odpovedala som mu, že pes je dobrý strážnik a môže ma naučiť zodpovednosti. Zasmial sa a povedal, že to bol pekný pokus, ale je viac proti než za. Takže v ten večer som vzala nový zošit, otvorila ho na prvej strane a v strede som potiahla čiaru zhora až nadol. Spísala som všetky za a proti, ktoré mi zišli na um, a potom som znovu vyrazila za tatkom. Samozrejme, uviedla som dvadsaťpäť dôvodov za a len desať proti.“

Gray sa usmial. „Vidím, že právnička sa v tebe prebudila už v ranom detstve.“

„Áno. Môj zoznam ho nepresvedčil, ale mama áno, takže sme nakoniec mali psa. A ja som zistila, že o rôznych veciach si rada spisujem dôvody za a proti. Pomáha mi to utriediť si myšlienky.“

„A ešte o akých ďalších veciach si spíšeš dôvody za a proti?“

„O všetkých. O *všetkom*. Napríklad v ôsmej triede, či by som mala pobožkať Dannyho Zuckera, alebo nie. Či by som mala ísť na vysokú školu. Či sa oplatí minúť tisícštyristo dolárov za kožené topánky.“

V Grayových očiach sa zablyсло. „Pobozkala si Dannyho Zuckera?“

Zdvihla som ľavú ruku a začala som vymenovávať dôvody za. „Bol obľúbený. Mal pekné pery. Mal skúsenosti s bozkávaním.“ Zdvihla som pravú ruku a vymenovala som dôvody proti. „Súčasťou jeho skúseností bolo, že si vymenil sliny s...“ Pokrčila som nosom. „S Amandou Ardsleyovou.“ Uviedla som ďalšie dôvody proti. „Všetci vedeli o všetkých dievčatách, s ktorými sa bozkával, takže pravdepodobne by sa dozvedeli aj o mne. Baktérie. Strojček na zuby.“ Ťukla som na posledný prst pravej ruky a bezducho som sa zadívala pred seba. „Ústny zápach.“

Gray sa rozosmial a pohodil hlavou dozadu. „Takže chudák Danny vypadol z hry.“

Uškrnula som sa. „Presne tak.“

„A išla si na vysokú.“

„Áno. To bol pravdepodobne môj najnezvyčajnejší zoznam dôvodov. Proti vysokej hovorilo to, že mama a priatelia mi budú chýbať. A toho som sa bála. Ale dôvody za nakoniec zvíťazili nad zbabelosťou.“

„A čo topánky?“

„Na budúci týždeň si ich kvôli tebe obujem.“

Milovala som tie vrásky okolo jeho očí, keď sa naplno rozosmial.

„A stále máš všetky tie zošity, kde si zapisuješ za a proti?“

„Jasné. Sedem zapísaných zošitov spred dvadsiatich rokov. Sú mojou zvláštnou verziou denníka.“

„Stále to robíš? Vytváraš zoznamy?“

Zahryzla som si do spodnej pery a premýšľala som, či mu mám povedať o zošite, ktorý som si založila mi-

nulý týždeň. „Príležitostne. Z nejakého dôvodu ma to upokojuje.“

Očami skúmal moju tvár. Tento muž má záhadnú schopnosť čítať mi myšlienky. Zároveň ma to znepokojovalo i fascinovalo. Keď sa naše pohľady stretli, vedela som, že odpoveď pozná skôr, než položí otázku.

„Spisuješ si dôvody za a proti, či si so mnou začať?“

Hodina sa skončila pred desiatimi minútami, ale čakalo na mňa niekoľko mužov, aby sa mohli so mnou osobne porozprávať. Čím viac sa odo mňa dozvedali o písaní odvolaní a skúmaní precedensov, tým mali viac otázok v súvislosti so zrušením ich trestov.

V triede sa zastavil dozorca, ktorého som videla možno raz či dva razy, ale nikdy som s ním nehovorila.

„Hodina sa skončila, chlapi,“ povedal odo dverí.

Pozrela som na Graya. Podišiel k dozorcovi a chvíľu spolu hovorili. Ich pohľady občas zabúdili na miesto, kde som stála. Keď skončili, Gray prešiel do prednej časti miestnosti a dal sa do reči s chlapmi, čo tam postávali.

„Kirkland je na rade s upratovaním, tak do toho. A vy, chlapi, odložte si svoje otázky na budúci týždeň.“

Poslední zo študentov sa bez dlhých rečí pobrali k dverám. S obyvateľmi väznice sa mi pracovalo rovnako ako s mojimi kolegami. Veď títo muži boli biele goliere a mnohí z nich boli vzdelanejší než ja.

Dozorca varovným hlasom zakričal na Graya. „Máš desať minút, Westbrook. Ani o minútu viac. Potom musí ísť so mnou, aby sa odhlásila.“

Počkala som, kým sa dvere zavrú, a spýtala som sa: „Čo sa deje?“

„Štvrtý regál od knižničných dverí. Je to miesto mimo dosahu bezpečnostných kamier.“ Gray zdvihol bradu. „Vezmi si tú knihu, s ktorou si pracovala na hodine, akože ju tam chceš odložiť.“

„Ale tá je z knižnice mojej firmy. Priniesla som si ju so sebou.“

Pozrel sa mi do očí. „Ver mi. Stretneme sa tam o dve minúty.“

Čierne zreničky sa mu natoľko rozšírili, že takmer prekryli zelenú farbu jeho dúhoviek. Tušila som, čo sa chystá. A hoci ešte pred tridsiatimi sekundami som sa cítila úplne v poriadku, moje telo zrazu zachvátilo očakávanie. Prikývla som a prešla do knižnice, pričom som cestou počítala regály. Tvár mi horela, ale prsty na rukách a nohách ma takmer oziabali. Hlava sa mi motala, ale ja som sa snažila kráčať normálne na svojich rozochvených nohách a správať sa prirodzene, lebo som si uvedomovala pohľady všadeprítomných kamier.

Keď som prišla k štvrtému regálu, nevedela som, čo so sebou, tak som predstierala, že si prezerám chrbty kníh. Keby mi teraz niekto priložil k hlave zbraň a nútil by ma, aby som prečítala názvy kníh, nezvládla by som to a prišla by som o život. Bola som príliš rozrušená.

Graya som najprv zacítila, až potom som ho uvidela. Mal čistú, čerstvú, a predsa mužnú vôňu. Keď prišiel k rohu, pri ktorom som stála, bola som k nemu obrátená chrbtom. Jednou zo svojich mocných rúk ma chytil za bok, druhou mi odhrnul vlasy. Zalapala som po dychu. Keby som bola na horskej dráhe a pomaly postupovala vyššie a vyššie, tak tento okamih by mohol byť vrcholom – krv mi prúdila rýchlejšie, bola som pl-

ná adrenalínovej úzkosti a čakala som, kedy sa začnem strmhľav rútiť dole.

Jeho hlboký hlas ma poštekľil na krku. „Zastav ma, Layla, ak sa ti to nepáči.“

Vozík horskej dráhy stál na pokraji priepasti, ale ešte sa nevedel rozbehnúť. „A čo kamery?“ Hlas som mala taký chrapľavý a napätý, že som ho takmer nespoznávala. „Dôveruj mi,“ povedal.

*Dôveruj mi.*

Bolo to šialenstvo, ale ja som mu dôverovala. A vôbec som nedbala na následky, keby nejaké boli. Po ničom inom som netúžila tak silno ako po tom, aby som sa mohla dotknúť tohto muža. Obrátila som sa a Grayov rozpalený pohľad sa stretol s mojím. Díval sa mi do očí a zdalo sa, že mi dáva poslednú šancu, keby som si to chcela rozmyslieť. Nezmohla som sa na slovo, iba som takmer nebadane prikývla. Moja hrud' sa prudko dvíhala a klesala.

Skôr než som sa stihla pripraviť na to, s čím som práve súhlasila, Gray chytil moju tvár do oboch rúk a oprel ma o regál, ktorý bol za mnou. Sklonil sa a položil svoje pery na moje.

Keď sa svojím telom ku mne pritisol, pocítila som taký elektrický úder, že som v tom momente zabudla na celý svet. Oblizol mi pery a tak ma podnecoval, aby som roztvorila ústa. Stalo sa, Gray zavzdychal a jazykom našiel môj jazyk. Zastonala som. Nikdy v živote som necítila takú túžbu, také vzrušenie. Medzi nohami som pocítila ukrutné pulzovanie, ktoré ma nenásytne tlačilo k jeho telu.

Ako keby zacítil, po čom túžim, Gray mi oboma rukami uchopil zadok a ťahal k sebe moje stehná, aby som

ho nimi ovinula a on sa mohol ku mne mocnejšie pritlačiť. Vlnil sa so mnou hore a dole, pričom sa svojím stoporeným údom šúchal o môj klitoris. Trenie ma natoľko vzrušilo, až som mala pocit, že ešte chvíľu a odbavím sa.

Prstami som sa zaborila do jeho hodvábnych vlasov a šklbala som nimi. Znovu zavzdychal a ten zvuk spôsobil, že mi po tele prebehla vlna vzrušenia – od našich spojených pier až po miestečko medzi mojimi nohami. Ruku, ktorou ma držal za zadok, presunul na môj krk. Pevne ho uchopil a naklonil mi hlavu nabok, aby mi mohol jazykom hlbšie preniknúť do úst.

V bruchu som zrazu pocítila, že strácam tiaž a že sa niekam rútim. Môj vozík na horskej dráhe poslednýkrát zaváhal a potom sa veľkou rýchlosťou vrhol dole. Kým sme vzdychali a navzájom sa hladkali na intímnych miestach, zdvihla som svoje imaginárne ruky do výšky a užívala si tú šialenú, strašidelnú a nádhernú jazdu dole kopcom.

Keď sme sa prestali bozkávať, dlho sme sa jeden druhému pozerali do očí. Potom ma Gray oboma rukami chytil za tvár, palcami ma jemne hladkal po lícach a posypal moje ústa bozkami ľahučkými ako pierko, od kútika ku kútiku.

Jeho hlas znel chrapľavo. „Toto nie je sen.“

Preglgla som naprázdno. V tej chvíli som nechápala, čo tým myslel.

Dvere zaškrípali a v miestnosti sa rozľahol dozorcov silný hlas. Od hrôzy som poskočila. „Čas vypršal, Westbrook!“

Gray sa oprel čelom o moje. „Musím už ísť. V utorok si nezabudni pripomenúť, čo som ti povedal, keď si začala o sebe pochybovať.“



## Desiata kapitola

GRAY

*Pred dvoma rokmi*

„Stav na mojom väzenskom účte sa nejakým záhadným spôsobom zvýšil z nuly na dvestodevätidesiat dolárov,“ povedal Rip, môj spolubývajúci. „Nevieš o tom niečo?“

Bol som rád, že mu stojím chrbtom. Pokračoval som v ukladaní vypratej bielizne na pričňu. „Odkiaľ by som mal vedieť, kde sa vzali peniaze na tvojom účte?“ kľamal som.

Pred niekoľkými týždňami som napísal Ette, aby mu poslala na účet peniaze. Mala prístup ku všetkým mojim úsporám. Chcel som vedieť, či ich Rip dostane.

„Žeby ich poslala moja Katie?“

Cítil som sa neprijemne, lebo som mu dával nádej, že sa dcéra oňho zaujíma. Odo mňa by však nevzal peniaze a ja som vedel, že dcére napísal celú hrbu listov, ale nemal ich za čo odoslať. Rip bol môj spolubývajúci odo dňa, ako som vošiel do väznice. Bol tam už niekoľko mesiacov, tak ma zasvätil do toho, ako to tu chodí.

„Možno. Teraz si aspoň môžeš kúpiť niektoré zo svojich obľúbených jedál,“ doberal som si ho. „Talian-ske cestoviny, slivky, Pop-Tarts.“

„Nie každý má to šťastie, aby od detstva jedol kaviár zo striebornej lyžičky, krásavec.“

Zasmial som sa. „Čo budeš dnes robiť po dialýze?“  
„Asi budem kukať telku. Popoludní budú dávať v herni filmy s Johnom Waynom.“

„Ach tak. Takže si poriadne zdriemneš?“

Švihol ma uterákom po pleci.

Rip sa v skutočnosti volal Arthur Winkle. Prezývali ho však Rip, lebo raz-dva zadriemal. Bol to odkaz na literárneho hrdinu, ktorý sa volal Rip Van Winkle. Tento hrdina jedného dňa zaspal a zobudil sa o dva-dsať rokov neskôr. Rip hocikedy zadriemal, napríklad uprostred rozhovoru, počas večere a *zaručene* počas sledovania televízie. Popieral však, že zaspal, a tvrdil, že si len „na chvíľu zavrel oči“. Väzni, ktorí si chceli pozrieť nejaký televízny program, si zakaždým vzdychli, keď do miestnosti vošiel Rip, lebo do desiatich minút zaspal a nezniesiteľne pritom chrápal.

„O koľkej príde dnes tvoja priateľka?“ spýtal sa.

„O desiatej.“

Rip vedel všetko o mne a o Layle. Najmä preto, lebo som sa nevedel zdržať a všetko som mu vyrozprával. Cez týždeň som len rátal dni do víkendu. Zatiaľ čo soboty boli úžasné, nedele boli otravné, pretože chvíľa, keď ju znovu uvidím, bola zrazu veľmi ďaleko. Z jej šesťmesačnej komunitnej práce zvyšovali už len dva týždne a mne sa zdalo nevhodné navrhnúť jej, aby aj naďalej jazdila za mnou každý týždeň. Mal som pocit, že by ma to zabilo, keby som ju nemohol vídať viac ako rok.

„Asi napíšem list Katie a poďakujem jej za peniaze a potom jej odošlem všetky tie nahromadené listy.“ Rip každý týždeň so železnou pravidelnosťou písal listy svojej dcére. Nikdy mu neodpísala.

„To je dobrý nápad.“ Pozrel som na hodinky – bolo

o desať minút desať. Zobral som jablko, ktoré som si ušetril zo včerajšieho obeda. Zjem ho, keď si budem hrkútať s učiteľkou. „Najvyšší čas pobrať sa na hodinu.“

„Porozprávaj mi, čo si neznášala na svojom detstve.“

Pohodlne som sa vystrela na stoličke a skrížila ruky za hlavou. *Porozprávaj mi* – tieto slová uvádzali rituál, ku ktorému sme sa s Laylou vracali týždeň čo týždeň. Každý týždeň sa jeden spýtal na niečo toho druhého. Chcieť vedieť všetko o nejakej žene – to bola pre mňa nová skúsenosť.

Aby bolo jasné – bol som taký chlap, ktorý ide na rande a potom rozpráva len sám o sebe. Väčšina mojich rozhovorov sa dovtedy týkala iba povrchu. Zamestnania, dovolenky a podobne. Ešte nikdy som netúžil po tom, aby som spoznal aj detstvo nejakej ženy. Nikdy mi nenapadlo klásť také otázky.

O Layle som však chcel vedieť úplne všetko – najmä to, *prečo je táto žena taká, aká je*.

„Štvrtky. Neznášala som štvrtky.“

Zdvihol som obočie. „Deň veľkých písomiek v škole?“

„Nie. Vo štvrtok môj otec odchádzal. Každý týždeň.“

Layla spomínala, že sa už nerozpráva s otcom, ale ďalšie detaily mi nepovedala. Každý týždeň sme mohli stráviť spolu len pár hodín a ja som nechcel vrátať do niečoho, čo by mohlo prebudiť nepríjemné spomienky, ak ešte nebola pripravená na to, aby sa mi s nimi zdôverila.

„Každý týždeň? Rozdelil si čas medzi prácu a rodinu?“

„Medzi dve rodiny.“

„Mal deti s bývalou manželkou?“

Layla sklopila zrak a pokývala hlavou. „Nie, mal manželku a deti. My sme si mohli užívať jeho prítomnosť od pondelňajšieho večera do štvrtkového rána. Ostatné štyri dni venoval manželke a deťom, ktorí žili na západnom pobreží.“

„Preboha. Takže tvoja matka bola jeho milenka?“

„Áno.“

„Ako dlho to trvalo?“

„Vyše dvadsať rokov. Až do smrti mojej mamy.“

„Dokelu. A tvoja mama vedela, že je ženatý?“

„Jasné. A jeho žena vedela, že má milenku. Zdá sa, že takýto stav vecí vyhovoval všetkým okrem mňa. Môj otec bol skvelý otec. Preto mi ani nenapadlo, že niečo nie je v poriadku. Prvýkrát som o tom začala premýšľať, až keď som bola tínedžerka. Hoci s nami bol len niekoľko dní v týždni, predsa s nami trávil viac času ako otcovia mojich najlepších priateľiek. Tatko mal skrátka dve rodiny a my sme sa tým nezaoberali. Keď som však trochu povyrástla, už som nedokázala pochopiť, ako môže milovať dve ženy a potrebovať dve rodiny.“

„Mal mormónsku výchovu?“

„Nie. Katolícku.“

Potriasol som hlavou. „Tak už chápem, prečo si neznášala štvrtky.“

Layla zhlboka vydýchla. „Okrem mojej najlepšej priateľky z detstva si jediný človek, ktorý vie o mojom tajomstve.“

Uprene som sa jej díval do očí. „Cítim sa poctený, že si sa mi zdôverila.“

Usmiala sa a znovu sa pohodlne usadila na stoličke. „Teraz sa budem pýtať ja.“

„V porovnaní s tvojím tajomstvom sú tie moje určite nudné.“

„Podľa mňa by sme sa mali baviť o menej depresívnych veciach. Musím porozmýšľať.“ Layla si začala prstami klepať po perách. Bože, tak strašne som ich túžil cmúľať.

„Prezraď mi poslednú lož, ktorú si vypustil z úst.“

„Bez problémov. Pred niekoľkými hodinami som klamal svojmu spolubývajúcemu.“

„Ripovi?“

„Áno. Uložil som nejaké peniaze na jeho väzenský účet a potom som mu povedal, že o tom nič neviem. Inak by to neprijal.“

Layla sa usmiala. „Si milý.“

„Okrem toho som v ňom prebudil nádej, že tie peniaze mu poslala dcéra.“

„Majú zlé vzťahy?“

„Áno. Rip je dobrý človek. Väčšina mužov sa tu ocitla pre svoju chamtivosť. On však doplatil na to, že sa zachoval nesebecky.“

„Povedal si, že falšoval a predával karty sociálneho poistenia. Odsúdili ho za podvádzanie federálnych úradov, však?“

„Áno. Štyridsať rokov bol majiteľom tlačiarne. Mal vážne chorú vnučku a jej liečba bola drahá, takže sa pustil do falšovania. Robil to pre ľudí, čo predávali pasy, licencie a všetky možné druhy falošných dokumentov. Posielal jej peniaze anonymne, lebo jej ich nemohol dať legálnou cestou.“

„Ejha! A preto sa s ním dcéra nerozpráva?“

Prikývol som. „Keď vznikne nejaký problém, rodiny sa začnú správať divne.“

„Niečo o tom viem.“

Zrazu som na svojom lýtku pocítil jej obnažené chodidlo. Vyzula si topánku a špičkou nohy mi nadvihla nohavicu. Bol to jeden z tých dotykov, ktorý sme si mohli vychutnávať bez toho, aby si to všimli kamery. Miloval som záblesk v jej očiach, keď povedala alebo urobila niečo, čo nemala. Očami som skĺzol na jej nos. Kým rozprávala, všimol som si, že sa niečo na ňom zmenilo.

„Dnes si si nezakryla pehy. To kvôli mne?“

Afektovane sa usmiala. „Možno. Páčia sa ti?“

„Milujem ich. Sú čertovsky sexi, no skutočnosť, že si ich kvôli mne nezamaskovala, je vzrušujúcejšia než čokoľvek iné.“

Šuchla sa špičkou vyššie po mojom lýtku a ja som vzdychol. „Ešte sa mi nakoniec postaví z toho, že ma chodidlom hladkáš po lýtku.“

Svetlo v jej očiach zaihralo. „Zostáva nám ešte hodi-  
na do začiatku vyučovania. Môžeme si ju spríjemniť.“

Zamrkal som, lebo som nevedel, čo sa chystá urobiť.

„Spomínaš si, ako sme sa hrali tú hru, v ktorej si opisoval, ako by si sa so mnou bozkával?“

„Pravdaže, Pehaňa. Pamätám si všetky tvoje návštevy.“

„Tak čo keby sme sa zahrli znova? Teraz by som však ja opisovala, ako by som ťa bozkávala *pod opaskom*.“

## Jedenásta kapitola

LAYLA

„Tak veľmi potrebujem drink, že si to nevieš predstaviť.“

„A ja som si myslela, že si ma prišla navštíviť, lebo nevieš odolať čaru mojej osobnosti.“

Moja najlepšia priateľka Quinn vlastnila bar ani nie štyri ulice od môjho pracoviska. O' Maley bola miestna krčma, ktorej majiteľom kedysi dávno bol jej otec. Pred niekoľkými rokmi sa rozhodol, že sa presťahuje na Floridu a krčmu predá. Quinn mala viesť podnik dovtedy, kým sa nenájde vhodný kupec. Po šiestich mesiacoch Quinn došlo, prečo jej otec miloval túto prácu a rozhodla sa, že si bar ponechá.

Väčšinu dňa to bol vlastne denný bar pre starých mužov. No ak človek chcel zájsť niekam po práci a posediť, tak to bolo to najlepšie miesto – nevyskytovali sa tu žiadni mládenci, ktorí si myslia, že ak žena sedí sama pri barovom pulte, tak to znamená, že chce súložiť. Byť vorkoholičkou bolo vlastne výhodné, lebo v opačnom prípade by som všetok svoj čas trávila tu a stal by sa zo mňa iný druh *-holičky*.

Quinn zobrala zo stojana dva poháre a siahla pod barový pult po fľašu alkoholu. Keďže som nevidela žiadnu nálepku, vedela som, čo mi ide naliať.

Položila som dlaň na pohár. „Ani náhodou. Po tom, čo som sa toho minule nalogala, ma týždeň bolela hlava.“

„Toto je nová várka.“

„Vyrobila si to ty?“

Quinn sa hrdo usmiala. „Jasné.“

„V tom prípade, vďaka, ale nie.“

Quinn videla priveľa častí seriálu *Načierno pálený alkohol* a usúdila, že aj ona by zvládla vyrábať vlastný alkohol. Aj to zvládla – akurát, že sa to nedalo piť a chutilo to ako odlakovač.

Quinn ohrnula pery a naliala si. Potom siahla do skryše za barom, kde skladovala moje víno. „Rušný deň v robote, zlatko? Moment, začni príjemnými správami. Skončilo sa obdobie sucha a ty si sa vyspala s novým chlapíkom, s ktorým sa stretávaš? Akože sa volá?“

Prstom som klzala po okraji pohára. „Oliver. A nie, nevyspala som sa s ním. Ale dnes večer sa máme stretnúť. O hodinu sem príde.“

Moja priateľka zdvihla obočie. „Nezdá sa, že by ťa to bohvieako vzrušovalo.“

Quinn ma *poznala*. Priatelili sme sa od štvrtej triedy, od druhého februára. V ten deň ma poslali do riaditeľovej kancelárie, aby som odviedla do triedy novú spolužiačku. Mala na každej nohe inú ponožku a v prasknutom obedári niesla obrovskú žabu. Arašidové maslo a džem mala rozpučené v hneedom papierovom vrecúšku naspodku svojho ruksaku.

Vzdychla som. „Ale vzrušuje. Možno nie až tak, ako by malo, ale rada trávim čas s Oliverom.“

Quinn sa oprela lakťami o barový pult a hlavu si položila na ruky. „Tak to vyklop. Čo sa deje? Pred



mesiacom, keď si s ním mala prvé rande, si bola celá nadržaná. Moment... Smrdí mu z úst? Rozpráva stále o svojej matke? Na zadnom okne auta má vypchaté zvieratá?“

Zasmiala som sa. „Nič také. Iba... vieš... mám nového klienta.“

Oči mojej priateľky sa rozžiarili. Quinn sa vydala v devätnástich za svoju lásku zo strednej školy. Žila pomerne jednotvárnym životom a dychtila po vzrušujúcom príbehu.

„Predpokladám, že ten klient je *on*.“

Prikývla som.

„Len pokračuj. Ako vyzerá?“

„Je vysoký a má úžasné zelené oči. Je to taká zelená, ktorá človeka ohrieva aj v zime, keď sa plahočí po snehu, lebo mu pripomína jar, keď znovu vyrastie tráva.“

Quinn spustila obočie a šibalsky sa usmiala. „To je strašne zložitý opis. Pokračuj.“

„Postavu má ako grécky boh, štíhle svalnaté telo, vzrušujúce predlaktia, a na kilometer z neho razí sebaistota.“

Quinn si zasnene povzdychla a privrela oči. „Žilnaté predlaktia?“

„Také niečo. Stačí, ak ti poviem, že posilňuje veľa, ale nie až tak, aby mu pri zavedení intravenóznejs hadičky začala krv striekať ako gejzír.“

Otvorila oči. „Mám takú teóriu. Vraví sa, že ak má chlap veľké chodidlá, tak má aj veľkého vtáka. Ale podľa mňa ide skôr o to, aké má predlaktia. Tie sú v podstate také zástupné symboly – hrubé a žilnaté predlaktia, *ach, bože*. Tenké predlaktia – *takže už sa to skončilo?*“

Zasmiala som sa. „Budem si to musieť overiť v praxi.“

Quinn sa zrazu zháčila. „Je ženatý? To je ten problém?“

„Vlastne už nie je.“

„Tak prečo sa tu stretávaš s Oliverom a nie s tým novým chlapíkom? Ako sa volá?“

Pozrela som jej rovno do očí. „Grayson.“

Quinn zvrátila čelo. „Grayson? Ako ten deviant?“

Pomaly som prikývla a počkala, kým jej to dôjde samej.

Vyvalila oči. „Tvoj nový klient je Gray? Ten z väznice?“

Zdvihla som pohár na jej zdravie a poriadne som sa napila. „Ten istý.“

Počas nasledujúcej hodiny som svoju priateľku poinformovala o všetkom, čo sa udialo za uplynulých desať dní, od chvíle, keď do môjho života znova vtancoval Gray. Bolo o čom rozprávať – prezentácia, večera, kvety, naša služobná cesta – *jeho manželstvo*. Quinn našťastie poznala zvyšok môjho príbehu, čo znamenalo, že vedela aj to, aká som bola zničená, keď som sa s ním rozišla, lebo som zistila, že je ženatý. Takže som jej nemusela vysvetľovať, čo sa odohrávalo v mojom srdci, aké rozpory mnou zmietali.

„A čo sa stalo po tom, ako si sa vrátila zo služobnej cesty?“

„Nič.“ Pokrčila som plecami. „Neozval sa.“

Gray dodržal svoj sľub a doprial mi priestor. Odkedy sme sa vrátili, prešlo osem dní a okrem krátkej mailovej komunikácie o návrhu zmluvy ani len nepípol.

Štvalo ma, že mi do istej miery chýbal.

Ešteže tento týždeň bol rušný. Každý deň som sedela v kancelárii do neskorého večera, pretože *odkedy* Grayson Westbrook vtrhol do môjho života, nič z mo-

jich povinností neubudlo – ak nepočítam to jedno súdne pojednávanie.

„Čo urobíš? Chceš mu dať ešte jednu šancu?“

„Nemôžem. Gray je pre mňa minulosť. Prevrátila som list.“

Z tváre mojej priateľky kričalo, že mi neverí ani pol slova. „Niečo sa ťa opýtam, dobre?“

„Čo?“

„Koľko času uplynulo odvtedy, čo si naposledy videla Olivera?“

„Myslíš od nášho posledného rande?“

„Nie. Odkedy si sa naňho naposledy pozrela. Bolo to dnes? Pred štyrmi dňami? Kedy?“

*Hmm.* Oliver a ja sme síce pracovali v tej istej budove, no niektoré týždne sme boli takí zaneprázdnení, že sme boli radi, ak sme si mohli spolu odskočiť na obed, alebo sa rozprávať tri minúty vo výťahu. „Včera som bola mimo svojej kancelárie, na súdnom pojednávaní. Takže vo štvrtok. Asi.“ Zmlkla som. „Moment. Nie. Vo štvrtok nebol v práci – musel ísť na konferenciu. V stredu tiež nie. Možno v utorok. Boli sme na obede v gréckom bufete.“

Quinn mi znovu naliala víno. „A čo Gray? Kedy si ho videla naposledy?“

„Minulý týždeň vo štvrtok.“

„Vieš to určite?“

„Určite. Vo štvrtok ráno o pol deviatej, aby som bola presná. Vtedy pristálo naše lietadlo. O čo ti ide?“

Quinn postavila fľašu vína na barový pult a zaštopľovala ju. „Gray pre teba nie je minulosť. Stále si ho nevieš vyhodiť z hlavy.“

„O čom hovoríš?“

„Keď o niekom presne vieš, kedy si ho videla naposledy, tak ten človek pre teba nie je minulosťou.“

„To je absurdné.“

„Má číslo tvojho mobilu?“

„Áno. Je na mojej vizitke. Majú ho všetci moji klienti. Gray mi však nikdy nevolá.“

Quinn sa uškrnula, akoby vedela svoje. „Pozrieš si neprijaté hovory a esemesky predtým, ako ideš spať?“

Stisla som pery.

Priateľka ma vzala za ruky. „To je v poriadku, zlatko. Poradíš si.“

Quinn prešla na druhý koniec baru, aby obslúžila zákazníka. Keď sa vrátila, spýtala sa: „Má Oliver špinavo plavé vlasy a vyzerá ako študent z prípravky, ktorý zrazu dospel?“

„Tak nejako.“

Quinn pozrela ponad moje plece. „V tom prípade sa k nám blíži muž, ktorý je pre teba *minulosťou*.“

„Ahoj.“ Oliver vzal do svojich dlaní moju tvár a nežne, no krátko ma pobožkal.

*Taký milý chlapík.* Obrátila som sa ku Quinn a predstavila jej Olivera. V tom okamihu zavibroval môj mobil, ktorý ležal na barovom pulte. Dostala som správu. Zachytila som, že prišla od Graya, tak som mobil rýchlo schmatla a hodila pohľadom po Oliverovi, či si všimol meno na displeji. Nevšimol.

Kým sa bavil s Quinn, rýchly pohľad na jej úškrn mi stačil, aby som vedela, že *ona si všimla*. Hodila som mobil do kabelky a v duchu sa zaprisahala, že počas celého večera budem esemesky ignorovať.

Bavili sme sa v trojici, ja som dopila svoje víno a Oliver pivo. Po dvadsiatich minútach sa pozrel na hodinky.

„Prepáč. Nevedel som, že tu pracuje tvoja priateľka. Myslel som si, že si dáme len jeden rýchly drink, takže som na ôsmu rezervoval stôl v reštaurácii Gramercy Tavern.“

Moja priateľka zahvzdala. „Gramercy Tavern. Paráda! Choďte. Dobre sa bavte. Ja som v práci.“

Oliver siahol do vrečka a vytiahol hotovosť, aby zaplatil za naše drinky. Skôr než stihol peniaze položiť na barový pult, Quinn zdvihla ruku.

„Layla u mňa nemusí platiť a nemusí ani jej hosť.“

Oliver sa vľúdne usmial. „Ďakujeme.“

Naklonila som sa krížom cez pult a pobozkala svoju priateľku na líce. „Vo štvrtok si dáme spolu večeru, platí?“

„Jasné. Môžeme si dať makaróny so syrom, ak sa náhodou Brian nevráti z roboty skôr. Ale sme dohodnuté. Tvoja krstná dcéra sa už teší, ako ti namaľuje nechty. Čo znamená, že aj prsty budeš mať pomaľované. Takže možno sa budeš musieť v piatok objednať na manikúru.“

Zasmiala som sa. „Fajn. Vďaka za varovanie.“

Oliver si podal ruku s Quinn ponad barový pult. „Tešilo ma.“

„Aj mňa.“ Quinn využila situáciu a druhou rukou vyhrnula rukáv Oliverovho saka, aby odhalila jeho predlaktie.

Olivera to poriadne zmiatlo, no nechal Quinn, nech skúma jeho ruku.

„Ach.“ Potriasla hlavou. „Prepáčte. Myslela som si, že som uvidela tetovanie. Bolo to odo mňa neslušné.“

Keď sa môj partner obrátil k dverám, počastovala som Quinn karhavým pohľadom. Obidve sme vedeli, o čo jej išlo. Ale pre prípad, že by som nepochopila, ako

sa veci majú, Quinn spojila konček palca s ukazovákom a vytvorila tak drobný krúžok. Ústami vyformovala slová „tenké predlaktia.“

Kvôli tej prekliatej esemeske som sa na nič nevedela sústrediť. Predstavovala som si, že keby som vytiahla mobil z kabelky, popálil by ma. Kdesi v hĺbinách mojej duše sa naliehavo ozývala moja minulosť. Štvalo ma, že som z toho taká rozrušená.

Potrebovala som sa zbaviť svojho hnevu. Lebo čím viac miesta som poskytovala vo svojom srdci človeku z minulosti, tým viac som cítila, že pre nového muža už nemám miesto.

Ten telefón sa zo mňa vysmieval a ja som bola na svojom *treťom oficiálnom rande s Oliverom*. Skrátka bola som s nervami v koncoch.

Chcela som sa naplno vrhnúť do zábavy s týmto zlatým chlapíkom a na všetko ostatné zabudnúť. Keď som sa však konečne dokázala na Olivera sústrediť, už som nevedela myslieť na nič iné, iba na to, že ma po večeri pozve k sebe domov, aby sme si pozreli nejaký film – čo je, podľa mňa, krycí názov pre sex.

Ja však nie som ľahký prípad. Na vysokej škole som síce mala dve jednonočné známosti, ale rýchlo som si uvedomila, že to nie je nič pre mňa. Väčšina dvojíc by už na treťom rande skončila v posteli, ale mne to trvá dlhšie. Musím dotyčného muža spoznať, vybudovať si k nemu dôveru, a to teda vôbec nejde rýchlo.

Lenže Olivera poznám roky, takže tretie rande má tú výhodu, že sa už nemusíme spoznávať a budovať si vzájomnú dôveru.

Predstava toho, čo bude nasledovať, neprečítaná správa, ktorá ma mätala, a rozhovor, ktorý som mala s Quinn v bare – to všetko poznačilo atmosféru našej večere. Oliver to musel cítiť tiež. Náš rozhovor chvíľami viazol a mlčanie bolo čoraz dlhšie. Bolo to nepríjemné, lebo predtým sme sa vždy vedeli neviazane rozprávať. Teraz som však mala pocit, že som vo svojom mozgu vytiahla šuplík s haraburdami a začala som odtiaľ vyťahovať samé zbytočnosti.

„Podľa teba... ktorý hudobník je najviac preceňovaný?“

Oliver na mňa vrhol spýtavý pohľad. „Hudobník?“

Usrkla som si z kapučína, ktoré čašníčka predomňa práve položila, a prikývla som.

„Asi Blake Shelton.“

Dlhé ticho.

„Videl si v poslednom čase nejaký dobrý film?“

Oliver položil šálku s kávou, ktorú pred chvíľou zdvihol. „Layla, je všetko v poriadku?“

„Áno. Prečo?“ Odpovedala som príliš rýchlo, bez toho, aby som sa nad jeho otázkou zamyslela.

„Neviem. Vyzeráš... akási nepokojná. Takmer nervózna. V práci je všetko v pohode?“

„Áno, nič sa nedeje.“

„Ja len... že tie tvoje otázky... Pravdaže, nie sú to nezvyčajné otázky... pýtať sa na film, ktorý som nedávno videl...“ Oliver sa zamotal. Črty jeho tvár zjemneli, práve mu niečo došlo. „Filmy... Nie si si istá, či po večeri máš ísť so mnou do môjho bytu, však?“

Oliver je čertovsky dobrý právnik. Bol zvyknutý sledovať myšlienkový sled ľudí počas svedeckých výpovedí. Obaja sme boli dobrí právnici. Oliver dedukoval, že

som vystrašená z dnešného večera. Čo... nebol úplne nesprávny predpoklad.

Rozhodla som sa, že budem k nemu úprimná. Prudko som vydýchla a vyhrkla som: „Ešte nie som pripravená vyspať sa s tebou.“

Oliver si usrkol z kávy. „Ani ja nie som pripravený vyspať sa s tebou.“

Vyvalila som oči. „Nie si?“

Hanblivo sa usmial. „Ale nie. Žartujem. Nič sa nedeje. Nechcel som, aby si pozvanie ku mne vnímala ako nátlak.“

„Môžem sa ťa niečo spýtať?“

„Čo?“

„Je slovo *film* krycí názov pre sex?“

Pozrel sa mi do očí. „Klamal by som, keby som tvrdil, že som nedúfal, že v našom vzťahu nastane pokrok. Dokonca som vybral z požičovne pár filmov, o ktorých som si myslel, že by sa ti mohli páčiť.“

Usmiala som sa naňho. „Mrzí ma to.“

„To nič. Je to v poriadku.“ Načiahol sa ponad stôl a vzal ma za ruku. „Aj takto mi je s tebou dobre, Layla. Nezáleží na tom, ako dlho budem musieť čakať.“

Po tomto rozhovore som pocítila úľavu. Dokonca som si vychutnala aj dezert, o ktorý sme sa podelili. Vonku pred reštauráciou Oliver odovzdal svoj parkovací lístok zriadencovi a vzal ma za ruky. „Chceš ísť ku mne a pozrieť si ten film? A keď hovorím film, tak naozaj mám na mysli *film*.“

Usmial sa.

Keby sa mi chcelo. „Môžeme to odložiť na inokedy? Pravdupovediac, som dosť unavená.“

„Samozrejme.“ Oliver sa snažil zakryť svoje sklama-



nie, ale ja som si ho aj tak všimla. „Tak mi aspoň dovoľ, aby som ťa odviezol domov.“

Oliver býval v okrese Westchester a ja v meste – čiže úplne opačným smerom. Mala som pocit, že dnes večer som ho už dosť urazila.

„Dobre. To by bolo úžasné. Ďakujem.“

Konečne som sa mohla venovať tomu, čo ma najviac páli-  
lo. Ale najprv som si naliala poriadny pohár merlotu. Zhodila som šaty a podprsenku, obliekla som si pohodl-  
né tepláky a zodraté univerzitné tričko a pustila si upoko-  
jujúcu hudbu.

Hodila som sa na gauč, vytiahla mobil a naťukala heslo, aby som si *konečne* prečítala správu, ktorú mi pred niekoľkými hodinami poslal Gray. Moje úbohé srdce sa rozbúchalo už len pri pohľade na jeho meno.

Dala som si poriadny dúšok vína a pustila sa do čítania dlhej šnúry esemesiek.

**Gray: Ahoj. Mrzí ma, ak ťa otravujem. Ak teda nemáš práve teraz rande. Lebo v tom prípade ma to nemrzí.**

Po niekoľkých minútach nasledovala ďalšia správa.

**Gray: Možno to preháňam s tou svojou úprimnosťou. Tak ešte raz. Etta sa dnes znova dostala do problémov. Predvolali ju na políciu za rýchlu jazdu a za to, že jazdí bez vodičáka. Priznala sa, že to už bolo druhýkrát. Podľa Googlu sa to považuje za zločin. Povedal som jej, že ty ako právnička sa nevenuješ dopravným priestupkom, no nikomu inému mi nedovolila zavolať. Mohla by si sa s ňou aspoň porozprávať. Zavolaj mi.**

*Došľaka.*

Nemohla som ignorovať Ettine problémy len preto, že Gray a ja máme nejaké nedoriešené veci. Takže som sa mu musela ozvať.

Prst som už mala položený na jeho mene, no stále som zvažovala, či je vhodné, aby som mu poslala správu v sobotu o jedenástej večer.

## *Dvanásta kapitola*

GRAY

Večer som trávil tým, že som čakal, kedy mi dovezú nový matrac, a neprestajne som sa pozeral do mobilu, či mi neprišla esemeska.

Tri roky som strávil v stiesnených podmienkach na mieste, ktoré som nesmel opustiť – neboli tam ženy a jedlo bolo príšerné. A teraz som bol tu, sám vo svojom byte, v sobotu večer, a napchával som sa lacným čínskym jedlom.

Znovu som skontroloval mobil, potom som ho šmaril na gauč a zhlboka si vzdychol. Bol som frustrovaný.

Mal by som radšej sedieť v nejakom pajzli a zoznámiť sa so ženou, ktorá túži len po stoporenom úde medzi svojimi nohami. Namiesto toho som trčal doma a zachovával vernosť žene, ktorá s najväčšou pravdepodobnosťou bola na nejakom prekliatom rande.

Layla Huttonová.

Myslel som už aj na to, že by som ňou prestal byť taký posadnutý, keby som sa s ňou mohol stretnúť ešte raz. Povedal by som jej, čo mi leží na srdci. Veď celý rok som si len predstavoval, ako vyzerá, ako vonia.

Také šťastie som však nemal. Táto žena sa mi dostala hlboko pod kožu a ja som sa jej nedokázal zbaviť –

tak ľahko a navždy, ako som sa zbavil tej ženy, ktorej dvetisícdoľárový kávovar značky Breville som práve šmaril do škatule a poslal do miestnej predajne Dobrá vôľa.

Očakával som, že byt, o ktorý som sa delil s Max, bude vypratáný, keď sa po troch rokoch vrátim z väzenia. No bolo to presne naopak. Keď som nastúpil na výkon trestu, všetko nechala tak, ako bolo. Hoci prišla podvodom k poriadnej kope peňazí, som si istý, že by nemala problém vziať si zbierku svojich luxusných vecí do svojho nového života.

Keďže som na popoludnie nemal nijaký program, rozhodol som sa, že usporiadam upratovaciu orgiu – a zbavím sa všetkých jej vecí, ktoré tu zostali. Bolo mi fuk, či sú tie veci nové, alebo či by sa mi nemohli hodiť. Chcel som, aby všetko, čo priniesla do môjho života, bolo preč.

Chodba pred mojím bytom sa zaplnila škatuľami s jej vecami, ktoré som chcel venovať na dobročinné účely.

*Topánky Prada.*

*Tašky Hermes.*

*Slnečné okuliare Cartier.*

Max mala náročný vkus. Odhadujem, že idem darovať predražené haraburdy, ktorých hodnota presahuje päťdesiattisíc dolárov. Ale očista, vďaka ktorej sa zbavím posledných zvyškov nášho spoločného života, stojí za to.

Vyhodil som mixér KitchenAid, ktorý si kúpila a nikdy nepoužívala. Potom som sa rozhlíadal po svojom poloprázdnom byte. *Preč so všetkým, čo je staré, a sem s novým.* Okrem nového matraca, ktorý som si dnes dal doviezť, som zatiaľ nič nepotreboval. Nebol som si istý,

či aj fľašu tridsaťročnej škótskej whisky, o ktorú som zavadil pohľadom, kúpila Max, no dnes večer sa zbavím aj tej – keď bude prázdna.

Posadil som sa do svojho obľúbeného vyšúchaného koženého kresla, ktoré stálo oproti značkovému gauču, a kým som sa pozeral na mesto, pomaly som si usrkával z toho starodávneho moku. Z obývačky môjho bytu v štvrti Tribeca sa otváral pohľad na dolný Manhattan a zo spálne bolo vidieť rieku Hudson. Mesto bolo tmavé, no siluety rozžiarených mrakodrapov osvetľovali večer. Čím dlhšie som sa pozeral na mesto, tým viac som premýšľal nad tým, kde je dnes večer Layla.

Až taký hlupák som nebol, aby som si namýšľal, že sa mi ju podarí získať rýchlo a ľahko. No predstava, že je s niekým iným, začínala byť pre mňa neznesiteľná. Hoci mi nemohla patriť, musel som nájsť spôsob, ako sa uistiť, že nepatrí ani nikomu inému.

Môj mobil sa ozval z gauča, kam som ho odhodil. Pozrel som na hodinky, bolo pár minút po jedenástej. Asi to bude jeden z mojich obchodných spoločníkov. Obaja žili na západnom pobreží a nikdy nespali.

Keď som však uvidel na displeji Laylino meno, mal som pocit, že spoza obzoru vykuklo slnko.

**Layla: Je mi ľúto, čo sa stalo Ette. Samozrejme, že jej pomôžem.**

Hrkal som ľadom v pohári a rozmýšľal nad odpoveďou. Dobré som urobil, že som sa s ňou v poslednom čase nesnažil skontaktovať. Dal som jej priestor na to, aby si sama uvedomila, že medzi nami sa to ešte neskončilo. Bol som smutný z toho, že Etta má problémy, ale keď som uvidel Laylinu správu, pocítil som úľavu, že sa predou mnou úplne neuzavrela.

**Gray: Ďakujem.**

Nezdržal som sa a poslal som jej ďalšiu správu.

**Gray: Je neskoro. Práve si prišla domov?**

**Layla: Áno.**

**Gray: Bola si na rande?**

Bodky začali pobeť, potom prestali, potom sa znovu dali do pohybu.

**Layla: Nijako sa ťa to netýka, ale bola. S Oliverom.**

Pomyslenie, že bola s iným mužom, by ma za iných okolností naštvalo. Ale teraz som sa iba usmial a hrkol do seba zvyšok drinku.

*Neprespal u nej. Poriadne dievča.*

**Gray: Ani ja som sa s nikým nevyspal.**

Layla sa na dlhých päť minút odmlčala. Možno som to prehnal. Vtipkovanie v esemeskách nie je to isté ako naživo. Hrabol som si do vlasov a znovu som jej napísal.

**Gray: Prepáč. Iba som žartoval.**

Prešlo ďalších pár minút, no teraz som videl, že bodky pobeťujú a potom zastanú. Pobeťujú a zastanú. Pobeťujú a zastanú. Zrejme o niečom premýšľala a nevedela, ako to sformulovať. Práve som sa jej chystal znovu napísať, keď prišla jej odpoveď.

**Layla: Brániš mi v tom, aby som mala s niekým normálny vzťah.**

*Došľaka.*

Začal som písať odpoveď, ale potom som dostal lepší nápad. Radšej som jej zavolať. Po prvom zazvonení zdvihla.

„Ahoj,“ vyhrkla.

Z jediného slova som pochopil, že nie je nahnevaná, ale skôr rozrušená. Musel som postupovať ohľaduplne.

„Chýbal mi tvoj hlas.“

„Už po týždni?“ utrúsila. „Nepočul si ho celý rok a nepoložilo ťa to.“

Vyložil som si bosé chodidlá na kávový stolík, ktorý stál pred mnou. „*Aha*. Lenže ja som tvoj hlas počul. Každý deň som znovu a znovu čítal tvoje listy. Niektoré z nich už viem naspamäť. Vo svojej hlave som počul, ako tvoj hlas hovorí všetky tie veci, čo si mi napísala.“

„Možno by si mal tie listy znovu vyhrabať, ak ich ešte máš. A keď budeš mať pocit, že ti chýba môj hlas, môžeš si ich čítať a nemusíš mi vyvolávať.“

Zasmial som sa. „Tie listy boli len moja útecha, lebo bolo fyzicky nemožné, aby som ťa tam mal.“

„Naďalej je to fyzicky nemožné.“ V jej hlase som začul úsmev.

„Ale nie. Stačí slovo a o dvadsať minút budem stáť pred tvojimi dverami.“

Na chvíľu sa odmlčala, tak som ju podpichol. „Ak zvažuješ takú možnosť, tak ja hneď vyrazím, aby sme nestrácali čas.“

Nasledovalo neočakávané priznanie. „Odkedy som ťa stretla, nespala som s nikým.“

„A prečo?“

Chvíľu mlčala a ja som si začal robiť nádeje. Potom povedala: „*Nechcela som*.“

„Lebo si sa chcela vyspať so mnou?“

„Nie. *Nechcela som sa s tebou vyspať*.“

„*Nechcela si alebo nemohla*. To je veľký rozdiel, Pehaňa.“

Nasledovalo dlhšie ticho. „*Nechcela som*. A nechcem sa s tebou ani rozprávať.“

To ma ranilo. Bolo však pochopiteľné, že sa bojí. Musel som znovu získať jej dôveru.

„Ak ťa to poteší,“ povedal som, „ani ja som s nikým nespal odvtedy, ako som ťa stretol.“

Keď som znovu začul jej hlas, predstavil som si, ako zagúľala očami. „Chúďatko. Si tri týždne na slobode a ešte si nenašiel žiadnu ženskú, ktorá by uspokojila tvoje potreby?“

„Nerob zo seba blázna. Vieš, že nemám problém zbaliť peknú kočku, Layla. Lenže ja túžim len po jednej kočke, a tou si *ty*.“

Počul som jej dych, takže som vedel, že ešte nezavesila. *Dokelu. Ešte to nakoniec celé spackám.* Nemyslel som si, že k tomuto rozhovoru dôjde tak skoro. Človek niekedy musí vyraziť dvere a vrútiť sa dnu skôr, než mu ich zabuchnú pred nosom.

„Poďme spolu na večeru. Alebo na obed. Raňajky? Prijmem všetko, na čo si ochotná pristať.“

„Neviem, Gray.“ Znovu sa odmlčala. „Už musím končiť. Pošli mi Ettino číslo a ja jej ráno zavolám.“

„Dobrá noc, krásavica.“

Počkal som, až zloží, a až potom som odtiahol aparát od ucha. „Nepovedala nie,“ zamrmľal som si pre seba. *Pokrok.*

„Haló?“

Prevrátil som sa na chrbát s mobilom pri uchu. Ranné svetlo prenikalo do izby cez škáru, kde v žalúzii chýbala priečka. Vynorila sa mi spomienka, ktorú si takisto musím vyhodiť z hlavy. Tá priečka vypadla v prvú noc po tom, ako som sa so svojou nevestou vrátil z Dominikánskej republiky. Bozkávali sme sa opití a ja som ju oprel o okno.



„Nehovor mi, chlapče, že si ešte stále v posteli. Premrhal si tri roky zo svojho života. Mal by si byť na nohách už od úsvitu, plný pracovného elánu.“

*Etta.*

Jednou rukou som si vytrel spánok z očí. „Koľko je hodín?“

„Je po siedmej ráno.“

„Aj štyri popoludní sú po siedmej ráno, Etta. Mohla by si byť presnejšia?“

Ignorovala moje slová. „Budeš mať na mňa neskôr čas?“

„Ak neskôr znamená *hodiny* po siedmej ráno, tak áno.“

„Nefunguje mi zámok na dverách.“

Posadil som sa v posteli. „Tak fajn. Daj mi niekoľko minút, hneď som u teba.“

„Nie, netreba. Mám ešte vrchný zámok a táto štvrť je ešte stále bezpečná. Dnes majú ku mne prísť dievčatá, aby sme si zahrli madžong. Príď o štvrtej, dobre? Navarím ti tvoje obľúbené jedlo.“

Zaslinal som. „Gumbo?“

„A broskyňový nákyp, ak sa zastavíš v obchode a niečo mi prinesieš.“

„Vylúpim obchod, Etta, ak spravíš gumbo a broskyňový nákyp.“

„Len pomaly... Podľa mňa je priskoro na také žarty, veď ťa pustili z basy len nedávno. Dnes nikdy nevieš, kto odpočúva telefóny.“

Zasmial som sa. „Čo mám priniesť?“

„Nejaké víno. Červené.“

„Vino predsa neznášaš.“

„Ale teraz som dostala chuť. A ja sa vo vínach nevyznám.“

„Žiadny problém. Prinesiem ti.“

„Tak sa uvidíme popoludní.“

Dal som Ette za pravdu. Bola kopa vecí, ktorým som sa počas uplynulých troch rokov nemohol venovať. A predsa som teraz, keď som bol voľný, nepodnikol nič, aby som využil príležitosť. Tak som sa teda vyterigal zo svojej novej pohodlnej postele a začal som deň tým, že som si išiel zabehať do Central Parku. Potom som zašiel do útulku pre zvieratá. Keď sa Max nastahovala, dal som svojho psa na adopciu, lebo bola alergická.

Stále som mal pocit viny, aj keď som starostlivo preveril dvojicu, ktorá si psa adoptovala. Dnes už viem, že som sa mal zbaviť Max a psa si ponechať.

„Áno, kamarát. Viem, ako sa cítiš.“ Prestrčil som prsty cez mreže, aby som poškrabkal baseta, a...

„Pane, prosím vás, nestrkajte prsty do klietky. Niektorí psi sú v klietke zúrivi. Ak by ste sa chceli zoznámiť s niektorým z našich zverencov, povedzte našim dobrovoľníkom. Spoznáte ich podľa toho, že nosia modré košeľe.“

„Dobre. Prepáčte.“

Vytiahol som prsty spomedzi mreží. *Takže sú agresívni, keď sú zavretí? Pochopil som. Asi tu nemáte, chlapci, telocvičňu, kde by ste sa mohli zbaviť nahromadenej energie. Alebo ihrisko, kde by ste si zahrali boču.*

Pokračoval som v prehliadke. Bola tu celá hojnosť klietok, na každej z nich kartička s informáciami.

*Polly. Vek: Dva. Druh: Miešanec teriéra.* Sučka sa krčila v zadnej časti klietky. Pozdravil som ju a išiel som ďalej.

*Buster. Vek: Dvanásť. Miešanec mopslíka a pekinského pinča.*

„Ahoj, kamoš,“ povedal som. Vyzeral, že môj pozdrav na neho neurobil nijaký dojem.

*Snowy. Vek: Osem mesiacov. Čosi ako bulteriér.*

„Ty si ale rozkošná sučka. Nejaké dievčatko určite uprosí svojho tatka a o niekoľko dní si ťa odnesú domov. Mňa nepotrebuješ.“

Snowy zdvihla svoj ňufák, ako keby to už tušila.

Prešiel som ešte dva rady klietok a stále som hľadal pre seba psa. Nijaký z nich nezačal skákať od nadšenia, keď ma zazrel. Nakoniec som prišiel k poslednej klietke na konci posledného radu. Na rozdiel od predchádzajúcich klietok tu nevisela žiadna kartička s informáciou. Keď som si čupol, aby som sa pozrel dnu, pozdravila ma tá najufúľanejšia papuľka. Psík ležal na topánke a zdvihol bradu, akoby chcel položiť otázku, ktorej rozumie každý: *Čo je?*

Odpovedal som protiotázkou: „A tebe sa čo stalo, kamoš?“ Predpokladal som, že pod tou vrstvou zlepeného blata objavím špringeršpaniela.

Zastavil som dobrovoľníčku, ktorá práve prechádzala okolo. „Čo sa stalo tomuto neborákovi?“

„Dnes ho priviezli. Už sme ho okúpali. Smutný príbeh. Patril staršiemu pánovi, ktorý žil sám. Zomrel doma, počas toho, ako vysádzal rastliny, a tento psík celé dni brechal, no nikto si ho nevšimol. Keďže nemal čo žrať, rozžul plastovú fľašu s lepidlom, celý sa pritom zamazal a potom sa vyváľal v hline. Vzniklo blato, ktoré mu zaschlo na koži i na srsti. Je tu nový, takže dnes sme ho už nechceli viac trápiť. Zajtra ho oholíme a zbavíme špiny.“

„Môžete mi ho vybrať z klietky?“

Žena zvrážtila obočie. „Chcete odo mňa, aby som toho špinavého nešťastníka vzala do priestoru pre návštevy?“

Usmial som sa. „Prečo nie? Pred chvíľou som si bol zabehať. Sme na tom rovnako: ani ja nevyzerám najlepšie a ešte aj páchnem.“

Išli sme teda s Ufúľancom do jednej z malých miestností, kde sa ľudia hrajú a oboznamujú so psom, ktorého si chcú adoptovať. Dobrovoľníčka vzala aj topánku a položila ju vedľa psa.

„Prečo je dôležitá tá stará topánka?“

„Patrila jeho pánovi. Vrčí, keď mu ju niekto chce zobrať. Ale inak je roztomilý. Lipne na tej topánke, lebo mu chýba páňko.“

Čupol som si k nemu a vystrel ruku, aby ju oňuchal. Ufúľanec urobil krok a sklonil sa, aby ruku ovoňal. Nechcel som ho vyplašiť, tak som mu doprial čas. Lenže Ufúľancovi chodilo po rozume niečo iné. Po asi dvadsiatich sekundách oňuchávania sa stiahol, zaklonil hlavu a skúmavo si ma prezeral. Potom sa na mňa zrazu vrhol s takou silou, že som padol na zadok. A začal mi olizovať tvár.

Zasmial som sa. „Ach bože. Ty jeden pes. Dych ti páchne rovnako zle, ako vyzeráš.“ Naďalej zostal stáť na zadných nohách, pričom prednými sa mi opieral o plec a vytrvalo ma olizoval.

„Prestaň.“ Dobrovoľníčka, ktorá nás sem priviedla, doteraz sedela na stoličke a hrala sa so svojím moblom. Potiahla psa za obojok. „Prestaň, Peháň.“

Pozrel som sa na ňu. „Čo ste to povedali?“

„Snažím sa ho dať z vás dole.“

„Ale mňa zaujíma, čo ste povedali.“

„Povedala som: *Prestaň, Peháň*.“

„Peháň?“

„Tak sa volá. Ak sa lepšie prizriete, pod vrstvami bla-

ta a lepidla uvidíte, že jeho biely nos je posiaty hnedými bodkami.“ Dobrovoľníčka pokrčila plecami. „Vyzerajú ako pehy. Asi preto dal psovi majiteľ také meno.“

Pozrel som sa na psa zblízka. A naozaj. Pod celým tým humusom boli bodky. „Takže Pehán?“

Pes ma znovu začal olizovať.

Prikývol som. „Dobre, kamoš. Ak toto nie je znamenie, tak potom neviem čo.“ Pozrel som na dobrovoľníčku. „Chcem si Peháňa adoptovať.“

Keď som zazvonil u Etty, prichytil som sa pri tom, že si popiskujem. Bol krásny jarný deň, zajtra si pôjdem do útulku vybrať svojho nového malého kamaráta, Etta chystá gumbo a broskyňový nákyp a Layla neodmietla moje pozvanie na večeru. Čo viac som si mohol želať?

Dvere sa otvorili a v tej chvíli na moju otázku prišla jednoznačná odpoveď. Už aj tak to bol skvelý deň, no šanca, že bude ešte lepší, priam exponenciálne narástla.

Pretože to bola Layla, kto otvoril Ettine dvere.

## *Trinásta kapitola*

LAYLA

„Čo tu robíš?“ spýtala som sa s nemalou výčitkou v hlase.

„Etta ma poprosila, aby som prišiel a opravil zámok na dverách,“ usmial sa Gray.

„Chcela sa so mnou porozprávať o pokutách, ktoré dostala. Povedala, že sa ťažko vie zaobiť bez auta, a spýtala sa, či môžem prísť dnes popoludní.“ Prižmúрила som oči. „Ty si nahovoril Ettu, však?“

Gray zdvihol pravú ruku, ako keby skladal prísahu. „Vôbec som netušil, že ťa tu nájdem. Prisahám.“ Vyzeral, že si nevymýšľa. Položil tašky a súpravu náradia, ktoré priniesol so sebou. „Pozriem sa na ten zámok.“

Gray si kľakol a niekoľkokrát stlačil kľučku. Západka sa vysúvala a zasúvala. Zdalo sa, že funguje. Potom strčil šraubovák do zapadacieho plechu na druhej strane dverí a niečo odtiaľ vypadlo.

„Čo je to?“ spýtala som sa.

Vzal tú vec z dlážky a začal ju rozkladať. „Zdá sa, že zámok nezamykal preto, lebo mu v tom bránil tento poskladaný prebal od trhacích zápaliek.“

„Poskladaný prebal od trhacích zápaliek?“

„Áno. Myslím, že sa tu s nami niekto zahráva.“ Gray zavrel súpravu s náradím a vstal. Zdvihol jednu z ta-

šiek, čo priniesol so sebou. „A poprosila ma, aby som priniesol aj červené víno, hoci ho nikdy nemala rada. Tvrдила, že *dostala naň chuť*.“

„Včera sa ma v telefóne opýtala, aký druh červeného vína mám rada. Povedala som, že akýkoľvek.“

„Kto prišiel, Layla?“ zvolala Etta z poschodia.

Keby som aj pochybovala o tom, že Gray hovorí pravdu, Ettin tón potvrdil, že dnešný večer zrežírovala ona. Jej hlas bol totiž o niekoľko oktáv vyšší a znel takmer spevavo. Pochopila som, že sa tam hore dobre zabáva.

Gray pokrútil hlavou a zagúľal očami. „To som ja, Etta. Opravujem dvere.“ Potom stlmil hlas a povedal: „Mrzí ma to. Ona to nemyslela zle.“

Ospravedlnil sa v mene Etty a namiesto toho, aby jej vyčítal jej drobné klamstvá, obhajoval ju. Na nepreniknuteľnom múre, ktorý obklopoval moje srdce, vznikla ako vlas tenká prasklina. Iba ju nechcel uviesť do rozpakov. Bolo to od neho milé. *Došľaka*.

„Ó, to je ohromné,“ zvolala znova Etta. „Gumbo je už hotové. Layla prijala moje pozvanie na večeru. Aj ty by si mal zostať.“

Grayov pohľad zväžnel. Stále hovoril potichu. „Nebude ti to prekážať?“

Žalúdok sa mi roztancoval, hoci moja myseľ bola proti tomu, aby Gray zostal. „Nie, nebude.“

Zdvihol súpravu náradia a rukou ukázal ku schodom. „Až po tebe.“

Keď Gray vošiel do kuchyne, Ettina tvár sa rozžiari-la. „Zippy. Ďakujem, že si ma prišiel zachrániť.“

Gray sa zasmial a vylovil z vrečka prebal od zápaliek, ktorý Etta napchala do zámku. „Zámok je oprave-

ný.“ Žmurkol na mňa. „Asi vietor privial nejakú špinu a toto sa tam zaseklo.“

Etta niečo kúzlila na sporáku. „Výborne. To je úžasné. Teraz si môžeme všetci posadať a dobre sa napapať. Vedel si, že aj Layla považuje gumbo za neodolateľnú pochúťku?“

Gray sa mi pozrel do očí. „Vedel. Má rada aj slimáky. Na tom sa teda nezhodneme.“

Začínala som si myslieť, že nepreháňal, keď tvrdil, že si pamätá každú podrobnosť, ktorá počas našich stretnutí prišla do reči.

„Ak si správne spomínam,“ povedala som, „Gray má na zozname svojich obľúbených jedál špagety v konzerve spolu s drobnými párkami. Takže podľa mňa sa zhodneme na tom, že sa nezhodneme na najlepších jedlách.“

Etta položila broskyňový nákup na vrch rúry a stiahla si kuchynské rukavice. „Najradšej má, keď párky ugriľuješ, nakrájaš na tenké plátky a potom ich dáš do konzervy so špagetami. Rozprával ti niekedy o tom, ako ich urobil pre svojho priateľa Percyho, kým ja som bola na nákupoch?“

Gray prešiel ku kuchynskej linke a vytiahol zo šuplíka otvárač na víno. Potom vybral fľašu vína z hnedého papierového vrecúška. „Ak sa ideme baviť o mojom detstve, tak sa asi nezaobídem bez tohto.“

Etta ma vzala za rameno. „Poď, zlatko. Kým nám Gray naservíruje víno, pôjdeme si sadnúť do obývačky. Mimochodom, skôr než sa dostaneme k príbehu s párkami a kým na to nezabudnem, chcem ti porozprávať o tom, že Gray mal drobnú rečovú chybu a vďaka tomu na niekoľko rokov prischla jeho priateľovi Percymu prezývka.“



Gray zastonal a s buchnutím položil fľašu vína na stôl. „*Dofrasa*,“ zamrmľal potichu.

„Chudák chlapec dlho nevedel vysloviť *er*, takže zakaždým povedal čosi ako *u*. Bolo to milé, lebo namiesto Percy hovoril *Pusy*.“ Etta sa zachichotala. „Vtip je v tom, že to celkom vystihol. Z Percyho sa stal taký zmäkčilý chlap.“

Išli sme teda s Ettou do obývačky a o chvíľu sa k nám pripojil aj Gray. Priniesol dva poháre na víno a drink pre Ettu, bez toho, aby sa jej spýtal, čo si bude želať. Rozprávala mi príbehy zo života mladého Graysona, jeden bol zahanbujúcejší než druhý a mne od smiechu už tiekli slzy po tvári.

„Panebože,“ smiala som sa. „To už stačí, Etta. Nemôžem si ani usrknúť z vína, lebo sa bojím, že mi vyprskne cez nos a postriekam vám gauč.“

Gray len krútil hlavou, ale nebol našťvaný. Nadobudla som dojem, že nech už Etta povie alebo urobí čokoľvek, nič ho nevie skutočne nazlostiť.

„Myslím, že by sme mali Ette zapchať ústa gumobom, aby bola chvíľu ticho.“

„Ach, Zippy. Veď sa len zabávame. Cítiš sa kvôli tomu trápne?“

Zase ho oslovila prezývkou, vďaka čomu som si uvedomila, že ešte nepoznám dôvod, prečo ho tak volá. Vzala som pohár s vínom, bol to už druhý a takmer prázdny, a potom som sa spýtala:

„Etta, odkiaľ pochádza Grayova prezývka? Prečo ho voláte Zippy?“

Gray sa zhrbil a zvesil hlavu. „*Dokelu*,“ zahundral.

Asi už pochopil, že Ettu neumľčí tým, že ju bude napomínať a častovať nenápadnými, no výstražnými pohľadmi. Radšej sa zmieril so svojím osudom.

Etta pobavene mihala očami. „Stalo sa to v lete, po tom, ako prešiel zo škôlky do prvej triedy. Bolo naozaj horúco, ale Gray nechcel zostať vnútri a hrať sa v klimatizovanej izbe, aj keď vonku bolo okolo tridsaťpäť stupňov. Z tej horúčavy dostal potničky.“ Etta sa predklonila a stlmila hlas. „Na semenníkoch.“

Priložila som si ruku k ústam a snažila sa nesmiať. „Bože.“

„Takže to leto vošlo do dejín ako *leto bez spodnej bielizne*. Gray mi povedal, že ho to tam dole poriadne svrbí a bez spodkov mu je chladnejšie, tak som mu neodporovala. Všetko bolo v poriadku, až kým nedošlo k *zipsovej nehode*.“

Už som ďalej nevládala zadržiavať smiech a vyprskla som. Etta vybuchla do smiechu súčasne so mnou. Príbeh dorozprávala uprostred záchvatov smiechu.

„Naťahoval si džínsy a najjemnejšia koža jeho tretej nohy sa zachytila.“ Etta pokrútila hlavou a zaštebotala: „Ranu som zalepila leukoplastom. Veľmi to nekrvácalo. Našťastie v tom veku je ľahké zastaviť krvácanie. Takto sa skončilo leto bez spodnej bielizne.“

Gray sa držal. Pozeral na nás, ako sa zabávame na jeho účet. Naklonil sa, aby mi nalial vína.

„Len si daj. Možno zajtra si z toho všetkého nebudeš nič pamätať.“

Utrela som si slzy. „To sa nestane, Zippy.“

Vstal, zdvihol prázdnu fľašu od vína a s pohľadom upretým na mňa Ette povedal: „Etta, neželám si, aby si tento príbeh ešte raz niekomu rozprávala. Chcem však povedať, že si vynechala jednu drobnosť. Má zásadný význam pre napravenie mojej mužskej cti, ktorá v priebehu uplynulej polhodiny bola naštrbená.“

Etta zvrátila obočie, potom sa zazubila. Predklonila sa a zašepkala: „Asi mu tam zostala malá jazva, no chlapec má veľký kanón, takže je to zanedbateľná maličkosť.“

Pozrela som na Graya, ktorý sa chlipne usmieval. Cítila som, že sa červenám, tak som rýchlo uhla pohľadom. Keďže Gray stál, moje oči pristáli na tom mieste, o ktorom doteraz bola reč. Mal na sebe džínsy so zip-som, no moju pozornosť upútala tá vydutina.

Rýchlo som vstala a vzala som mu z ruky prázdnu fľašu. „Idem ju vyhodiť.“

V kuchyni som chvíľu postála pri dreze a pozerala von oknom. Bola som taká pohrúžená do myšlienok, že som ani nezačula kroky, ktoré vošli do kuchyne. Cítila som však telo, ktoré stálo tesne za mnou.

Neobrátila som sa ani vtedy, keď Gray začal rozprávať. Hovoril potichu. „Keď som bol v base v Otisville, musel som jesť vtedy, keď mi povedali, sprchovať sa len vtedy, keď mi dovolili, a nesmel som tú starú sivú budovu opustiť dlhé tri roky. Ale to všetko nebolo nič v porovnaní s neslobodou, ktorú som pociťoval preto, lebo som sa ťa nemohol dotknúť tak, ako som si želal. A nemyslím tým nič erotické či sexuálne. Chcel som len položiť svoju ruku na tvoju zakaždým, keď si znervóznela, lebo dozorca povedal, že už musíš ísť. Chcel som prejsť palcom po tvojom ramene, aby som upriamil tvoju pozornosť na mňa, keď si sa odvrátila, lebo som povedal niečo veľmi chúlостivé. A odhrnúť ti vlasy z tváre, keď si sa smiala a zaclonili ti tvoje dlhé mihalnice.“ Gray zmĺkol. „Teraz som konečne slobodný, no väčšinou sa cítim, ako keby som bol vo väzení.“

Zavrela som oči. Spomenula som si, že aj ja som túžila počas všetkých tých mesiacov, keď som žila len pre soboty, aby sa ma dotkol. Pravdupovediac, aj teraz som túžila iba po tom, aby sa ma dotkol. Nemohla som poprieť, že príťažlivosť medzi nami stále trvala. Keď sa za mňa postavil, cítila som, že sa mi zvýšila teplota. A nespôsobilo to teplo, ktoré vyžarovalo z jeho tela.

Konečne som sa obrátila. Gray sa ani nepokúsil cúvnuť. Stál pevne ukotvený v mojom súkromnom priestore a odhodlane sa na mňa pozeral. Keď som sa odvážila zdvihnúť zrak, naše pohľady sa stretli a na okamih som bola ako omámená. Z ničoho nič mi zišlo na um niečo, čo ma znepokojovalo odvtedy, ako sa Gray znovu pokúsil vstúpiť do môjho života.

„Keď som ťa poslednýkrát prišla navštíviť do väznice a chcela som sa podpísať do zoznamu ľudí, ktorým si dovolil, aby ťa navštevovali, všimla som si nad mojím menom jeden podpis. Nevedela som ho prečítať. Ale slovo, ktoré bolo v kolónke pre príbuzných, bolo zreteľné: *manželka*. Tak som na to prišla. Vtedy som sa už s dozorcami dobre poznala, tak som spýtala, či nejde o omyl. Oni potvrdili, že nie a že tvoja manželka ťa nenavštevovala.“

Zmĺkla som. Vybavilo sa mi, že v ten deň som sa cítila, ako keby ma niekto kopol do brucha. „Prečo ťa Max prišla navštíviť, keď už ste boli rozvedení... alebo vaše manželstvo bolo anulované?“

Gray sa mi pozrel do očí. „Môj otec odpadol v kancelárii. Nasledujúci deň určili diagnózu. Išlo o neoperovateľnú aneurizmu mozgu. Jeden z jeho priateľov sa skontaktoval s Max, aby mi odovzdala správu. Vôbec netušil, čo sa medzi nami odohralo. Max prišla. Bolo to prvýkrát odvtedy, ako som jej povedal, že viem, čo

spáchala, a anuloval som naše manželstvo. Bol som zvedavý, ako sa zatvári. Vošla do miestnosti pre návštevy. Povedal som jej, že nech si ani nesadá, ale rovno vyklopí, čo mi chce povedať. Usmiala sa a povedala: „Tvoj debilný otec má aneurizmu mozgu. Zomrie skôr, ako ťa pustia z basy.“ Potom sa zvrtila a odkráčala k dverám. Odvtedy som ju nevidel.“

Sklopila som oči. „Takže v ten deň, keď ti tá žena, ktorá ťa pripravila o tri roky života, oznámila, že tvoj otec zomiera... ja som ti povedala, aby si sa dal vypchať, a odišla som.“

Keď som zdvihla zrak, do tváre mi padol pramienok vlasov. Gray sa načiahol, aby mi ho odhrnul, no zháčil sa a ruku stiahol späť. „Ty za to nemôžeš. Mal som ti vyrozprávať o Max všetko, pekne od začiatku. Potom by si mi dala šancu, aby som ti vysvetlil, prečo ma v ten deň prišla navštíviť.“

Prikývla som, no jeho pokus všetko vziať na seba mi nepriniesol úľavu, keď som si pomyslela, čím všetkým musel prejsť. „Mrzí ma to, Gray. Naozaj.“

Etta prišla do kuchyne. Takmer som na ňu zabudla. Gray cúvol.

„Prepáčte, že vás ruším, ale nestiahla som plameň pod gumbom.“ Prešla k sporáku a vypla veľkú holandskú rúru.

„Môžem vám s niečím pomôcť, Etta?“

„Si hosť. Choď si sadnúť a Gray zatiaľ prestrie.“

Nebolo mu to treba dvakrát hovoriť. Otvoril skriňu a najprv vybral tanieri, potom príbor. Bolo vidno, že sa vyzná v kuchyni. Až ma z toho hrialo pri srdci. Dospelý muž, ktorý stále vie poslúchať a zbožňuje ženu, ktorá ho vychovala. Má zmysel pre vernosť. A to pre mňa

znamenal oveľa viac ako všetka tá chémia, ktorá bola medzi nami.

Nepamätala som sa, kedy naposledy som si na jedle tak pochutnala. Áno, jedlo chutilo fenomenálne, no ešte lepšia bola spoločnosť. Počas večere Etta ďalej rozprávala komické príhody z Grayovho detstva a Gray vyzeral uvoľnenejší než kedykoľvek predtým. Smial sa na plné ústa a na lícach sa mu objavovali rozkošné jamky. Jeho smiech svedčil o tom, že prežíva chvíľky skutočného šťastia. Pohľady sa nám niekoľkokrát stretli a ja som už neuhýbala očami. Radšej som nechala zábave voľný priechod a cítila som sa lepšie, než som si bola ochotná priznať.

Až keď sme my s Grayom umývali riad, Etta začala v kresle podriemkavať. Vtedy mi došlo, ako dlho som sa zdržala. „Mala by som už ísť. Som tu už osem hodín a Etta je unavená.“

Grayova tvár sa pretiahla. „Odprevaďím ťa.“

Keď som si išla vziať kabelku, Etta zrazu zamrkala. Sklonila som sa k nej a pobožkala ju na líce. „Ďakujem za ohromné jedlo a úžasnú spoločnosť, Etta. Skontaktujem sa s jedným známym, ktorý má na starosti dopravné priestupky, a zistím, či vieme to predvolanie vybaviť bez toho, aby ste museli ísť na súd.“

„Ďakujem ti, zlatko. Dúfam, že ma prídeš znovu navštíviť.“

„Veľmi rada.“

Na prednej verande Gray zastal. „Ďakujem, že sa k Ette správaš tak vládne.“

„Robím to rada. Je naozaj úžasná.“

„Áno, je. Lepšiu starostlivosť som v detstve ani nemohol dostať. Ešte aj ako dospelý si myslím, že ona je jediný človek, ktorý nikdy neuveril, že som spáchal to, z čoho ma obžalovali. Môj otec tomu určite uveril. Jedna z najhorších vecí bola tá, že keď som pristúpil na dohodu o vine a treste, mal som pocit, že som Ettu hlboko sklamal.“

Pokrútila som hlavou. „Ty ju nikdy nemôžeš sklamať.“

Gray prikývol, ale som si istá, že mi neuveril.

Prešli sme na ulicu, kde som mala zaparkované auto. Odomkla som dvere, Gray ich otvoril a podržal. Nenastúpila som hneď. Ako som sa s ním mala rozlúčiť? Objasť ho? Pobožkať na líce? Potriasť mu rukou by bolo trápne.

„Layla...“ Prerušil ma, skôr než som sa stihla rozhodnúť.

„Áno?“

„Pozývam ťa na obed.“

„Akože na rande?“

„Volaj to, ako chceš. Len mi venuj trochu času.“

Sklopila som zrak.

Nemala by som pozvanie prijať. Čo však neznamená, že by som nechcela.

*Čert to ber.*

Nie, premýšľaj hlavou, Layla!

*Veď ide iba o obed.*

Lenže pokiaľ ide o tohto muža, tak nikdy nejde o maličkosť.

*Áno.*

Nie.

*Ale áno. Prečo nie? Zaslúži si dostať druhú šancu.*

Nie. Tým len otvoríš staré rany.

*A čo s Oliverom?*

Moje úvahy prerušila Grayova ruka, ktorou sa dotkol mojej brady. Nebola som zvyknutá na jeho dotyk, ani na to, ako na takéto jednoduché gesto reagovalo moje telo. Dych sa mi zrýchlil a srdce rozbúšilo. Jemne mi nadvihol bradu a tak ma prinútil, aby som sa mu pozrela do očí.

„Ak chceš, aby sa to medzi nami skončilo, dobre. Ale, prosím, daj mi šancu. Začnime novú kapitolu.“

Chcela som mu dať šancu... *Naozaj* som chcela.

„Obed a nič viac?“

„Ak to tak chceš, tak len obed a nič viac.“

Ani trochu som nepochybovala o tom, že najväčšia hlúposť, akej som sa dopustila, bolo to, že som povedala áno. Samozrejme, ani to ma nezastavilo. „Dobre. Tak len obed.“

Tvár sa mu rozžiarila ako dieťaťu, ktoré pod vianočným stromčekom zazrelo darčeky. „Zajtra o jedenástej sa po teba zastavím.“

„Stretneme sa v reštaurácii.“

Gray sa uškrnul. „Veď ani nevieš, kam pôjdeme.“

„Pošli mi adresu.“ Chystala som sa nastúpiť do auta, no Gray ma chytil za zápästie.

Pozrel sa mi do očí. „Sľubujem ti, že neoľutuješ.“

Prikývla som, hoci som si nebola istá, či sa nemýli.

Nastúpila som do auta a nejako sa mi podarilo prejsť ulicou bez toho, aby som do niečoho narazila. Keď sa však Gray Westbrook stratil z dohľadu, zastala som pri chodníku, aby som chytila dych. Hlavu som si oprela o volant. Práve som mu pred tridsiatimi sekundami



sľúbila, že s ním pôjdem na obed. Vôbec netuším, čo ma to pochytilo. Kam sa podel môj zdravý rozum? No moment, už viem. Umlčala ho túžba po tomto mužovi. Presne tá túžba, vďaka ktorej som pred vyše rokom narobila toľko hlúpostí, dokonca pred ostražitými očami väzenských kamier.

Lenže tentoraz... bol ten muž na slobode a nablízku neboli žiadne kamery. Nič nám nebránilo robiť veci, ktoré sme chceli robiť vtedy.

## Štrnásta kapitola

GRAY

Keď som stál pred sudcom a súhlasil s tým, že strávim tri roky vo federálnej väznici, nebol som taký nervózny ako teraz, keď som kráčal po ulici a išiel sa stretnúť s Laylou. Vtedy, pred tromi rokmi, som nervozitu necítil preto, lebo som vedel, že nakoniec ma prepustia a budem znovu slobodný, pripravený začať s čistým štítom.

V Laylinom prípade som si však nebol až taký istý. Ak to teraz pohnojím, ďalšiu šancu už nedostanem. A keď sa teraz so mnou rozíde, tak neviem, či budem schopný vyhodíť si ju niekedy z hlavy.

Do kaviarne Starbucks, ktorá bola za rohom, som prišiel o pätnásť minút skôr. Odtiaľto som ju chcel vziať do reštaurácie. Tešil som sa, že si dáme kávu – to bola ďalšia vec, ktorú sme si nikdy nedali spolu. Ide len o obyčajnú šálku kávy, ale ja som presne vedel, ako si ju dáva, lebo mi to opísala v jednom zo svojich listov.

Layla prišla presne a ja som zastal pri pohovke, aby som sa jej mohol zmocniť. Išlo o to, že tá pohovka bola malá, čo znamenalo, že budeme sedieť tesne vedľa seba.

„Ahoj.“

Layla vyzerala, že je práve taká nervózna ako ja. Sklonil som sa k nej a pobožkal ju na líce. Vôňa jej po-

kožky ma vzrušila viac ako prsia, ktoré som ohmatával, keď som bol nadržaný tínedžer.

Povedal som jej, nech sa oblečie ležérne – vzhľadom na miesto, kam sme mali namierené. Keď som však videl, že si obliekla džínsy, priliehavé bledomodré tričko a sandále s vysokými podpätkami so stužkou uviazanou okolo členkov, potvrdilo sa mi, že som na dnešné popoludnie vybral správny program. Tmavé vlnité vlasy rámcovali jej krásnu tvár, na perách nemala zvyčajný červený rúž, ale prirodzenú, ibaže lesklejšiu farbu. Ale to všetko bolo nič v porovnaní s jej nosom.

Mal som čo robiť, aby mi oči nevypadli z jamôk.

„Pehy sa ti vrátili.“

Zdá sa, že moja poznámka ju znervóznila, a odvrátila zrak. „Cez víkendy chcem pokožke dožičiť pauzu. Idem kúpiť kávu. Dáš si niečo?“

Zdvihol som zo stola dve vysoké šálky a jednu som jej podal. „Svetlé vanilkové latte s vanilkovým sirupom.“

„Ó. Vďaka.“

O necelú polhodinu sme mali rezervovaný stôl v reštaurácii, tak som jej navrhol, aby sa posadila. „O chvíľu budeme musieť ísť.“

„Ísť? Myslela som si, že sme už na mieste. Povedal si, že sa stretneme v Starbuckse.“

„To je pravda. *Stretneme sa* v Starbuckse. Ale odtiaľto pôjdeme na iné miesto.“

„Kam?“

Uškrnul som sa. „To je tajomstvo.“

Zahryzla si do pery. Nerobila to často, ale bol to prejav nervozity. Usrkla si z kávy. Nevedel som od nej odtrhnúť oči.

„Musíš s tým prestať,“ povedala.

„S čím?“

„Prestaň na mňa civieť. Nerobí mi to dobre.“

„Ako chceš.“ Oprel som sa v kresle a odvrátil od nej hlavu. „Tak mi porozprávaj, čo sa stalo počas uplynulého roka.“

Lakťom ma bolestivo štachla do rebier. „Vieš, ako to myslím.“

Obrátil som sa k nej. „Ale áno, viem. Chceš odo mňa, aby som sa správal tak, ako keby som ťa nemal plnú hlavu. Zakaždým, keď ťa vidím, musím pozbierať všetku svoju silu, aby som sa ovládol, neschmatol ťa za vlasy a nepripomenul ti, aké to bolo, keď sa naše pery spojili.“

Layla sa opatrne nadýchla, nechcela, aby bolo vidno, že lapá po dychu. Chcela zakryť ten účinok, ktorý jej spôsobovali moje slová. Odvrátila zrak, potom sa znovu otočila ku mne a pokrútila hlavou.

„Vieš, spravila som si zoznam.“

Usrkol som si z kávy. Vedel som presne, na čo naráža. Všetko musela podrobiť starostlivej analýze. „Tak to vyklop.“

„Dôvody za,“ povedala a vystrúhala grimasu. „Musím porozmýšľať. Bol to veľmi krátky zoznam.“

„Len pokojne. Som si istý, že zopár vecí si vynechala. To je ďalší dôvod, prečo musíme dnes stráviť spolu viac času. Aby som ti pomohol vyvážiť ten zoznam.“

„Možno z tohto stretnutia odídem s celou kopou dôvodov, ktoré budú proti a ktoré mi predtým nenašli.“

„To sa nestane.“

Zagúľala očami, no usmiala sa. „Si strašne nadutý.“

Mrkol som na ňu. „Aj môj vták sa vzdúva.“

„Presne o to ide. *Obscénnosť* musím pridať k dôvodom, ktoré hovoria proti tebe.“

Naklonil som sa k nej. „Daj mi šancu, aby som ti dokázal, že pokiaľ ide o sex, tak nepreháňam. Bude to hovoriť v môj prospech. To ti sľubujem.“

„Budeme sa niekedy znovu rozprávať aj normálne?“

Uškrnul som sa. „Znovu? Rozprávali sme sa my niekedy normálne?“

Layla si povzdychla. „Máš pravdu.“

„Žartujem. *Mali* sme aj dobré rozhovory, Layla. Si krásna, ale po vyše troch rokoch nedržím celibát len preto, lebo nie som schopný zbaliť ženu. My sme spojení na inej úrovni. Chcem, aby si mi znovu dala šancu.“

Prikývla, no nevyzeralo to, že by chcela povedať áno.

„Cítila by si sa lepšie, keby som ti povedal, že aj ty mi naháňaš strach?“

Pootvorila pery, no hneď ich zakryla šálkou, ktorú zdvihla k ústam.

Všimol som si nejakú ženu, ktorá čakala na kávu a pritom nás pozorovala. Bradou som pokynul jej smerom a spýtal sa Layly: „Tvoja priateľka?“

Keď sa obrátila, aby sa pozrela, jej tvár a držanie tela sa zmenili. Vyzerala, že by sa najradšej schovala pod stoličku. Žena zamávala a Layla jej s váhaním opätovala pozdrav. „Došľaka.“

„Je to niekto, koho nechceš vidieť?“

„Moja nevlastná sestra.“

„Z otcovej druhej...“

„Rodiny. Áno.“

„Žije v New Yorku?“

„Preťahovala sa sem pred niekoľkými mesiacmi. A myslí si, že by sme mali byť najlepšie priateľky.“

Letmo som pozrel na ženu, ktorá k nám kráčala aj so svojou kávou. „Teraz sa nepozeraj, lebo sem práve ide tvoja najlepšia priateľka.“

Žena mala nepríjemne vysoký hlas. „Layla! Nemôžem tomu uveriť, že som ťa konečne stretla. Niekoľkokrát som ti nechala odkaz. Už som si začala myslieť, že sa mi vyhýbaš.“

„Nie. Iba mám plno práce.“ Ukázala na mňa. „Pracujem aj cez víkendy. Práve mám stretnutie s klientom.“

„Ach tak!“ Pozrela na mňa, jej záujem ma podráždil. „Si šťastná žena.“

„Ale som rada, že som ťa videla,“ povedala Layla sarkasticky.

„Aj ja som rada, že som ťa stretla. Na budúci týždeň idem na večeru s naším tatkom. Mohla by si sa k nám pridať. Rád by ťa videl.“

Layla majstrovsky zahrala sklamanie. „Ó. Mrzí ma to. V tom čase nebudem v New Yorku.“

Žena otrčila spodnú peru. „Tak dobre. Nebudem ťa viac rušiť.“ Sklonila sa, ťarbavo objala Laylu a naznačila bozk. „Zavolám ti!“

„Zavolaj,“ povedala Layla. „Maj sa.“

Keď sa znovu obrátila ku mne, plecيا jej ovisli.

„Dúfam, že tam, kam ma vezmeš, budú mať alkohol.“

Pozrel som na hodinky. „Majú tam niečo lepšie. Buďeš to zbožňovať. Vyčarí ti to na tvári úsmev a zabudneš na svoju bláznivú rodinu. A zajtra nebudeš mať opicu.“

„Hovoríš to takým hlasom, že si nie som istá, či ti môžem dôverovať...“

Mrkol som na ňu. „Páči sa mi, ako rozmýšľaš. Môžeš mi však veriť.“ Vstal som a podal som jej ruku, aby som jej pomohol vstať. „Môžeme ísť?“

Chvíľu sa dívala na moju ruku, váhala, či má do nej vložiť svoju. Chcel som, aby ma aj naďalej držala, ale keď vstala, hneď mi ruku pustila. No to, že mi ju vôbec podala, som považoval za pokrok.

*Drobný krok.*

*Pokrok.*

Bez slova sme vyšli z kaviarne a ďalej kráčali po ulici. Práve som sa jej chystal prezradiť, kam sa ideme pobaviť, keď nečakane začala rozprávať.

„Je naozaj milá. Mám výčitky, že nechcem mať s ňou nič spoločné. No neviem sa prinútiť k tomu, aby som s ňou trávila čas.“

„To je pochopiteľné,“ povedal som. „Neprestajne ti pripomína čosi bolestivé.“

„Ale ako to, že *ju* to netrápi? Nemala by ma vnímať tak, ako ja vnímam ju? Už len to, že sa chce so mnou priateľiť, vo mne vzbudzuje pocit viny za to, že ja k nej necítim to isté.“

„Bolestivé veci každý človek spracúva ináč.“ Zmlkol som a premýšľal, či jej mám uviesť príklad, na ktorý som si v tej chvíli spomenul. Pomyslel som si, že by to mohlo byť pre moju vec prospešné, a povedal som: „Pozri, čo som urobil s Max. Keď si sa ma pýtala, či som ženatý, mohol som ti jednoducho povedať, že som bol a že manželstvo je anulované. Nechcel som to priznať. Cítil som sa zle, pričom som nič zlé neurobil. Možno niekde v hĺbke aj ty cítiš to isté vo vzťahu k svojmu otcovi.“

Layla prikývla. „Áno. Celé roky. Len Quinn poznala pravdu o čudnom vzťahu mojich rodičov. Ak mám byť úprimná, nikdy som jej to nechcela povedať. Let, ktorým mal môj otec priletieť na oslavu mojich šestnástych narodenín, zrušili a ja som bola naštvaná, že

v ten deň zostal so svojou druhou rodinou. S Quinn sme sa opili a ja som jej všetko vyrozprávala. Uvedomovala som si, čo sa po všetky tie roky dialo, no nikdy som ani nemukla.“

Pozrel som na ňu a prikývol som. „Zabudni na chyby, ktorých sa dopustili druhí. Radšej sa z nich pouč. To bola Ettina mantra, ktorú mi opakovala počas môjho dospievania. Je priam strašidelné, že to presne vystihuje moju súčasnú situáciu.“

Prišli sme k budove, v ktorej sa nachádzal útulok pre zvieratá. Zastal som. „Sme na mieste.“

„Kde?“ Layla sa poobzerala a oči sa jej rozjasnili vo chvíli, keď zazrela nápis na vysokej tehlovej budove: *Útulok pre zvieratá mesta New York*. „Ideme navštíviť psov?“

„Môžeme si ich pozrieť všetkých. No ja som prišiel špeciálne kvôli jednému. Adoptoval som si psa a dnes si ho mám vyzdvihnúť.“

„Panebože,“ Layla dopadla rovno na zadok a vybuchla do smiechu. Peháň sa správal presne tak ako vtedy, keď sme sa stretli prvýkrát. Spočiatku bol nesmelý, váhavý, oňuchával Laylu až do chvíle, kým sa jej nerozhodol dôverovať, potom sa na ňu vrhol a začal jej olizovať tvár. Tentoraz som ho však chytil za obojok, tak ako minule pracovníčka útulku.

„Upokoj sa, chlapče. Len pomaly. Viem, že vonia dobre, ale robíš hanbu nám obom. Okrem toho mohlo by sa stať, že začnem byť trochu žiarlivý.“

Layla sa zoširoka usmievala, zagúľala očami a dovolila mi, aby som jej pomohol na nohy. Zostala pri



mne čupieť, až kým Peháň neobrátil svoju pozornosť na mňa.

„Konečne. To ti teda trvalo, kým si si všimol, že aj ja som tu.“

Layla sa prizerala, ako som psa poškrabkal za ušami a potom ho oboma rukami poriadne pomasíroval.

„Keď si povedal, že si žiarlivý, predpokladám, že si mal na mysli pozornosť, ktorú som venovala psovi,“ doberala si ma Layla. „Teraz však neviem, či by si nemal žiarliť na psa za to, že sa mi venuje.“

„Ak mi dovolíš, aby som ti olízal tvár, zabudnem ešte aj na to, že mám psa.“

Zasmiala sa.

Pracovníčka útulku nám povedala, že dnes predpoľudním vypadol internet, tak im to trošku skomplikovalo dokumentáciu súvisiacu s adopciou. Navrhla, aby sme počkali v miestnosti, kde sa dá hrať so zvieratami, a oni zatiaľ dotiahnu administratívne záležitosti.

Zostal by som v tej zatuchnutej miestnosti hoci aj celý deň, len aby nezmizol úsmev z Laylinej tváre. Vyzerala taká bezstarostná.

Peháň sa rozbehol a uchmatol si svoju topánku. Tá vec asi poputuje ku mne domov, ak sa od nej stále nevie odtrhnúť. Layla vzala topánku za jeden koniec a začala ju ťahať, zatiaľ čo pes ju ťahal z druhej strany.

„Teraz sa používajú takéto hračky? Nech už ťa tá adopcia bude stať koľkokoľvek, mal by si im darovať dvojnásobok.“

*Bože, ten nádherný úsmev.*

„Patrila jeho predchádzajúcemu majiteľovi. Smutný príbeh. Zomrel...“ Vystrel som ruku a poškrabkal psa po chrbte, zatiaľ čo sa naťahoval s Laylou. „A ten-

to malý hrdina zostal v dome zavretý a trvalo niekoľko dní, kým ho objavili. Zatiaľ sa dostal do poriadnej šlamastiky. Preto ho museli oholiť. Keď som ho včera uvidel, bol celý zababraný lepidlom a blatom. Tá topánka patrí jeho mŕtvemu pánovi a zdá sa, že na nej lipne.“

„Och. Chúďatko.“ Layla pustila topánku, vzala Peháňa na ruky a pritúlila si ho na prsia.

Odprisahal by som, že ten pes sa pozrel na mňa a uškrnul sa. Ale možno som si to len predstavoval.

„Aj ja som mala psa, keď som bola malá.“

„Viem. Vtedy si si začala viesť zoznamy dôvodov za a proti. Dostala si psíka a dala si mu meno Muffin.“

Podivne sa na mňa pozrela a pokrčila nosom. „Ty si pamätáš meno môjho psa?“

„Vystrašilo ťa to?“

Zašklbalo jej kútikom úst. „Možno trochu.“

O desať minút sa vo dverách zjavila Carol, dobrovoľná pracovníčka útulku, ktorá nás sprevádzala, keď sme prišli. „Zdá sa, že si obľúbil vašu pani.“

Kútikom oka som videl, že Layla sa chystá pracovníčku opraviť, tak som zakročil. „Čudujete sa mu? Ten pes má dobrý vkus.“

Iba som žmurkol, keď moja údajná žena na mňa zlostne zagánila.

„Papieri sú hotové. Mrzí ma, že ste museli čakať. Potrebujeme váš podpis na niekoľko formulárov a môžete ísť.“

Zobral som psa z Laylinho náručia a podal som jej ruku, aby som jej pomohol vstať.

„Budem v susednej miestnosti, keby ste niečo potrebovali,“ oznámila nám Carol. Na polceste však zasta-

la, obrátila sa a ukázala na toho znivočeného leňocha.  
„A nezabudnite na Peháňovu topánku.“

Layla si začala oprašovať z nohavíc psiu srst'. „Čo povedala?“

„Povedala, že bude vedľa, keď budeme hotoví.“

Layla prižmúrila oči. „Ale čo povedala potom?“

„Aby sme nezabudli na jeho topánku.“

„Áno, ale ako nazvala psa?“

„Jeho menom, samozrejme.“

Rozšafne ma plesla po ramene. „Westbrook, ako sa ten pes volá?“

Vyceril som zuby. „Peháň.“

„Tak sa *volal* aj pôvodne, alebo si mu to meno dal ty?“

„Ja za nič nemôžem,“ povedal som a ukázal na psov nos. Pehy malého hrdinu sa nachádzali vpredu a v strede jeho čerstvo oholenej hlavy. „Teraz už chápem, prečo sme si tak ľahko našli k sebe cestu. Teda ja a Peháň. Boli sme si predurčení.“

Layla pokrútila hlavou, no úsmev sa jej z tváre nevytratil. Rukou som pokynul k dverám, aby išla prvá, ale skôr ako popri mne prešla, pošepol som: „Mal som na mysli aj *teba*, Pehaňa, keby ťa to náhodou zaujímalo.“

## Pätnásta kapitola

GRAY

Ešte som nebol pripravený to nadnes zabaliť.

Po návšteve neďalekého obchodu s chovateľskými potrebami, kde som nakúpil veci pre psa, mi Pehán dával najavo, že už by rád išiel domov. Kým som stál v rade pri pokladnici, ľahol si.

Layla položila misky pre psa na pás a ja som pridala deväťkilové vrece so psím krmivom, keksy, paličky na žutie a gumenu topánku, o ktorej som tušil, že jej písanie ma privedie do šialenstva.

Layla pozrela na Pehána, ktorý zazíval a pohodlne sa rozvalil na podlahe. „Myslím, že máš lenivého psa.“

„Nedoberaj si svojho menovca.“ Zaplatil som za nákup, vzal krmivo pre psa a jednu z tašiek. Layla zobrala ostatné dve tašky a spolu sme vyšli na ulicu.

„Môj malý kamoš je hotová troska. Potrebujem pomôcť odniesť tieto haraburdy ku mne domov. Sám to asi nezvládnem.“

Layla sa zatvárila, ako keby chcela povedať, že mi *neverí ani slovo*. „Môžem tie tašky priviazať k pútkam tvojho opasku. Potom pôjdeš domov ako naložený mul a ja si odskočím na niekoľko hodín do práce, tak ako som to pôvodne plánovala.“

Zaškeril som sa. „Alebo... mohla by si ísť ku mne domov a dovoliť mi, aby som na teba zapôsobil výhľadom zo svojej obývačky.“

„Ak ti pomôžem, sľúbiš mi, že sa budeš správať slušne?“

„Sľubujem.“ Pozrel som sa na svojho novopečeného psa. „Ale nemôžem ti to sľúbiť aj za Peháňa. Nie som jediný, kto ťa chce oblizovať.“

„Kade? Rýchlo, lebo si to ešte rozmyslím.“

Keď som otvoril dvere svojho bytu, dlane sa mi začali potiť. Došľaka, vôbec netuším prečo. Býval som v úžasnej budove, výhľady z okien boli veľkolepé. Pred mojim katastrofálnym vzťahom s Max som vedel zabaviť svojich hostí. Ale pri Layle mi zrazu všetko pripadalo dôležité a nevedel som sa uvoľniť.

Krajší západ slnka som si ani nemohol želať. Z okien obývačky, ktoré siahali od podlahy až k stropu, sa otváral ten najpestrejší zahmlený západ slnka a vrhal na nebo oranžové, žlté a purpurové pruhy. Ešte sa celkom nezotmelo, ale bolo už také prítmie, že svetlá Manhattanu ožarovali celé mesto.

„Pánabeka.“ Layla zamierila rovno ku sklenenej stene. „Keď si hovoril o svojom úžasnom výhľade, myslela som si, že to bol len trik, ako ma vlákať do tvojho bytu.“

Prešiel som k nej a zastal tesne za ňou. Bože, čo by som dal za to, keby som jej mohol odhrnúť vlasy a prisať sa na jej nádherný krk. V mierumilovnom tichu sme hľadeli na mesto, až kým sa neozvala.

„Toto ti muselo chýbať.“

Pozrel som na Laylu, ktorá stála blízko mňa, a začal som slintať. „Ani si nevieš predstaviť.“

Ak nezachovám medzi nami odstup, ešte to nakoniec celé pobabrem. Odkášľal som si a povedal: „Musím dať Pehánovi vodu. Môžem ti priniesť pohár vína?“

„To by bolo fajn.“

Layla zostala stáť pri okne, kým ja som Pehánovi nalial vodu do jeho novej misky a otvoril fľašu vína. Rýchlo sa stmievalo, a keď som sa k Layle znovu pripojil, denné svetlo už bolo preč.

„Keď som bola malá,“ povedala Layla, „ľudia sa ma pýtali, aká je moja obľúbená farba. Odpovedala som, že dúhová. Veľmi sa mi páčilo, keď všetky farby splývali tak, že sa z nich nedala oddeliť ani jedna. To sa však zmenilo, ale nevadí.“

„Naozaj?“ Podal som jej pohár s vínom. „A ktorá je tvoja nová obľúbená farba?“

Usmiala sa. „Farba zapadajúceho slnka. To je teraz moja obľúbená farba.“

„Poď. Ukážem ti výhľad zo spálne, skôr než sa úplne zotmie. Je to iné, ale tak isto krásne.“

„Možno je to pasca, ale nech. Chcem sa pozrieť na ten výhľad.“

Keď Layla vošla do spálne, povedala: „Neskutočné!“ Dve spálňové okná boli, samozrejme, menšie než sklenená stena v obývačke, ale rámovali výhľady na rieku Hudson, ktorá práve v tomto okamihu odrážala posledné farby zapadajúceho slnka a svetlá nastávajúceho večera. „Toto sú najkrajšie výhľady, aké som kedy v nejakom byte videla. Keby som tu bývala, nikdy by som sa odtiaľto neodsťahovala.“

„To sa dá ľahko zariadiť.“

V spálni sme robili to isté ako v obývačke. Chvíľu sme bez pohnutia stáli pri oknách. Nevieť, ako dlho to trvalo, ale keď sa Layla obrátila ku mne, bola už úplná tma.

Jej veľké zelené oči sa na mňa pozerali. „Čo ti chýbalo najviac?“

Skôr než som mohol odpovedať, zdvihla prst a otázku upresnila. „Ale nesmieš povedať, že ja.“

Na chvíľu som sa zamyslel. „Chýbal mi ten pocit, keď som si prial spomaliť čas.“

„Ako to myslíš?“

„Vo väzení som túžil len po tom, aby dni ubiehali rýchlo. V podstate som si želal, aby život uplynul. Chýbali mi chvíle, keď som chcel, aby sa čas zastavil.“

„Neviem, či rozumiem.“

„Ako si sa cítila, keď si sledovala v obývačke západ slnka? Vychutnávala si si tú chvíľu a cítila si, že by bolo príjemné, keby sa ešte predĺžila o pár minút, však? Predĺžila by si ju, keby si mohla spomaliť čas.“

„Áno. Presne tak som to cítila.“

„No a *ten* pocit mi chýbal. Že neexistuje nič dôležité, čo by som si mohol vychutnávať tak veľmi, že by som chcel, aby to trvalo dlhšie.“

Pozrela sa mi do očí. „To je naozaj dobrá odpoveď. Myslím, že v sebe zahŕňa veľa rozličných vecí – západ slnka, neobyčajnú chvíľu strávenú s niekým, starú pesničku, dúhu.“

Chcel som jej povedať, že *toto* je jedna z tých chvíľ, ale ja si ju neviem vychutnať. Nepovedal som však nič, aby som ju nevyľakal. Obaja sme si usrkli z vína. Vo mne narastalo napätie. Aj Layla to musela cítiť. Stáli sme v mojej spálni, potme, v tichosti. Pozrel som na

postel', ktorá bola od nás vzdialená necelých dva a pol metra, a nemohol som si pomôcť, ale myslel som len na to, aké by to bolo – byť v Layle. Chcel som ju šústať všade, na všetkých miestach môjho bytu. Bolo by to čosi ako krst. Pred oknami obývačky, zatiaľ čo ona by hľadela na západ slnka, v spálni, ona na štyroch a sledovala by východ slnka. Na kuchynskej linke, v sprche, na podlahe pred kozubom, v jedálni, na stole v hostovskej izbe, ktorú som používal ako pracovňu.

Z mojich perverzných fantázií ma vytrhol Laylin hlas.

„Na čo myslíš v tejto chvíli? Vyzeráš taký sústredený.“

Usrkol som si z vína. „Myslím, že bude lepšie, ak ti to nepoviem.“

Zaklonila hlavu. Hoci bola už tma, jej zelené oči iskrili. „Prečo nie?“

„Pretože som sa zaprisahal, že už nikdy sa nedopustím takej hlúposti, aby som ti znovu klamal.“

„Prečo by si mi mal klamať?“

Skôr než som sa jej znovu pozrel do očí, uprel som pohľad na postel'.

„*Ach tak,*“ povedala.

Napätie, ktoré sa nám darilo držať na uzde, zrazu zintenzívnelo. Vzduch v priebehu niekoľkých sekúnd zhustol, no ani jeden z nás sa nepokúsil z tmavej spálne odísť. Dívala sa na podlahu, aby sa vyhla môjmu pohľadu, ale počul som, že dýcha čoraz ťažšie. Keď sa na mňa pozrela spod svojich hustých mihalníc, naše pohľady sa stretli. V tej chvíli som si myslel, že tento boj možno nevyhrám.

*Je taká čertovsky krásna.*



*Čertovsky sexi.*

V mojej spálni...

Ja som však nemohol urobiť prvý krok, hoci by som dal čokoľvek na svete za to, keby som sa mohol zmocniť jej úst, prisť sa jej na krk, počuť jej stonanie, ktoré vydávala vtedy, keď som ju bozkal. Na ten zvuk som nikdy nezabudol.

Keď sa ozvala, jej hlas bol hlboký, v prvej chvíli som si myslel, že sa mi to asi len zdá.

„Povedz mi, na čo si myslel.“

„A nepoužiješ to proti mne?“

Preglgla a potriasla hlavou.

„Predstavoval som si, že pri východe slnka sa zobudím v posteli spolu s tebou. Predstavoval som si, ako slnko stúpa ponad rieku, všetky tie krásne farby.“ Mal som chrapľavý hlas a čakal som, že ma Layla zastaví. Nezastavila ma. „Ty by si bola na štyroch uprostred mojej postele a ja by som ťa šústal odzadu, pomaly, zatiaľ čo ty by si sledovala východ slnka.“

Pootvorila pery. Ešte stále ma nezastavila, takže som to považoval za signál, aby som pokračoval.

„Chcem ťa pretiahnuť pred sklom v obývačke, aby celé mesto vedelo, že patríš mne.“

Počul som, že začala dýchať ešte namáhavejšie.

„Chcem ťa posadiť na kuchynskú linku, roztiahnuť ti nohy a dať si ťa na raňajky.“

„*Ach bože, Gray.*“

Od dverí sa ozvalo cinkanie, a keď sme sa obrátili, do spálne vbehol môj novopečený pes. Vtrhol do miestnosti a veľká topánka, ktorú niesol v papuli, narazila do zárubne. Celkom som naňho zabudol. Pehán sa odrazil od podlahy a skočil rovno na posteľ. Párkrát

zakrúžil, potom sa ako mŕtvy zvalil presne do stredu postele.

Definitívne ukončil našu romantickú chvíľu. *Nakoniec sa ešte ukáže, že osvojiť si psa nebol najlepší nápad.*

Layla niekoľkokrát zamrkala. Mal som pocit, že sa jej uľavilo. Prešla k posteli a posadila sa. „Hej, kamoško. Ako sa ti pozdáva tvoj nový domov?“

Zostal som pri okne a sledoval dianie.

Pehán sa pozviechal a prešiel k Layle, na okraj postele. Layla vystrela ruku, aby ju Pehán oňuchal, čo on využil a navyše ju aj oblízal. Potom sa z ničoho nič na ňu vrhol, presne tak ako to urobil mne, keď sme sa zoznámili. Lenže teraz ju neprevrhol na zadok. Layla padla na posteľ a smiala sa, zatiaľ čo pes sa nad ňu postavil a oblizoval jej tvár.

Nezasiahol som, radšej som si vychutnával tú chvíľu. Layline tmavé vlasy sa rozprestrelí na prikrývke. Šťastne sa smiala a pôsobila bezstarostne. Potom som začal mať výčitky, že som na psa nezavolať, takže som prešiel k posteli a jemne trhol obojkom.

„Dobre, kamoš. Stačilo,“ doberal som si ho. „Ušetri si niečo aj pre mňa.“

Layla sa posadila, usmievala sa a zotierala si z tváre psie sliny.

Ešte stále som nevedel odtrhnúť od nej oči.

„Čo je?“ Layla si upravila vlasy a narovнала tričko, ktoré sa jej zošmyklo z jedného pleca. „Mám mejkap rozmazaný po celej tvári?“

Pokrútil som hlavou. „Pamätáš sa, čo si sa ma pred chvíľou spýtala? Že čo mi chýbalo najviac?“

„Áno.“

Pozrel som sa jej do očí. „Chýbala mi jedna z takých-

to chvíľ. Sledoval som ťa a mal som radosť z toho, ako si užívaš spoločnosť môjho psa.“

Jej oči sa naplnili srdečnosťou. „Je to zlatý psík.“

„A čo jeho majiteľ?“

Uškrnula sa. „Chvíľami aj on.“ Poobzerala sa po izbe a až teraz si uvedomila, že sa zotmelo. „Mali by sme sa vrátiť do obývačky. Vďaka za to, že si mi ukázal tento výhľad.“

„Môj výhľad je tvoj výhľad. Prídeš sa pozrieť na západ slnka a zostaneš dovtedy, kým nezačne vychádzať.“

Zasmiala sa a ja som kráčal za ňou do kuchyne, pričom som si užíval nádherný výhľad na jej zadok. Keď sa pri kúpeľňových dverách obrátila, pristihla ma, ale neoborila sa na mňa.

„Idem do kúpeľne, dobre? Potrebujem sa upraviť.“

„Jasné. Jedna je aj pri spálni, keby si chcela.“

„Vďaka. Táto mi stačí.“

Peháň prešiel ku vchodovým dverám a zaškrabkal na ne. „Chceš ísť von, kamoš?“

Odpovedal tým, že si pred dverami začal naháňať vlastný chvost. „Budem to považovať za áno.“

Kým som pripájal vôdzku na Peháňov obojok, Layla prišla do kuchyne. „Myslím, že potrebuje vyvenčiť.“

„Fíha. To je úžasné, že už ti to vie oznámiť. Nám trvalo roky, kým sme nášho psa vycvičili. Ale mali sme ho od šteňaťa. Predpokladám, že Peháňa vycvičil už jeho predchádzajúci majiteľ. To je fajn, že výcvik môžeš vynechať.“

„Urob si pohodlie. Zostaň tu. Kým budem s ním vonku, daj si ďalší pohár vína.“

Layla si išla po kabelku. „Vlastne by som už mala ísť.“

Strávili sme spolu celý deň, ale ja som si aj tak želal, aby sa neskončil. „Si si istá? Za rohom je úžasná talianska reštaurácia. Chcel som ťa dnes zobrať na obed, ale nestihli sme to. Môžeme si objednať donášku. Alebo ísť dole a dať si niečo na zahryznutie, ak máš chuť.“

„Vďaka. Najlepšie bude, ak pôjdem. Navyše mám ešte kopu práce.“

Kým sme sa viezli vo výťahu, nepovedali sme ani slovo. Keď sme už boli na ulici, Pehán ma odtiahol k stromu, kde si uľavil.

„Múdry pes,“ povedala Layla.

„Áno. Myslím, že som mal naňho šťastie.“

Layla sklopila oči. „Vďaka, že si ma dnes zobral so sebou do útulku. Bol to pekný deň.“

Nemohol som ju nechať ísť bez toho, aby som ešte niečo nepodnikol. Dvoma prstami som jej jemne zdvihol bradu, aby sa naše oči stretli. „Dovoľ mi, aby som ťa pozval na večeru. Na skutočné rande.“

Videl som, že tuho premýšľa. Zahryzla si do pery a odvrátila zrak. Potom sa mi pozrela do očí. „Nepo-náhlajme sa.“

„Dokážem byť trpezlivý,“ povedal som jej asi trochu prudko. Keby povedala, že „*Dobre, ale najprv si to musíš vyžrať*,“ pochopil by som to.

Layla pokrútila hlavou. „Dúfam, že to neoľutujem.“

Tvár sa mi rozžiarila, čo muselo pôsobiť odporne a ešte k tomu môj sladkastý úsmev. „Takže áno?“

„Dobre. Áno.“ Varovne zdvihla ukazovák. „Ale bude to len večera. *Pomaly*, Gray.“

Jednu dlaň som jej položil na pás a pritiahol si ju k sebe. „Viem byť trpezlivý.“

Prižmúrila oči. „Myslela som si, že si povedal, že už nebudeš klamať.“

„Povedal som to. To však neznamená, že *chcem* byť trpezlivý. Iba to, že *viem* a *budem*, ak je to potrebné.“

Položila mi ruku na hrud' a jemne zatlačila, z čoho som pochopil, že chce, aby som dodržiaval odstup. „Musím sa postarať o pár vecí. Zavolaš mi cez týždeň?“

„Ak ťa teraz objímam, bude to na teba priveľa?“

Zachichotala sa. „Objatie neprekáža.“

Pritiahol som si Laylu k sebe a vnoril tvár do jej vlasov. Voňala božsky. „Nevieš si ani predstaviť, akú radosť si mi teraz spôsobila.“

„Ehm... Ak prejavom radosti je tá vec, čo sa mi vboďáva do bedier, tak veľmi dobre viem, akú radosť práve prežívaš.“

Zasmiali sme sa. Nechcel som, aby odišla, ale snažil som sa správať slušne. Ani som sa nepokúsil prisasť perami na jej pery. Hlavou sa mi rozbehli predstavy, čo všetko by som chcel sať na jej tele. Keď nastal čas rozlúčky, musela si svoju ruku vyslobodiť z mojej a ja som nevládal z vlastnej vôle odísť.

## Šestnásta kapitola

LAYLA

„Sme my dvaja niekedy v tejto budove v ten istý deň?“  
V stredu ráno vošiel do mojej kancelárie Oliver so zvyčajným slnečným úsmevom na tvári.

V pondelok bol celý deň na súde a v utorok som ja bola s klientom mimo mesta, v New Jersey a vrátila som sa až večer. Vymenili sme si niekoľko správ a ja som mu oznámila, že v stredu s ním nemôžem ísť na večeru, ale navrhla som, aby sme išli spolu na obed. Jednoznačne bolo ľahšie rozísť sa s ním počas krátkeho obeda než pri dlhej večeri, pretože kým sa nerozídem s Oliverom, nechcela som tráviť čas s Grayom. Aj keď sme si s Oliverom nikdy nepovedali, že sa nesmieme stretávať s inými ľuďmi, nezdalo sa mi fér, aby som sa popri ňom s niekým schádzala.

Môj mobil zabzučal a ja som bola rada, že bol obrátený displejom dole. Gray mi vypisoval esemesky a ja som nechcela byť k Oliverovi neslušná. Bol to úžasný človek. Na jednej strane by som bola radšej s ním ako s Grayom, bolo by to rozumnejšie. Ale na druhej strane bolo moje srdce, ktoré je niekedy bystrejšie než myseľ.

„Samu ma prekvapuje, že som sa dnes vôbec dotala do roboty.“ Zavrela som skriňu so spismi, v kto-

rých som sa doteraz prehŕňala. „Včera pán Kwan do mňa hučal do ôsmej večer.“

Oliver a ja sme mali niektorých klientov spoločných a firma Kwan Enterprises využívala v našej firme právne služby azda všetkých oddelení.

„Priviedol so sebou Jin Me alebo Song?“ spýtal sa Oliver.

„Jin Me. Kto je Song?“

Oliver sa zaškeril. „Manželka.“

„Panebože! On je ženatý? To som nevedela. Najprv som si myslela, že Jin Me je jeho dcéra. Ona môže mať takých tridsať, kým on má blízko k sedemdesiatke. Veľmi ma prekvapilo, keď mu položila ruku na stehno.“

„Máš pravdu. Je to starý cap. Je mojím klientom hádam odvtedy, ako sa venujem praxi. Mal už aspoň tucet Jin Me.“

„Bože, neviem prečo, ale nikdy mi nenapadlo, že je to taký záletník.“

„Záletníci sú vždy tí, od ktorých to najmenej očakávaš.“ Vedela som, že Oliver nenaráža na mňa, no i tak som cítila výčitky kvôli tomu, že som už s Grayom strávila nejaký čas.

„Ehm... To je fakt. Musím teraz telefonovať. Obed o jednej?“

„V gréckej?“

„Jasné,“ nútene som sa usmiala. „Dobrý nápad.“

Keď Oliver odišiel, chvíľu som len sedela a dívala sa von oknom. Vedela som, že je správne to s ním ukončiť, bez ohľadu na to, či to s Grayom bude fungovať alebo nie. Mala som Olivera úprimne rada, takže to nebude jednoduché. No nikdy nie je jednoduché rozísť sa s milým človekom.

Môj telefón na stole zabzučal a vytrhol ma z myšlienok na to, čo ma čaká počas obeda s Oliverom. Samozrejme, že to bola správa od Graya. Ako aj tá predošlá, ktorú som si ešte neprečítala, lebo tu bol Oliver.

**Gray: Dnes večer letím do Chicaga. Zajtra ráno mám stretnutie kvôli potenciálnej technologickej investícii.**

**Gray: Nezájdeme na obed?**

Odpísala som mu.

**Layla: Mrzí ma to. Dnes nemôžem. Už mám s niekým dohodnutý obed.**

Došlo mi, čo som mu napísala, tak som opravila správu a až potom som mu ju odoslala.

**Layla: Mrzí ma to. Dnes nemôžem. Cez obed mám iné plány.**

**Gray: A nemôžeš to preložiť na inokedy? Tento obed bude stáť za to. Jeden môj priateľ otvára francúzsku reštauráciu vo vilovej štvrti a bude podávať obed pre kritikov – ochutnávky celého menu v miniatúrnych porciách.**

Chvíľu som váhala, čo mu odpísať, a rozhodla som sa, že mu napíšem pravdu.

**Layla: Dnes obedujem s Oliverom.**

Do kancelárie vošiel Archibald Pittman a už som nemohla dokončiť to, čo som mala rozpísané. Jeho návrhy ma vždy znervózňovali.

„Slečna Huttonová. Práve som si prezrel zúčtovateľné hodiny. To sa vám podarilo. Získať pre nás nového klienta a zároveň aj zákazku v inej oblasti.“

Vôbec som netušila, o čom to hovorí. „Aha. Ďakujem.“

„Len tak ďalej,“ povedal a zmizol.



Aj tak som netušila, na čo narážal, a napísala som Grayovi.

**Layla:** Nezadal si náhodou nejakú prácu mojej firme, ale inému oddeleniu?

**Gray:** S nikým sa nedelím, Layla.

*Hmmm.* Tak to je čudná odpoveď.

**Layla:** Neviem, či ti rozumiem.

Čakala som, že odpíše, no namiesto toho mi zavolať.

„Uvedomujem si, že si povedala, že sa nemáme ponáhľať, ale, doriti, ja sa nebudem s nikým o teba deliť, Pehaňa.“

„O čom to hovoríš?“

„O tvojom obede.“

„*Ach tak!* Prepáč. Nejako som sa v tom celom stratila. Spomenula som ti obed s Oliverom a vtedy ma prerušil Pittman a zmienil sa o nejakom klientovi, ktorý našej firme zadal ďalšiu prácu. Napadlo mi, že by si to mohol byť ty. Ale asi to bol niekto iný z mojich klientov.“

„Dal som vašej firme ďalšiu prácu. Dostali ste na starosť osvedčenie poslednej vôle môjho otca a realitnú transakciu, ktorú musím uskutočniť. Zavolať som Pittmanovi a povedal som mu, že si mi odporučila, aby som tú prácu zveril radšej vašej firme než otcovmu právnikovi.“

„Ó. Fíha. Nemusel si to robiť, ale ďakujem.“

„Nechod' na obed s Tenkým vtákom. Môžem počkať jedenásť mesiacov, kým ťa znovu uvidím. Prestanem ťa balamutiť, keď budeš v mojom byte. Môžem byť taký trpezlivý, ako si len budeš želať. Ale, doriti, neznesiem predstavu, že si s nejakým iným mužom.“

Nerada si to priznávam, no jeho majetníctvo a žiarlivosť spôsobili prudký obrat – nevedela som odolať tomu, aby som sa s ním trochu nezahrála.

„Ale už som sa rozišla s Jaredom.“

„S kým?“

Musela som si priložiť dlaň k ústam, aby som sa nezachichotala. „S Jaredom. A ešte som sa chcela rozísť aj s Trentom. Hoci mi napadlo, že by som sa s ním mohla ešte raz vyspať, kým to ukončím.“

„Robíš si zo mňa dobrý deň? Prosím ťa, povedz, že len sranduješ.“

Tentoraz mi nevadí, že počuje môj smiech. „Idem na obed s Oliverom preto, aby som to s ním ukončila. Práve som ti to chcela napísať, ale Pittman ma prerušil a ja som zabudla dopísať svoju odpoveď.“

Gray si hlasno vydýchol. „Myslíš si, že si vtipná, však?“

„Áno. Vlastne som sa veľmi dobre pobavila.“ Oprela som sa v kresle.

„Teší ma, že si to užívaš. Za to by si si zaslúžila jednu po zadku a najbližšie, keď sa stretneme, s pôžitkom splatím, čo ti dlhujem.“

„Možno aj ja budem mať z toho pôžitok.“

Gray zastonal. „Ach bože.“ Potom som počula, ako zakryl telefón. „Mohli by ste, prosím, obísť dvakrát okolo bloku?“

Slabo som začula, ako šofér odpovedal: „*Iste, pane.*“ Potom sa vrátil Grayov hlas.

„Kvôli tebe prídem na stretnutie do banky neskoro.“

„Kvôli mne? Čo som urobila?“

„Práve si mi povedala, že si možno budeš užívať, ako ťa vyplieskam, a teraz nemôžem myslieť na nič iné, iba na to, ako bude vyzeráť tvoj zadok s odtlačkom mojej dlane. Nemôžem ísť na stretnutie so stoporeným penisom.“

Posunula som sa v kresle. „Ó.“

„Nedáš si so mnou ani skorú večeru? Nemôžem sa dočkať, kedy ťa uvidím po tom, ako si sa stala oficiálne mojou.“

„Len sa nikam neponáhľaj. Povedala som, že to skončím s Oliverom. Nepovedala som, že budem komukoľvek oficiálne patriť.“

Ignoroval moje slová. „Obed o piatej. Preložím svoj let o siedmej na deviatu.“

„Nemôžem. O štvrtej mám stretnutie s klientom a musím sa pripraviť na zajtrajšok. Kedy sa vraciaš?“

„Zajtra neskoro večer. Takže v piatok?“

„V piatok večer som pozvaná na detskú oslavu narodenín. A čo sobota?“

„Mám sa stretnúť s otcovým spoločníkom. Nedelňa večer?“

„Skoro ráno v pondelok mám pojednávanie na súde a musím sa na to pripraviť.“

„A ja zase v pondelok ráno letím na západné pobrežie. Nevydržím dva týždne bez toho, aby som ťa pobozkal.“

Usmiala som sa. „Ešte stále môžeš ísť so mnou na detskú oslavu. Je na počesť mojej krstnej dcéry.“

„Bude tam nejaký tichý kút alebo skriňa, do ktorej by som ťa mohol na pár minút zatiahnuť a vybozkávať z teba dušu?“

Zasmiala som sa. „Zaručiť to neviem. Ale možno bude.“

„Dobre. O koľkej mám prísť po teba?“

„Ty naozaj pôjdeš so mnou na detskú oslavu?“

„Pozývaš ma?“

„Jasné, ak chceš. Som si istá, že Quinn sa s tebou rada zoznámí. Je to oslava dcéry mojej najlepšej priateľ-

ky.“ Zmlkla som. „Keď ti mám povedať úplnú pravdu, nie som si istá, či bude z teba nadšená. Hovoríme si všetko a asi bude na teba zazerať a bude ťa vypočúvať, až budeš z toho čierny.“

„Podstúpim ten risk za možnosť stráviť s tebou pár minút osamote. Okrem toho, skôr či neskôr si ju aj tak získam na svoju stranu.“

Páčilo sa mi, že mal chuť popasovať sa so všetkým, čo som mu ponúkla. „Poviem ti, čo spravíme, aby to bolo zaujímavé. Ak dosiahneš, že moja krstná dcéra ťa na rozlúčku objíme a jej matka ti ukáže zdvihnuté palce, cestou domov ti dovolím v aute ma obchytávať.“

Samozrejme, Gray nemohol tušiť, že moja krstná dcéra neznáša mužov a Quinn zvažovala, či ho ne navštíví vo väznici a neodsekne mu gule. No bude to zábava, hodiť ho teraz do jamy levovej.

„Zlatko, nevieš si predstaviť, čo všetko som pripravený urobiť, aby som tú stávkku vyhral.“

„V piatok o šiestej.“

„Už sa nemôžem dočkať.“

Zaznel bzučiak a ja som vyskočila na rovné nohy. Ne-  
spomínala som si, kedy som bola takáto nervózna pred  
rande – ak za rande môžem považovať skutočnosť, že  
idem s Grayom na detskú oslavu v piatok o šiestej. Stla-  
čila som tlačidlo domáceho telefónu.

„Prišiel si o polhodinu skôr. Prečo si myslím, že si to urobil zámerne? Lebo ešte nebudem hotová a poviem ti, aby si prišiel hore, namiesto toho, aby som išla ja dole?“

„Lebo si bystrá.“ Jeho chrapľavý hlas a úprimnosť ma rozosmiali.

„Pod' hore.“

Čakala som vo dverách, kým príde výťah. Domov som prišla síce skôr a stihla som sa osprchovať a dať sa do poriadku, ale potrebovala som ešte ďalších pätnásť minút na mejkap. Gray vystúpil z výťahu a išiel rovno ku mne. Kráčal sebaisto a cieľavedome – a to ma vzrušovalo. Niekedy mi to, ako muž stojí a kráča, o ňom prezradí viac ako jeho slová. Môžu to byť drobné detaily – napríklad keď stojí rozkročený, chodidlá od seba, trošku širšie, ako sú jeho plecia, alebo ako drží hlavu a pozerá sa dopredu.

Gray prešiel vzdialenosť od výťahu k mojim dverám svojimi dlhými a pevnými krokmi. Vyzeralo to tak, že sa nezastaví, ale ja som neuhla, hoci som bola rozrušená.

Dostal sa do môjho osobného priestoru a jednu ruku mi ovinul okolo pása. „Cestou sem som vyhľadal definíciu toho, čo znamená spomaliť.“

Zdvihla som jedno obočie. „Naozaj? A čo si sa dozvedel?“

„Spomaliť znamená pohybovať sa menšou rýchlosťou.“

„Výborne. Tak teraz už vieš, čo je to *pomalosť*. A čo *pompéznosť*? To bola téma mojej slohovej práce na strednej škole.“

Gray si ma pritiahol k sebe rukou, ktorú mal ovinutú okolo môjho pása. „*Bifľoška*. Myslel som to tak, že... *spomaliť* neznamená zastať. Znamená stále napredovať, ale pomalším tempom.“

„Áno, správne.“

V okamihu sa mu na tvári zjavil ľstivý úsmev. Prisaám, že som videla, ako sa mu zablysko v očiach. „Te-

ším sa, že sa zhodneme. A teraz mi daj svoje ústa, aby sme mohli pokračovať ďalej.“

Otvorila som ústa, aby som mu na to niečo povedala, ale jeho pery sa ich zmocnili, skôr než som stihla zo seba vysúkať čo len slovíčko. Už som zabudla, aké sú mäkké a ako veľmi túžim po jeho bozku. Gray nestrácal čas, jazykom mi okamžite prenikol do úst, aby si ma vychutnával. Ja som len zastonala cez naše spojené ústa a potom som zavrčala, až to vyvolalo vibráciu v niektorých zaujímavých, nižšie položených partiách môjho tela.

Gray ma oprel o dvere a moje stehná sa mu zrazu ovinuli okolo pása. Nevedela som, či ma nadvihol a usmerňoval on, alebo som to urobila sama od seba. Šialená rýchlosť, s akou tlklo moje srdce, vnášala horúčavu do všetkého. Prstami som sa mu zaborila do vlasov a ťahala ho k sebe. Gray sa bokmi pritlačil o moje boky a mne sa prevrátili oči. Mal ho veľmi tvrdého, a keďže som mala rozťahnuté stehná, bola som vystavená drsnému treniu. *Tak nehanebne vystavená.*

Znovu som zastonala do našich úst a Gray ešte silnejšie pritlačil. Prstami sa zaboril do môjho zadku a stískal ho tak silno, až to bolelo. Ale tá troška bolesti len zvyšovala moje vzrušenie. Keď som mala byť v prítomnosti tohto muža pomalá, *zlyhávala som na celej čiare*. Pretože keby si v tej chvíli stiahol zips a odhrnul by mi nohavicky, dovolila by som mu, aby ma pretiahol rovno tam, opretú o dvere môjho bytu, pred očami všetkých susedov.

Našťastie však, hoci výborne čítal moje telo, nevedel mi čítať myšlienky. Keď odtiahol ústa, chvíľu som nevedela chytiť dych, ale aspoň som bola ešte stále obľčená.

Oči som mala privreté a snažila som sa ovládať. Zápasila som so svojimi zdivenými hormónmi, ale stále som nemala nad sebou kontrolu. V tom okamihu som vôbec nečakala, že ma Gray poriadne pleskne po zadku. Ihneď som otvorila oči.

„Čo je, dočerta?!“

„To som ti dlhoval za to, čo si mi vyviedla v telefóne – vtípkovanie o tom, že ideš na obed s Oliverom a schádzaš sa s inými mužmi.“ Potom mi rozpálenú časť na zadku pošúchal.

V žiadnom prípade som mu nemienila oznámiť, že moje nohavičky zvlhli trochu viac. Radšej som využila situáciu na to, aby som sa mu vymkla, lebo som už neverila, že sama dodržím požiadavku spomalenia.

Preglgla som a zliezla som z neho. „Mala by som ťa nechať čakať na chodbe, kým sa po tomto všetkom dám konečne do poriadku.“

„Ak to je to, čo potrebuješ, aby si si zachovala kontrolu nad sebou, v poriadku.“ Dlaňou ma uchopil za šiju a perami sa obtrel o moje pery. „No nezabudni si vymeniť svoje vlhké nohavičky.“

Keď som vošla do bytu, iba som pokrútila hlavou a nezabuchla som mu dvere pred nosom. „Priveľa si namýšľaš.“

Kým som sa išla upraviť, nechala som ho v kuchyni, no začula som, ako sa zachechtal.

Trvalo mi dvadsať minút, kým som si dala mejkap a prezliekla sa. Gray sa ani nepokúsil prísť za mnou do spálne. To ma trochu prekvapilo. Mala som však pocit, že hoci bude porušovať požiadavku *spomalenia*, aj tak vie, že keby príliš naliehal, ohrozilo by to náš vzťah.

Keď som vyšla zo spálne, našla som ho v obývačke, ako si prezerá fotografie na polici. Jednu držal v ruke. Podišla som k nemu a zastala. Pozeral sa na starú rodinnú fotografiu, na ktorej som bola ja s obidvomi svojimi rodičmi.

„Sama neviem, prečo ju mám vyloženú. Možno preto, lebo som zvyknutá udržiavať šarádu normálnej rodiny.“

„Môžeš ich milovať oboch, napriek tomu, že neschvaľuješ ich spôsob života.“

Vzala som mu z ruky zarámovanú fotografiu a položila ju späť na policu. Chcela som zmeniť tému, tak som zdvihla fotografiu, kde som s Quinn na základnej škole. Máme na sebe rovnaké šaty.

„Toto je Quinn. Netuším prečo, ale mali sme taký zvyk, že vždy v nedeľu večer sme si zavolali a dohodli sa, že si v pondelok dáme rovnaké šaty.“

Gray sa usmial. „Už na základnej škole si bola sexi.“

„Som si istá, že ani ty si nevyzeral najhoršie.“

Na ostatných fotografiách, vystavených na polici, bola moja krstná dcéra Harper. Gray ukázal na jednu z fotiek. „Predpokladám, že toto je dnešná oslávenkyňa.“

„Ako si na to prišiel?“ spýtala som sa sarkasticky.

Na fotke ležala Harper v škatuli a odtiaľ pozerala telku. Bola posadnutá škatuľami od čias, ako sa naučila chodiť, a rodičia jej z kartónov vyrobili rôzne kusy nábytku – vrátane postele na fotografii. Posteľ vyrobená z nevzhľadnej starej škatule sa nachádzala napravo od krásnej prázdnej postele s baldachýnom, ktorú jej kúpili rodičia.

Pozrela som na hodinky a uvedomila som si, že by sme mali vyraziť. „Iba si vezmem mobil a môžeme ísť.“



„Povodíš ma najprv po byte?“

„Po byte? Veľa tu toho nie je. Na rozdiel od teba, ja nemám výhľad na mesto. Ale ak sa približne o druhej ráno pozrieš z okna mojej spálne, možno uvidíš nahého chlapíka, ako v dome naproti cvičí jogu.“

„Výborne,“ zamrmal Gray. Položil mi ruku na kríže a nasmeroval ma k spálni. „Najprv si pozriem izbu, z ktorej sleduješ nahého jogína.“

Pred spálňou som náhle zastala, najmä preto, lebo ju vlastne celú zaberal matrac. Moja posteľ bola veľká, hoci by mi stačila obyčajná dvojposteľ. Som však nepokojný spáč a v spánku sa stále prevaľujem z boka na bok. Ukázala som na posteľ a zabudovaný šatník a povedala: „Tak to je moja spálňa. Je malá, ale má veľký šatník.“

Gray sa zvrtol a zatarasil mi cestu k dverám. „Ako prebiehal rozchod s Oliverom?“

Zaklonila som hlavu. „Ja ti ukazujem svoju spálňu a ty myslíš na Olivera?“

Gray mi prešiel palcom po perách. „Myslím na to, že sa už neviem dočkať, kedy ťa budem môcť pretiahnuť na tejto tvojej veľkej posteli, a chcem si byť istý, že mi už nič nestojí v ceste.“

Bože, milovala som, keď povedal, že ma chce *pretiahnuť*. Ani najmenej som nepochybovala o tom, že naše prvé milovanie bude tvrdá *kefovačka*. Žiadne nežnosti. Keď na to príde, bude to len surové, primitívne mrdanie.

Odkášľala som si. „Išlo to dobre. Mali by sme už ísť.“

Keď sme zišli dole, s prekvapením som zistila, že na nás čaká auto so šoférom.

Predpokladala som, že auto, ktorým pôjdeme na detskú oslavu, bude šoférovať on.

„Šofér na detskú párty?“

Mávol smerom na vodiča, ktorý keď nás zbadal, vystúpil z auta, vybral sa nám naproti a otvoril mi zadné dvere. „Myslel som na to. Potrebujem mať obidve ruky voľné, aby som ťa cestou domov mohol obchytávať... po tom, ako vyhrám stávkou.“

## Sedemnásť kapitola

LAYLA

„Fakt mi nechceš povedať, čo je táto gigantická vec?“

„Ja ti ukážem gigantickú vec...“

Zagúľala som očami. „Ak máš na mysli tú gigantickú vec, ktorú máš v nohaviciach, tak dúfam že keď ju nakoniec uvidím, bude naozaj výnimočná a že si nepreháňal, keď si sa ňou chvastal. A povedz mi, čo je v tej škatuli.“

„Za bozk ti to prezradím.“

„Už som ťa pobožkala.“

„Máš svoj denný limit?“ Gray ma pritiahol do svojho lona.

Zachichotala som sa a pomyslela si, že *ja sa predsa nechichocem*.

„Chýbala si mi, Pehaňa. Chýbal mi pocit, že mi patríš.“ Odhrnul mi vlasy nabok a pobožkal ma na krku. Vzdychnula som a zavrela oči. Aj mne to chýbalo. Hoci, na rozdiel od Graya, ja som postupovala drobnými krôčikmi a nevrhala som sa strmhľav do tohto vzťahu, ale túto myšlienku som si nechala pre seba.

„Môžem sa ťa niečo spýtať?“ povedala som.

„Čo len chceš.“ Zhlboka sa nadýchol a naďalej mal tvár zaborenú do môjho krku. „Bože, čertovsky milujem tvoju vôňu.“

„Myslíš, že možno milovať naraz viac ľudí?“

Cítila som, ako stuhol. „Je ešte niečo, čo by som mal vedieť?“

Zasmiala som sa. „Nie. Nehovorím o sebe. Ale keď si sa pozeral na fotografiu mojich rodičov, pomyslela som si, že sa mi zdáš veľmi vlastnícky. Prekážalo by ti, keby som sa schádzala s tebou aj s Oliverom?“

Odtiahol hlavu od mojich vlasov a pozrel sa mi do očí. „To je len hypotetická otázka, však? Rozišla si sa pri obede s Tenkým vtákom?“

„Áno, ty blázon. Nie je to o nás dvoch. Prisahám. Celý život som sa snažila pochopiť, prečo sa matka zmierila s tým, že sa bude o môjho otca deliť s inou ženou – s inou rodinou. A ako mohol môj otec vyhlasať, že obidve rodiny miluje rovnako.“

Grayovi sa zjavne uľavilo, že nemilujem aj nejakého iného muža. Zmenil držanie tela a díval sa von oknom. Premýšľal nad mojou otázkou. Keď sa ku mne znovu obrátil, povedal: „Položila si ťažkú otázku. Nechcem raniť tvoje city a povedať, že si nemyslím, že je možné dvoch ľudí milovať rovnocenne.“

Vzdychla som. „To je v poriadku. Ani ja si to nemyslím. Iba hŕstka ľudí vie o mojom rodinnom živote, o ktorom som sa ešte nikdy nerozprávala s mužom. Z nejakého dôvodu som si myslela, že tvoj pohľad na vec bude iný ako môj.“

„Myslím si, že ľudí možno milovať rôznymi spôsobmi. Ale ak niekoho skutočne miluješ – ako aj muž by mal milovať svoju ženu –, v tvojom srdci už niet miesta pre rovnako intenzívnu lásku voči niekomu druhému.“

„Tak prečo sa dotýčný nerozvedie?“

Gray pokrútil hlavou. „Neviem. Možno preto, lebo ženy vníma ako svoje vlastníctvo.“

„Ale aj ty sám vzbudzuješ dojem vlastníckeho človeka.“

„Je v tom rozdiel niekoho vlastniť alebo byť vlastnícky.“

„Aký?“

„Túžba vlastniť pochádza zo strachu, že stratíš niečo, na čom ti záleží. Kto chce vlastniť, ten chce ovládať to, čo vlastní, pripraviť to o slobodu.“

Usmiala som sa. „To, čo hovoríš, znie múdro, väčšinou pôsobíš ako taký *mudrák*.“

Grayova tvár zvažnela. „Ani jeden z nás nemal počas dospievania ideálne vzory. Ja by som chcel veriť, že som sa aspoň naučil, čo *nerobiť*. Môj otec bol verný len svojej práci, nie svojim manželkám. Ja to tak nebudem robiť. Už nie. Myslím si, že niekedy život človeka prinúti, aby sa na dlhý čas zastavil, a to mu dáva príležitosť prehodnotiť svoj dovtedajší život. Vidí veci jasnejšie, ako keď sa díva len ponad plece a stále niekam uháňa.“

Prvýkrát som iniciovala fyzický kontakt. Naklonila som sa ku Grayovi a perami sa dotkla jeho úst. Keď som sa odtiahla, dlhý čas sme na seba iba hľadeli.

„Ďakujem,“ zašepkal Gray.

„Za bozk?“

„Nie. Za druhú šancu.“

Keď sme vošli do domu, Harper sa ku mne rozbehla plnou rýchlosťou. Ovinula svoje drobné ramená okolo mojich nôh a poskakovala, pričom ukazovala na ob-

rovskú škatuľu v Grayových rukách. Stále som nevedela, čo je v nej. „To je pre mňa? To je pre mňa?“

Gray si kľakol na kolená, aby videl Harper do tváre. „Voláš sa Harper?“ spýtal sa.

Harper rýchlo prikyvovala.

„Dnes máš šieste narodeniny?“

Znovu prikyvovala.

Gray pozrel na škatuľu a mykol plecom. „Tak je to asi pre teba.“

„Môžem ju otvoriť?“

Gray pozrel na mňa a čakal, čo poviem.

„Určite,“ povedala som. „Keď už si sem priniesol tú masívnu vec, musíš jej dovoliť, aby ju odbalila.“

V tej chvíli prišla Quinn. Pobožkala ma na líce a potom sa hneď prihovarila Grayovi so stoickým výrazom v tvári. „Pokúšate sa kúpiť si moje decko, čo? Dúfam, že ste priniesli niečo hodnotné. Mňa si nekúpte hocičím.“

Gray sa sklonil ku Quinn a pobožkal ju na líce. Hovoril s ňou svojím sexi chrapľavým hlasom: „Priniesol som vám ten najvzácnejší dar: Laylu. Teší ma, že vás poznávam, Quinn.“

Uprene sa naňho pozerala. „Povedala by som, že aj mňa, no súd ešte stále nerozhodol.“

Zdalo sa, že Grayovi sa odpoveď páči. „Máte plné právo byť skeptická. Som rád, že Layla má priateľku, ktorá ju chráni.“

Quinn sa do mňa zavesila. „Harper, vezmi priateľa tety Layly do obývačky a môžete tam spolu s tatkom otvoriť darček.“ Otočila sa ku Grayovi. „Vezmem Laylu do kuchyne, otvoríme si víno a budeme sa rozprávať o vás. Čo vám môžem priniesť na pitie?“

Obdaril ju oslnivým úsmevom. „Pivo by bolo výborné.“

Dvere kuchyne sa za nami ešte ani nezatvorili a Quinn spustila: „Ty si sa zbláznila. Povedala si, že vyzerá dobre. Ale až *takto*? Veď to je supersexi Brad Pitt, predtým než stretol Angelinu.“

Vybrala som zo skrinky dva vínové poháre. „Fakt by som sa vedela doňho zamilovať, Quinn. A trochu ma to desí.“

Quinn vytiahla fľašu vína zo stojana na linke a zo šuplíka vybrala vývrtku. „Stále mu neveríš?“

„Nejde o to, že by som mu neverila. Iba sa bojím. Musím uznať, že je pochopiteľné, že mi klamal. A technicky vzaté, vlastne ani neklamal – jeho sobáš bol anulovaný. Oproti mne bol vo veľkej nevýhode a náš vzťah sa rozvíjal naozaj rýchlo. Takže čiastočne rozumiem tomu, prečo ma nechcel odstrašiť svojou bláznivou minulosťou. A verím, že svoje ospravedlnenie myslel úprimne a že mu na mne záleží.“

Quinn s hlasným puknutím vytiahla korkový štupeľ z fľaše. „Tak prečo teda váhaš?“

„Mohol by ma zničiť.“

Quinn zdvihla pohár s vínom. „A mohol by prísť aj o gule, keby som použila zubatý spodok rozbítej fľaše.“

„Panebože.“ Dala som Grayovi do ruky pivo a postavila sa vedľa neho.

Okolo Harper sa zhromaždili hostia a sledovali, ako vybaľuje svoj darček. „Nehovor mi, že tá veľká vec je škatuľa plná škatúl.“

Moja krstná dcéra práve otvorila kocku o veľkosti meter krát meter, ktorú priniesol Gray, a vnútri našla ďalšiu, o čosi menšiu zabalenú škatuľu.

Gray sa uškrnul a usrkol si z piva. „Povedala si, že je posadnutá škatuľami.“

Áno, povedala som mu to, ale *pred pol druhu rokom*. „Ako si to môžeš pamätať?“

„Vravel som ti, pamätám si každú minútu z našich rozhovorov.“

*Bože, naozaj*. Pamätal si každú maličkosť, o ktorú som sa s ním pred takým dlhým časom podelila. A zatúžila som byť s ním v tej prázdnej skrini, ktorou sa mi vyhrážal, že ma do nej zatisne.

„To je od teba veľmi milé. Ja som jej priniesla iba srdcový medailónik. Bude z neho sklamaná po takomto darčeku. Žiaľ.“

Gray sa hrdo usmial. „A v poslednej škatuli je samotný darček. Je to vyrezávaná drevená kazeta, ktorú otvoriť je hotový rébus.“

Vystrúhala som grimasu. „Tak to už hraničí s podplácaním a možno to považovať za podvádzanie.“

„Celý môj darček stál menej ako dvadsať dolárov. Koľko si minula ty?“

Zdvihla som pohár k perám. „Vieš, čo mi môžeš.“

Poobzeral sa po miestnosti s tým svojím samolúbym úsmevom a povedal: „Viem. Je tu niekde nablízku skriňa?“

Pokrútila som hlavou. „Podť, ty podvodník, predstavím ťa hosťom.“

Nebola to veľká párty – väčšinu hostí tvorili rodinní príslušníci Quinn a jej manžela Briana a ešte zopár zamestnancov z baru. Keď si Brian, tento nedôverčivý



newyorský policajt, podával ruku s Grayom, tváril sa dosť nevlúdne. Keď mu Quinn prvýkrát povedala, že som sa v *base* zoznámila s nejakým mužom, otvorene mi naznačoval, že som asi prišla o rozum. Keď zistil, ako sa veci vyvinuli, nemusel mi vravieť, že vidíš, povedal som ti.

Kým si Brian a Gray potriasali rukami, dívali sa jeden druhému priamo do očí. „Layla je ako moja mladšia sestra a mám pri sebe zbraň,“ povedal Brian.

„Brian!“ zvolala som nazlostene.

Gray zdvihol ruku, aby mi dal na vedomie, že to zvládne sám. Preglgol a prikývol. „Pochopil som.“

Je to zvláštne, ale odkedy som odpustila Grayovi a prevrátila vo svojom živote list, trápilo ma, čím musí Gray prechádzať, a želala som si, aby každý zabudol na jeho minulosť. Ľudia sa naňho stále dívajú ako na bývalého trestanca a možného podozrivého, hoci poznajú o ňom pravdu. Takže kým na jednej strane som chápala Brianovu podozrievavosť, na druhej strane sa mi žiadalo zastať sa Graya.

„Vieš čo, Brian...“

Gray posunul ruku na môj pás a diskkrétne ma stisol. Blysla som po ňom očami a pochopila, že chce, aby som to nechala plávať. Tak som to teda nechala... Nateraz.

Pohrozila som Brianovi prstom a povedala: „Neskôr sa ešte porozprávame.“

Vrátili sme sa von a predstavila som Graya všetkým ostatným. Aspoňže oni sa správali priateľsky. Potom sme sa na slnku posadili do salónnych kresiel. Bol krásny deň na konci jari. Sklonila som hlavu na jeho plece.

„Mrzí ma, že Brian a Quinn sú k tebe takí.“

„Nemusí. Keby ťa nechceli chrániť, neboli by takí blízki priatelia. Som rád, že sa s nimi priateľíš.“

„Viem. Ale chcem, aby aj oni mali radi teba.“

„Nechystám sa nikam odísť, Pehaña. Daj im čas a potom to bude úprimné. Nemôžeš niekoho nútiť, aby bol menej ostrážitý.“ Pobožkal ma na temeno. „Musím si ich dôveru zaslúžiť, tak ako si musím zaslužiť aj tvoju.“

O niekoľko hodín neskôr, keď sa už oslava chýlila ku koncu, som z diaľky sledovala Graya, ako sa rozpráva s Brianom. Muži hrali pod lampou hod podkovou a Gray sa k nim pripojil. Podľa mňa to neurobil preto, aby si mohol zahrať, ale aby mal príležitosť stráviť s Brianom viac času.

Prišla Quinn a posadila sa vedľa mňa na plastovú stoličku. „Mám to chápať tak, že s pánom Twistom si sa rozišla?“

Chvíľu mi trvalo, kým mi došlo, že má na mysli Olivera. „Áno. Je to milý chlapec, ale keď sa Gray vrátil do môjho života, uvedomila som si, že Oliver nie je ten *pravý*. Aj keď sa možno ukáže, že ani Gray nie je ten *pravý*... teda taký, akého si predstavujem, že by mal byť.“

Z myšlienok ma vytrhol hlasný výkrik, ktorý prichádzal od chlapov, čo hrali hod podkovou. Muselo sa stať niečo dobré, lebo Brian niekoľkokrát zapumpoval päšťou vo vzduchu a potom som videla, ako si s Grayom plesli do vztýčených dlaní.

„Keď si niekto chce získať môjho manžela, musí si s ním zahrať niektorú z jeho obľúbených chlapčenských hier.“

Otočila som sa ku Quinn. „A čo má Gray urobiť, aby si získal sympatie Brianovej manželky?“

„Je to jednoduché. Stačí, ak moju priateľku urobí šťastnou a nie smutnou.“

Pribehla Harper spolu so svojou sesternicou a skočila mi do lona. „Teta Layla, chceš sa zahrať s mojimi škatuľami?“

„Iste, drobček.“

Nevedela som, ako sa treba hrať so škatuľami, ale nechala som malú tyranku, aby mi na zadnej terase rozkázovala, až kým muži neukončili hru. Brian vybral Harper zo škatule a vyhodil ju do vzduchu. Výskala presne tak, ako to robievajú dievčatká, keď sa s nimi hrá tatko.

„Už je neskoro,“ povedal Brian. „Čo povieš, uloží ťa a tvoju sesternicu do postele, ale dovoľím ti, aby si si nechala zažaté a vzala si so sebou niektoré škatule?“

„Áno!“

Položil Harper na zem a tá okamžite zazívala.

„Povedz dobrú noc a všetkým sa poďakuj za to, že prišli.“

Harper podišla ku každému hosťovi, ženy vyobúbala, no od mužov si držala odstup, ako zvyčajne. Mňa obdarila obrovským objatím, objala ma oboma rukami a potom sa pozrela na Graya, ktorý stál vedľa mňa.

Gray si čupol, aby jej videl priamo do tváre. „Teší ma, že som ťa spoznal, Harper.“

„Ďakujem za škatule,“ povedala mu.

Chvíľu váhala, ale potom urobila niečo, čo všetkým vyrazilo dych. Vrhla sa Grayovi do náručia a objala ho.

Quinn a ja sme len krútili hlavami, zatiaľ čo Brian odnášal Harper do jej izby.

„Jedna úloha je splnená, môže prísť ďalšia,“ zašepkal mi Gray do ucha a mne na ramenách naskočila husia koža.

Urobil krok dozadu a začal si sťahovať rukávy košeľe, ktoré si vyhrnul počas hry s ostatnými mužmi. Quinn ma štuchla laktom do rebier.

„Au!“ Obrátila som sa k nej a ona vypúlila oči smerom ku Grayovým rukám – na jeho obrovské, hrubé predlaktia.

*Bože, dúfam, že Quinn sa vo svojom úsudku nemýli.*

Keď už dievčatká boli v posteli, Brian, Quinn a ja sme si sadli na dvor a rozprávali sme Grayovi historky o tom, ako sme my traja spolu vyrastali. Smiali sme sa a dali sme si niekoľko drinkov. Myslela som si, že potrvá dlho, kým sa Brian a Quinn zblížia s Grayom, ale všimla som si, že sa cítia veľmi dobre a uvoľnene v jeho spoločnosti. Bola takmer polnoc, keď sme sa rozhodli našu návštevu ukončiť.

Vo dverách som na rozlúčku objala svoju najlepšiu priateľku a sľúbila som jej, že sa cez týždeň zastavím v jej bare a spolu sa navečeriame. Brian a Gray si podali ruky, ale už neboli k sebe odmeraní. Keď Gray objal moju priateľku, Quinn na mňa žmurkla ponad plece a vzápätí zdvihla palce.

*Vztýčené palce.*

Samozrejme Gray musel presne v tej chvíli otočiť hlavu, ale neviem, či to videl – až dovtedy, kým sa ku mne neobrátil. Záblesk v jeho očiach potvrdzoval, že mu nič neuniklo.

Ten muž dokázal v priebehu šiestich hodín nemožné – malá oslávenkyňa ho objala a získal schválenie od mojej najlepšej priateľky.

A ja...

Ja som sa mohla tešiť, ako ma bude obchytkávať na zadnom sedadle auta.

## Osemnásť kapitola

GRAY

Pri chodníku na nás čakala limuzína.

„Väčšie vozidlo? Kde je auto, ktorým sme prišli?“ spýtala sa Layla.

Mávol som na šoféra a otvoril Layle zadné dvere bez toho, aby som odpovedal na jej otázku. Kým som si sadal vedľa nej, stále na mňa hľadela a čakala na moju odpoveď. Zavrel som dvere. Dal som vodičovi Laylinu adresu a dodal som: „Choďte dlhšou cestou. Štedro sa vám odmením.“

Stisol som tlačidlo na ovládacom paneli a sklo, ktoré nás oddeľovalo od prednej časti auta, sa začalo dvíhať. Keď zaklaplo, stiahol som Laylu do svojho lona.

„Myslím, že som stávkou vyhral a teraz som pripravený vziať si odmenu.“

Vôňa jej parfumu, alebo to možno bola vôňa šampónu, ma privádzala do šialenstva. Cítil som sa ako tínedžer, ktorý sa chystá prvýkrát si vychutnať sexi dievča, za ktorým dolieзал celý rok. Až na to, že ja mám tridsaťjeden rokov a teraz mi hrozí, že sa na hanbu sveta odbavím do svojich nohavíc.

Keď som siahol na okraj jej sukne, oči sa jej rozšírili a mňa nesmierne vzrušovalo sledovať, ako prudko

sa jej dvíha a klesá hruď. Čakal som dlho na to, aby som uvidel jej nádherné prsia. Teraz ten čas konečne nastal. Chcel som si zapamätať každú zmenu v jej dýchaní, každý zvuk, ktorý vydávala, aby som vedel, čo sa jej páči.

Vyhrnul som okraj blúzky, zaboril som jej hlavu do brucha a začal som jej oblizovať pupok. Potom som sa chystal hrýzť najprv jeden bok, potom druhý.

Keď som sa na ňu pozrel, uvidel som, ako sa farba jej krásnych zelenomodrých očí mení na tmavozelenú. Zakaždým stmavli, keď bola naštvaná alebo vzrušená. Strašne som chcel konečne znova uvidieť tú farbu, ale nie ako známku hnevu. Ešte trošku som jej vyhrnul sukňu, iba po hrudnú kosť.

Chystal som sa ju nežne pobožkať. Povedal som: „Vyhľadal som si definíciu slova *omakávať*.“

V jej hlase zaznela zmes pobavenia a sarkazmu, ale aj vzrušenej chrapľavosti. „Nevedela som, že *omakávať* je v slovníku.“

„Musel som použiť slovník slangu.“

„Naozaj? A čo ti povedal slovník slangu?“

Prešiel som jazykom po jej koži pod podprsenkou, sledujúc líniu prsníka. Najprv jedného, potom druhého.

Kým som hovoril, vibroval som jazykom na jej pokožke. „Podľa slovníka *omakávať* znamená dotýkať sa intímnych častí tela.“

Odtiahol som sa, aby som jej znova videl do očí, a pomaličky som jej vyhrnul blúzku ešte vyššie a odhalil tak podprsenku. Kým som hovoril, musel som sa neľudsky ovládať, aby som neskĺzol očami na jej telo a nepokochal sa v ňom. „Keďže nie je jednoznačné, čo

znamená dotýkať sa intímnych častí, budem to robiť jazykom.“

„A ja som si myslela, že omakávanie je to, keď chlapec vsunie ruku dievčaťu pod sveter...“ V tej chvíli sa jej hlas zachvel, pretože som sa ústami dotkol jej prsného žliabku a jazykom som prešiel z prs na jej krk.

Layla sa posunula a sadla si na mňa obkročmo. Sukňa sa jej vyhrnula a ja som cez svoje nohavice a jej nohavičky pocítil horúčavu, ktorá jej sálala z mušličky. Zavzdychal som a palcami som stiahol košíky jej podprsenky. Potom som sa prisal na jej stvrdnutú bradavku. Vzal som jej bradavku medzi zuby. Vášnivo prežívala, ako som ju hryzkal. Nakoniec som bradavku v zuboch potiahol, pustil ju a prešiel na druhý prsník. Kým som jej sal druhú bradavku, Layla držala moju tvár v dlaniach. Cítil som, ako vnára nechty do mojich líc. Bokmi som sa pritlačil k nej, aby pocítila, čo mi spôsobila.

Keď zastonala moje meno, takmer som prišiel o rozum. Už dlho som si neželal nič iné, len počuť ten zvuk. Ako zastoná. *Moje meno*. Pritlačila sa ku mne a dychčala pritom. Pôvodne som mal v úmysle len bozkávať sa s ňou a cmúľať jej báječné prsia, ale keď sa aj druhýkrát pritlačila na môjho vztyčeného vtáka, tvrdého ako kameň, uvedomil som si, že Layla túži po uvoľnení.

A predsa som mal obavu na ňu naliehať, postupovať príliš rýchlo. Tak som si teda otestoval terén. Jemne som palcom prešiel po vonkajšej strane jej nohavičiek.

*Páni!*

Boli premočené.

Snehová guľa sa rozbehla dolu svahom a už sa nedala zastaviť. Uchopil som ju za vlasy a naklonil jej hlavu tak, aby sa naše pery stretli. Tentoraz som ju nemusel

nijako povzbudzovať, aby svoje pery roztvorila. Laylin jazyk mi vklzol do úst s takou chtivosťou, až som zastonal. Jej blúzka bola stále vyhrnutá a prsami sa tísila na moju hruď tak silno, že aj cez košeľu som mal pocit, ako keby jej bradavky boli z ocele. Len tak medzi nami iskrilo.

Lenže to mi nestačilo. Musel som ju poriadne rozpáliť.

Veľmi jemne som ju nadvihol a vsunul som svoju dlaň pod jej mušličku. Pevne dosadla na moju dlaň, ale ja som aj tak chcel, aby to povedala sama.

„Povedz mi, že chceš, aby som ti to urobil.“

Chcela odpovedať, ale jej slová zanikli vo vzdychu, ktorý vydala vo chvíli, keď som jej cez vlhké nohavičky pritlačil svoj palec na zdurený klitoris. „Áno. Áno.“

„Áno čo?“

„Urob mi to,“ zalapala po dychu. „Prosím.“

Ľavou rukou som ju chytil za bok, o kúštik ju nadvihol a pravou rukou som z nej strhol nohavičky. Znovu zavzdychala.

*Možno sa odbavím skôr ako ona, ešte skôr než sa jej stihnem dotknúť svojím vtákom.*

Keď som do nej vsunul svoje dva prsty, ohla chrbát dozadu. Druhou rukou som ju držal za vlasy a ťahal jej hlavu dozadu, aby som mal pred sebou jej obnažený krk. Drsne som sal jej jemnú pokožku, chcel som zanechať po sebe značku, aby si pamätala, aké to bolo, keď som ju trtkal prstami.

Jej mušlička bola veľmi priliehavá. Vytiahol som prsty a potom ich znovu zasunul, no drsnejšie, než očakávala. Zavzdychala a ja som sa ústami znovu prisal na jej bradavku.



„Si taká vlhká. Tak krásne tesná. Páči sa mi, že po takom čase som pre teba prvý. A takisto ty pre mňa.“ Začal som rýchlejšie zasúvať do nej prsty. Prijemne sa kĺzali dnu a von, Laylino telo sa trochu uvoľnilo a prijímalo slasť. Začala nadhadzovať bokmi.

„Layla, berieš antikoncepciu?“

„Áno,“ zastonala.

„Dobre. Minulý týždeň som bol na kontrole u lekára. Som čistý. Prinesiem ti papiere, ak chceš.“ Vo chvíli, keď som ju zase zatiahol za vlasy, vsunul som do nej tretí prst a jej zastonanie znelo ako pieseň.

„Celé roky nás delili prekážky. Už nechcem, aby medzi nami niečo stálo, ak aj ty si pripravená. Chcem, aby si sa otvorila, aby som sa mohol do teba vystriekať.“

Vystretým palcom som potlačil jej klitoris, ktorému som doteraz zámerne nevenoval pozornosť, a keď začala opakovať *áno,áno,áno*, nevedel som, či sa jej páči to, čo s ňou robím, alebo sa nemôže dočkať, kedy sa do nej urobím. Páčila sa mi predstava, že možno myslela oboje.

Okolo prstov som cítil zovretie jej vagíny a odtiahol som hlavu, aby som si mohol vychutnať magický okamih jej explózie. Pohľad na ňu bolo to najúchvatnejšie, čo som kedy videl. Keď vyslovovala moje meno, svaly sa jej chveli. Jej tvár sa napäla a potom sa po nej rozliala žiara uvoľnenia. Oči mala privreté a jej telom prebehla vlna eufórie.

Nádherná.

*Jednoducho božsky nádherná.*

Konečne som prestal zvierať jej vlasy a ona sa na mňa zosunula. S tvárou pritisnutou na moje plece ešte chvíľu dychčala. Keď sa trochu pozbierala, obrátila sa

ku mne a ja som zazrel ten najkrajší lenivý úsmev na jej perách.

Usmial som sa od ucha k uchu. Zažila orgazmus, ale najkrajším darčekom pre mňa bola jej šťastná tvár. Ovinul som ju rukami a pobožkal na temeno. *Toto...* toto bola ďalšia z tých chvíľ, ktoré by mali trvať večne.

„Bože, myslím, že toto som potrebovala,“ prehovorila Layla rozochveným hlasom.

„Aj ja si to myslím.“

„Došľaka. Chalani na strednej vážne netušili, čo robia, ak toto je to, čomu sa hovorí omakávanie.“

Zachechtal som sa. „Znie to šialene, ak ti poviem, že cítim strašnú potrebu vytrieskať dušu z tých stredoškolských borcov, ktorí ťa mohli omakávať už predtým mnou?“

Zasmiala sa. „Šialene? Áno. Ale je to naozaj milé.“

Všimol som si, že auto spomaľuje, a pozrel som von oknom. Už sme takmer prešli tunelom a boli na Manhattane. Odvtedy, čo som prišiel k tejto žene, nemal som pojem o čase. Od prvého dňa, ako som ju stretol, zdalo sa mi, že hodiny letia.

„Už si takmer doma,“ šepol som a pobožkal ju na čelo.

Vzpriamila sa a pozrela von. „Fíha. To bola rýchlosť!“

Pozrel som na hodinky. „Od Quinn sme odišli takmer pred hodinou.“

Layla si upravila vlasy a usmiala sa. „Došľaka. Keď sa človek baví, čas letí ako splašený.“

O niekoľko minút, keď sme znovu zaujali svoje miesta, auto zastalo pred budovou, v ktorej bývala. Moje erekcia síce ešte nepominula, no trochu splasla, takže mi neprekážala v chôdzi.

„Odprevaďím ťa.“

Layla si zahryzla do spodnej pery, odvrátila oči a nad niečím premýšľala. „Nepostarala som sa o teba. Nechceš ísť na chvíľu ku mne?“

Bolo to pozvanie, za ktoré by som si pred niekoľkými rokmi dal odňať svoju ľavú ruku. Napriek tomu, keď som jej pozrel do očí a uvidel tam závažanie, vedel som, že ešte nie je pripravená.

„Akokoľvek by som chcel povedať, že áno...“ Dvoma prstami som sa dotkol jej brady a zdvihol ju, aby sme si videli do očí. „Akokoľvek by som *skutočne* chcel povedať áno, už musím ísť.“

Na jej tvári sa zračila úľava i sklamanie, no prikývla.

Usúdil som, že bude bezpečnejšie, ak sa rozlúčime pred dverami do budovy. Odomkla a ja som sa oboma rukami oprel o zárubňu. „Pod' so mnou zajtra na párty. Spoločník môjho otca oslavuje šesťdesiate narodeniny. Rád by som ťa tam predstavil. Grant je aj môj krstný otec.“

Laylina tvár znežnela. „Rada pôjdem.“

„Aj v tom prípade, že sa vyžaduje spoločenské oblečenie?“

Usmiala sa. „Som si istá, že sa mi z mojej napratanej skrine podarí vydolovať niečo elegantné.“

Prikývol som. „O siedmej.“

„Fajn.“

Sklonil som sa k nej a perami som sa dotkol jej pier, hoci som sa znovu túžil na tie ústa prisáť. „Ďakujem ti za dnešný večer, Pehaňa.“

Začervenala sa. „Asi by som sa mala poďakovať ja tebe – za to, že si ma priviezol domov.“

„Bolo mi potešením. Už sa nemôžem dočkať, kedy to budem môcť urobiť znovu. Nabudúce však s jazykom.“

## Devätnásta kapitola

LAYLA

*Je veľký.*

*A tvrdý.*

*Už je to veľmi, veľmi dávno.*

Hrýzla som vrchnák pera a civela do svojho poznámkového zošita.

*Veľmi, veľmi tvrdý*, dopísala som ešte. Natoľko, že si zaslúži dve miesta v kolónke, do ktorej zapisujem veci, ktoré hovoria v jeho prospech. A podčiarkla som slovo *veľmi*. Obidve.

Dala som sa do poriadku včas, takže zostávalo už iba vklízuť do šiat. Keďže do Grayovho príchodu zostávala ešte polhodina, pustila som sa do zapisovania vecí, ktoré hovorili za, alebo proti tomu, aby som sa vyspala s Grayom. Po dvadsiatich minútach zoznam vecí, ktoré hovorili v jeho prospech, bol pekne dlhý, no i tak kolónka *proti* obsahovala jednu položku. Bola som si však istá, že keby som všetky pozitíva položila na jednu misku a jediné negatívum na druhú misku váh, záporná vec by prevážila.

*Znovu by mi mohol zlomiť srdce.*

To bola fakt moja jediná výhrada. Odpustila som mu. Uverila som, že všetko, čo mi o sebe povedal, je

pravda. Uznala som aj to, že veci medzi nami neboli ukončené a že som sa s tým nevedela vyrovnáť, nech už som sa snažila akokoľvek.

Stále som však bola vystrašená. V hĺbke duše ma trápilo, že som taká ako moja matka – že nie som schopná vnímať situáciu takú, aká je, a že sa dám dokopy s mužom, ktorý bude iný, než po akom som túžila.

Spomenula som si na deň, keď som si uvedomila, že matka si nepriznáva, akým životom žije. Mala som pätnásť a včera otec odišiel, aby na západnom pobreží strávil so svojou *skutočnou* rodinou zvyčajné štyri dni. Moja mama sedela za kuchynským stolom, pila čaj a prezerala si pritom brožúry o Havaji. Potešila som sa a spýtala sa, či sa chystáme na výlet.

Usmiala sa a povedala áno. „Tvoj otec nás chcel prekvapiť, ale ja som našla tieto brožúry v jeho kufri. Vybaľovala som ho, keď sa vrátil zo služobnej cesty.“

*Služobná cesta.* Tak nazývala ten čas, ktorý trávil so svojou manželkou a druhou dcérou.

Môj úsmev pohasol. Chcel nás prekvapiť výletom. *Iste.* Tie brožúry mu do kufra strčila jeho manželka, aby vybral nejaké pekné miesto pre svoju *skutočnú* rodinu. Potriasla som hlavou a povedala som: „Mama... nebude žiadny výlet.“

„Ale jasné, že bude,“ odvetila.

Skúmavo som sa zahľadela na jej tvár a pomyslela som si, že nie je možné, aby tomu verila. Lenže ona verila.

To ma rozľútostilo.

V lete sme na žiadny Havaj nešli. Namiesto toho sa otec neukázal dva týždne, a keď nám zavolať, smerové telefónne číslo miesta, kam išiel na *služobnú cestu*, bolo 808. *Maui.*

Ako to, že moja matka bola taká slepá? Ja som bola len decko a bolo mi to jasné ako deň. Jediné logické vysvetlenie bolo, že mu všetko prepáčila, lebo chcela byť s ním. Keby si priznala, že muž, ktorého miluje, je klamár, znamenalo by to, že je nesprávne, aby bola s ním. Vraví sa, že láska je slepá, ale to neznamená, že človek musí byť aj hluchý, nemý a hlúpy.

Odložila som zošit a pustila sa do obliekania. Ak naozaj mám v úmysle dať vzťahu s Grayom šancu, nemôžem čas pred stretnutiami s ním tráviť dumaním nad chabým príkladom, ktorý mi dali rodičia svojím vzťahom, a nad svojou nedôverčivosťou.

Rozhodla som sa, že si oblečiem radšej róbu než koktejlové šaty. Ako spoločenské oblečenie by obstáli tie aj tie, no ja som mala chuť sa vyparádiť. Vysolila som za róbu nekresťanské peniaze a zatiaľ som ju mala na sebe iba raz – na dobročinnnej akcii, kam som išla so svojím klientom a s niekoľkými kolegami z firmy. Róba mala nádhernú tmavomodrú farbu. Mala jednoduchú, úhľadnú siluetu s hlbokým výstrihom, ktorý však neodhaľoval priveľa a pôsobil elegantne. Okolo pása bola jemná koráliková nášivka, čosi ako opasok, ktorý zvýrazňoval moje krivky. Keď som mala róbu na sebe na predošlej akcii, dostala som kopu komplimentov – od mužov aj od žien.

Bzučiak sa ozval v stanovenom čase a ja som povedala Grayovi, aby išiel hore. Zatiaľ som si dala na pery výrazný svetločervený rúž. Z výťahu vyšiel vo chvíli, keď som odomkla dvere a vyšla na chodbu. Bože, vyzeral fantasticky.

Väčšinou mal strapaté vlasy, no teraz ich mal začesané dozadu a nabok a smoking mu svedčal perfektne. Vyzeral ako staromódna filmová hviezda, džentlmen.

Keď prišiel k dverám, chytil ma okolo pása a jeho pery boli čokoľvek iné, len nie džentlenské.

„Vyzeráš tak dobre, že by som ťa najradšej zjedol.“

Položila som mu ruky na hrud' a koketne som povedala: „Dnes večer možno potrebujem prehrať ďalšiu stávk.“

Gray zavrčal a zapchal mi ústa bozkom. Zbožňovala som, že zakaždým, keď sa so mnou bozkával, jeho ruky našli moju tvár. Chytil ju oboma rukami a naklonil mi hlavu nabok, pričom mi cmúľal jazyk. Predstavila som si, čo by som cítila, keby mal hlavu medzi mojimi nohami a cmúľal by to miesto s rovnakou náruživosťou. Skôr než bozk ukončil, vytiahol jazyk a znovu ho vsunul, aby sa kmitavým pohybom dotkol môjho jazyka.

*Ach, bože.*

Nevedela som si predstaviť, čo jeho jazyk dokáže so mnou urobiť – *teraz mi to predvádzal.*

„Nemusíš stávk vyhrať alebo prehrať, zlatko. Stačí povedať slovo. Už teraz slintám pri pomyslení na to, ako zavrtám svoj jazyk do tvojej jaskynky.“

Zachvela som sa. Bože, milujem, keď rozpráva takto oplzlo. „Myslím, že bude lepšie, ak zostaneš tu, kým si prinesiem kabelku.“

Keď som sa obrátila, aby som išla po kabelku, Gray zostal stáť pri dverách ako prikovaný.

„Žartovala som. Poď ďalej.“

Pomaly pokrútil hlavou, pričom si ma prezrel od hlavy po päty. „Ver mi. Bude lepšie, ak zostanem tu.“

„Mala som si vziať vizitky.“

Práve sme dohovorili s tretím párom, ktorému Gray odporúčal, aby svoje právne záležitosti zverili mojej fir-

me. Ešte mi nedošlo, že väčšina ľudí, s ktorými sa dnes večer stretnem, môžu byť potenciálni klienti s cennými papiermi. Hoci mi to malo byť jasné, veď išlo o biznis Grayovho otca a my sme boli na párty, ktorá bola usporiadaná pre jeho obchodného spoločníka.

Gray mi pozrel do výstrihu a povedal: „Vyzeráš báječne.“

Odviedol ma na tanečný parket a stiahol ma do svojho náručia. Vôbec ma neprekvapilo, že tancuje tak, ako sa bozkáva – agresívne, pričom si ma pritíska k sebe. Tancoval elegantne, so zmyslom pre rytmus a viedol ma pevnou rukou.

„Kde si sa naučil tancovať?“ spýtala som sa.

„No, nebolo to na tanečných hodinách, na ktoré ma zapísala jedna z mojich nevlastných matiek, keď som mal jedenásť rokov.“

Zvraštila som obočie. „Nechodil si tam, a predsa si sa naučil tancovať?“

„Etta ma naučila. Bola to súčasť dohody, ktorú som s ňou uzavrel. Chcel som chodiť na karate, nie na hodiny tanca. Moja nevlastná matka trvala na tom, že tanec patrí medzi zručnosti muža, ktorý sa bude pohybovať v spoločnosti. Peniaze určené na tanec Etta použila na zaplatenie hodín karate. Nikto nevedel, že chodím na karate. Výmenou za to som však musel Ette dovoliť, aby ma naučila tancovať.“

Predstava, ako jedenásťročný Gray tancuje s Ettou, bola taká rozkošná, že som sa musela usmiať. „Páči sa mi ten príbeh. Etta odviedla skvelú prácu. A máš v sebe aj určitú asertivitu, vďaka čomu je z teba dobrý tanečný partner.“

Gray sa mi vnoril do vlasov a rukou si ma ešte tuhšie



pritisol k sebe. „Nemôžem sa dočkať, kedy budem s tebou tancovať vo vodorovnej polohe.“

Voňal krásne. Tancoval úžasne. Bozkával sa tak, ako keby to bolo naposledy. A keď som včera večer v limuzíne sedela na ňom, zistila som, že je aj dobre vybavený. O tom, kto z nás dvoch je nedočkavejší, by sa dalo debatovať.

Keď sa pesnička skončila, posadili sme sa na vyznačené miesto za stolom. Sedeli sme v spoločnosti Grantových detí a dvoch žien približne v mojom veku, možno o čosi starších. Keď ma Gray na začiatku večera predstavoval, obe sa správali veľmi priateľsky.

„Čomu sa venujete, Layla?“ spýtala sa tá, ktorá sa volá Chelsea.

„Som právnička vo firme Latham & Pittman.“

„Na čo sa špecializujete?“

„Prevažne na prácu, ktorá súvisí s Komisiou pre kontrolu cenných papierov a s transakciami.“

„Ach tak. Takže vy rozumiete tomu žargónu, ktorý väčšina týchto ľudí používa?“

„Obávam sa, že áno,“ usmiala som sa.

„Ja som znalkyňa umenia.“ Naliala si víno z jednej z fliaš, ktoré stáli na stole. „A to znamená, že keď títo ľudia rozprávajú, počujem len *bla bla bla*.“

Zasmiala som sa. „Ľudia v brandži majú sklon používať akronymy a radi sa vyjadrujú odborne.“

„Ako ste sa zoznámili s Grayom?“

„Ehmm...“

Na tú otázku som vôbec nebola pripravená. Nevedela som, ako by som mala podať fakt, že *sme sa stretli vo väznici*, tak, aby to nevyznelo bláznivo.

Možno preto, lebo to *bolo* trochu bláznivé.

Gray zrejme začul otázku a videl mi na tvári, ako sa snažím sformulovať vhodnú odpoveď.

„Chodil som k nej na vyučovanie,“ povedal a mrkol. „A rachol som sa do učiteľky.“

Ešte chvíľu sme sedeli a rozprávali sme sa. Občas sa Gray zapojil do nejakého rozhovoru, ja som sa zase rozprávala s niekým iným, ale ruku mal stále na operadle mojej stoličky a stehnom sa tisol ku mne. Páčilo sa mi, že mal potrebu byť so mnou nejakým spôsobom v neustálom spojení, lebo ja som k nemu cítila to isté.

Po chvíli podišiel ku Grayovi akýsi pán a niekoľko minút sa zhovárali o svojich záležitostiach. Využila som príležitosť a pohľadala dámsku toaletu, aby som si osviežila tvár. Upravila som si vlasy a naniesla novú vrstvu rúžu. Chystala som sa odísť, no povedala som si, že ešte zájdem na záchod.

Zavrela som sa do kabínky, z jednej strany som si vyhrnula róbu a potom som sa posadila na misu. Začula som klopanie podpätkov na kachličkách a hlasy. Nevenovala som im pozornosť, radšej som sa dala do poriadku a vyrovnala si šaty. Už som chcela odomknúť kabínku, keď som začula ženský hlas, ktorý vyslovil Grayovo meno. Zastala som a načúvala.

„Tá žena, ktorú so sebou priviedol? Je to právnička, čo sa venuje cenným papierom. Aké pohodlné. Keď Gray pri najbližšej príležitosti bude chcieť podviesť klienta, bude mať aspoň bezplatné právne zastupovanie.“ Spoznala som hlas Chelsea – Grantovej dcéry, ktorá sa k nemu správala tak milo.

Druhá žena sa zachichotala. „Kiežby som aj ja bola právnička. Ani to by mi nevadilo, že je kriminálnik, lebo je čertovsky sexi. Dovolila by som mu, aby ma

pretiahol, výmenou za nejaké tie bezplatné právnické služby.“

„Môj otec si myslí, že je nevinný. Verila by si tomu? Ale čo narobíš, bol partnerom Grayovho otca. Možno má slabosť pre hajzlov.“

Chvíľu si ešte brúsili jazyky na niekom inom a potom sa vrátili na párty. Ja som len stála ako obarená za zamknutými dverami kabíny. Tá žena sa k nám správala priateľsky a usmievala sa nám obom do tváre. Bola som natoľko ponorená do myšlienok o Grayovi, že som si vôbec neuvedomila, že stratil toho omnoho viac než len tri roky života.

Bol nejaký čas vo väzení a už sa to s ním povlečie. Eudia síce budú predstierať, že ich jeho minulosť nezaujíma, no stále bude prítomný tieň podozrievavosti. Stalo sa to jednému môjmu klientovi, nevinnému človeku, ktorý bol neprávom obvinený zo znásilnenia. Aj keď bolo jeho meno nakoniec očistené, ľudia sa neprestali naňho dívať čudne. Vždy bola omrvinka pochybnosti. Možno, ale naozaj len možno ten zločin spáchal a vyviazol z toho. Lenže Grayov prípad bol iný. On nič nespáchal a ani z toho nevyviazol, ale prišiel o niekoľko rokov slobody.

Nevedela som, ako sa postaviť k tomu, čo som si pred chvíľou vypočula. Mám mu to povedať? Alebo žeby to už vedel? Inštinkt mi vravel, že Gray netuší, že títo ľudia sa pretvarujú a čo o ňom hovoria za jeho chrptom. Zostala som v kabínke ešte niekoľko minút, aby som pozbierala svoje myšlienky – a potom som sa vrátila na párty.

Keď som vyšla z toalety, Gray práve prechádzal po chodbe.

„Tak tu si. Už som chcel vyslať pátráciu čatu, aby ťa našli.“

Nútene som sa usmiala. „Prepáč. Ženy sa vedia na toalete zdržať celú večnosť.“

Skúmavo si prezeral moju tvár. Potom sa spýtal: „Všetko je v poriadku?“

„Áno. Jasné,“ zaklamala som.

„Zatancujme si ešte.“ Položil mi ruku na pás a odviedol ma. „Je to jediná možnosť, ako sa ťa na verejnosti dotýkať bez toho, aby som vyvolal škandál.“

Keď sme už boli na tanečnom parkete, nadhodila som tému Grantových dcér, aby som zistila, či si uvedomuje, aké sú falošnice. „Zdá sa, že Grantova rodina je sympatická.“

„Áno. Grant je jeden z mála ľudí, ktorí nikdy nepochybovali o mojej nevine. Aj jeho dcéry sú úžasné.“

Pichlo ma pri srdci. Bože, bolo mi nanič z toho, že tento muž tak obdivuhodne chránil ženu, na ktorej mu záležalo, no ľudia budú o ňom navždy pochybovať. Asi sa však neviem dobre pretvárať.

„Naozaj ťa nič netrápi?“

„Som v poriadku.“

V tejto chvíli nemalo význam vyrozprávať mu, čo som počula. Určite by ho to zranilo. Keď som si však uvedomila, že ľudia sa ešte veľmi dlho budú k nemu správať pochybovačne, došlo mi, že aspoň ja by som mu mala začať dôverovať. Bez ohľadu na to, ako sa bude vyvíjať náš vzťah. Nebolo by fér správať sa k nemu ako tamtie ženské.

V tej chvíli som sa rozhodla, že sa chopím šance – že sa skutočne chopím šance. Skočím do toho rovnými nohami.

„Ako dlho tu musíme zostať?“ spýtala som sa ho počas toho, ako sme sa krútili na tanečnom parkete.

Gray vyzeral sklamaný. „Chceš ísť domov skôr?“

„Áno.“

„Budeš pracovať aj v nedeľu?“

„Nuž, možno, ale asi nie.“

„Neužívaš si párty?“

„Stratila som náladu.“

Obrátil sa ku mne tvárou. „Radšej by si išla niekam inam?“

Zahľadela som sa Grayovi uprene do očí, potom som sa jemne dotkla perami jeho pier. „K tebe.“

Gray ustrnul. Skúmavo sa mi díval do očí a ja som vycítila, že sa bojí uveriť tomu, čo som práve povedala.

„Ku mne?“

Naklonila som sa k nemu a zašepkala: „Čo si to hovoril, že by si chcel so mnou robiť vo chvíli, keď bude vychádzať slnko?“

V jednom okamihu sme boli ešte na tanečnom parkete, no v nasledujúcom sme už kráčali ku dverám. Smiala som sa, lebo som mala čo robiť, aby som sa udržala na svojich podpätkoch. Gray doslova uháňal k východu.

Vonku odbehol na okraj chodníka, zdvihol ruku, ohlušujúco zahvízdal, zamával na taxík a rozcapil pred mnou dvere.

Nevedela som sa prestať smiať. „Ale priviezol nás tvoj šofér.“

„Nemáme čas naňho čakať. Nastúp.“

## Dvadsiatá kapitola

GRAY

Za nič na svete som ju nechcel sklamať.

Na polceste k svojmu bytu som si uvedomil, že keď prídeme domov, budem sa musieť rýchlo osprchovať. Vták sa mi postavil už len z toho, že sme sedeli na zadnom sedadle a ja som Laylu držal za ruku. Chudák, strašne túžil po tom, aby sa mu uľavilo. Bolo vylúčenie, aby som ju v takomto rozpoložení uspokojil. Môj výkon by konkuroval výkonu tínedžera, ktorý súloží prvýkrát v živote. Budem si môcť zablahoželať, ak sa neurobím už vo chvíli, keď budem svojho vtáka vyslobodzovať z nohavic.

Snažil som sa udržať odstup. Nechcel som sa ponáhľať len preto, aby sa mi uľavilo. Vo výťahu som si strčil ruky do vreciek, aby ma nepokúšalo dotýkať sa Layly. Stála veľmi blízko, nebesky voňala a ja som sa sotva vedel udržať, aby som ju v malej výťahovej kabíne nepritisol ku sklu. Túžil som po tom, aby sa dívala na seba v zrkadle, zatiaľ čo ja by som jej ho tam vrazil odzadu.

Keď sme už boli v byte, nebolo také ľahké vyhýbať sa jej. Hneď pri dverách nás privítal Peháň. Mňa si nevšimol a hneď začal oblizovať Laylu. *Múdry pes.*

Toto rozptýlenie prišlo vhod. Mohlo by byť perfektnou zámienkou na to, aby som sa na pár minút vytratil. „Idem si dať rýchlu sprchu.“

Layla vstala a chytila ma za chlopňu saka. „A nepotrebuješ spoločnosť?“

*Došľaka.*

Keby som si v sprche vtáka dobre namydľil a pokrýl penou, možno si nevšimne, že som sa vystriekal skôr, ako sa ma dotkla.

Hrabol som si do vlasov. „Napadlo mi, či si nedáme najprv trochu vína.“

„Hm. Jasné. Víno je dobrý nápad.“ Layla prešla do obývačky, aby sa pokochala výhľadom. Bol jasný večer a mesto bolo rozsvietené.

Ja som zatiaľ otvoril jej obľúbené víno a nalial do pohárov. Podišiel som k oknám, ktoré siahali od podlahy až k stropu, a podal jej pohár. Vtedy som dostal ďalší nápad. Kopnem do seba pár pohárov vína a to by mohlo trochu stlmiť moje libido.

Vypil som polovicu pohára, uvoľnil som si kravatu a nechal ju voľne visieť. Snažil som sa nedívať sa na tú božskú ženu, ktorá stála vedľa mňa, ale nevedel som sa ovládnuť.

*Bože, prečo musí jej kľúčna kosť vyzerat' práve takto? Ten krk... Strašne som sa chcel doň zahryznúť.*

Ani som sa nenazdal a vypil som už aj druhú polovicu vína, ktorú som mal v pohári. Layla si to všimla. Pozrela na prázdny pohár v mojej ruke, pričom ona si zo svojho ledva usrkla.

„Deje sa niečo, Gray?“

Obrátila sa ku mne tvárou, ktorú osvetľoval mesačný svit. Vyzerala ako anjel – taký anjel, s ktorým som

chcel stvárať diabolské kúsky. Pre istotu som znovu ponoril ruky do vreciek a takmer som zabudol, že sa ma na niečo pýtala.

„Nie. Všetko je v poriadku.“

Layla zažmurkala.

*Doparoma.* „Dobre.“ Potriasol som hlavou a hlasno vydýchol. „Veľmi dlho som nebol so ženou.“

Uškrnula sa. „Trápi ťa, že si zabudol, ako sa to robí?“

„Mudrlantka.“

„Je to, ako keď po dlhom čase nasadneš na bicykel. Som si istá, že ti to pôjde.“

*Nasadneš.* Musela použiť to slovo? Ledva sa viem dočkať, kedy na mňa nasadne. Radšej som sa rýchlo pobral po ďalší pohár vína. Keď som sa vrátil k oknám, Layla stála chrbtom ku mne. Odhrnula si vlasy nabok. „Pomôžeš mi so zipsom? Chcem si vyzliecť túto róbu.“

Zdvihol som oči k nebesám a v duchu sa modlil k Bohu. *Už som si odpýkal svoj trest. Dožič mi ešte desať minút, nech sa nestrápnim. Žiadam azda priveľa? Už som ti daroval tri prekliate roky svojho života.*

V izbe panovalo také ticho, že bolo počuť každý jeden zúbok zipsu. Na Laylinom krku naskočili zimomriavky a začul som, ako na okamih prestala dýchať, keď som úplne stiahol zips, ktorý sa končil kúsok nad jej nádherným zadkom.

Obrátila sa ku mne, zadívala sa mi do očí a potom pomaly vykĺzla zo svojich šiat. Šaty sa spustili k jej chodidlám a vyzerali ako modrý oceán. Zavrel som oči a počítal do desať. Keď som potom otvoril oči a uvidel som ju, vedel som, že nič ma už nemôže zastaviť. *Bože, vyzerala ohromne.* Layla mala na sebe len čierne čipkové nohavičky, podprsenku s polovičnými košíkmi,



z ktorých jej prsia len-len že nepretekali, a sexi vysoké podpätky. Jej pás bol taký úzky, že by som ho svojimi rukami oblapil odpredu i odzadu. A *jej nohy* – kilometer hodvábanej hebkosti. Môj jazyk sa sotva vedel dočkať, kedy ich bude môcť lízať od piat až po stehná.

*Dofrasa.* Potriasol som hlavou a o krok ustúpil, neschopný odtrhnúť od nej oči. „Layla... musíš mi sľúbiť, že mi dáš ešte niekoľko šancí, aby som napravil svoj výkon, ktorý podám vo chvíli, keď do teba preniknem prvýkrát. Od toho, aby som sa odbavil, ma delí len tridsať sekúnd, a to sme ešte ani nezačali. Si nádherná.“

„Myslím, že ti budem vedieť pomôcť,“ povedala a náhle si predo mnou kľakla.

Ak som si pred chvíľou myslel, že je nádherná – tak *tomuto* výjavu sa nič nemohlo vyrovnáť. *Tak. Sakrament-sky. Nádherná.* Teraz sa už určite strápnim, no aspoň som dostal šancu na nápravu.

Layla siahla na môj opasok a chvalabohu, že jej prsty nezlyhali, pretože ja som sa nezmohol na nič, iba na to, aby som sa na ňu díval. Počul som, ako mi v ušiach pulzuje krv. Takže keď mi sťahovala zips, nepočul som ho ako na jej róbe pred chvíľou. Moje srdce búšilo ako splašené.

„Panebože,“ zašepkala, keď mi vyslobodila vtáka z nohavíc. „Teraz budem nervózna asi ja.“

*Je veľký.*

*A hrubý.*

*Ach bože.*

Naklonila sa k môjmu vtákovi, zlízala zo žaluďa kvapku túžby a na tvári sa jej zablysol ten najprešibanejší úsmev. Potom doširoka otvorila ústa a pojala môjho vtáka. Cítil som, že strácam nad sebou kontrolu.

Prsty som vnoril do jej vlasov, a keď som pocítil v rukách jej hlavu, mimovoľne som ju uchopil. Zastonal som a silnejšie zovrel jej vlasy, pričom som za ne jemne zatiahol. Layla nechala, aby som rytmus diktoval svojimi rukami, a nejakým zázračným spôsobom sa mi podarilo udržať ten najkrajší pocit, aký som kedy v živote mal. Trval až do chvíle, kým ju to nezačalo dráždiť v hrdle.

Pohľad na jej hlavu, ako čoraz rýchlejšie priráža, pričom zakaždým si vsúva do úst môj úd hlbšie a hlbšie, to bola tá najsexi vec, akú som kedy videl. Keď som pocítil, že mi rukami začala masírovať gule, došlo mi, že stálo za to tri roky čakať na túto chvíľu. Dopekla, daroval by som ďalšie tri roky, keby toto na mňa čakalo vo chvíli, keď ma prepustili.

*Už som blízko.*

*Prekliato blízko.*

Zabudni na hanbu. Zabudni na dôstojnosť.

Zastonal som a Layla zareagovala zvukom, ktorý znel takmer ako mumlanie, potom zrazu prehltla a ja som narazil na zadnú stranu jej hrdla.

*„To je ono.“*

*„Áno.“*

*„Ešte, ešte. Vezmi ho celého...“*

O niekoľko sekúnd som pocítil, ako mi gule stvrdli, a ja som vedel, že za chvíľu explodujem. Aj keď ma Layla povzbudila, aby som neprestával, predsa som cítil, že ju musím varovať. Túžil som ju síce mrdať všade, do úst, zadku, prs, pošvy a všade inde, kam vpustí môjho vtáka, ale v konečnom dôsledku nie som žiadne zviera.

*„Miláčik...“* zastonal som. *„Už budem...“*

Zareagovala tým, že mi vnorila do zadku svoje nechty, a ja som v tej chvíli prehral svoj boj. Vystrekli zo

mňa prúdy semena a celé telo sa mi roztriaslo. Môj orgazmus bol taký intenzívny, že ani neviem, či som zostal stáť na nohách.

Po chvíli som pozbieral svoje sily, zdvihol som Laylu a objal ju. Položila si tvár na moju hrud', ktorá ešte stále bola oblečená.

„Ja snívam, bolo to...“ Nezmohol som sa na slovo. „Bolo to...“

Layla ovinula ruky okolo môjho krku. „Bol to len začiatok. Nič viac.“

## *Dvadsať prvá kapitola*

LAYLA

V spálni bola tma ako vo vreci.

Odkedy sme vošli, Gray sa ma nedotkol, no cítila som ho za sebou. Kým rozprával, jeho horúci dych ma štekľil na krku.

„Chcem ti hľadiť do tváre, kým budem v tebe. Veľmi sa tým zvýši citlivosť tvojich zmyslov.“ Prstom sa mi dotkol ramena a chlpy na mojom tele sa zježili. Bože, on nežartoval – moje zmysly boli naozaj vnímavejšie.

Sexuálna chémia, ktorá medzi nami začala iskriť od prvého momentu, ako sme jeden druhého uvideli, teraz prerastala do ničivého požiaru. Telo som mala také citlivé, že keď ma Gray chytil za bok, trochu som sa mykla. Druhou rukou mi odhrnul vlasy a perami sa mi prisal na krčnú tepnu.

„Zdvihni ruky. Zopni ich za mojím krkom.“

Zdvihla som ruky a urobila, čo mi prikázal. Grayove ruky klzali hore po mojom tele. Keď dosiahli prsia, silno ich stisol a ja som zastonala.

„O tomto som sníval celé roky,“ zašepkal. „Toľko som o tom fantazíroval. Už sa neviem dočkať, kedy sa s nimi pohrám.“ Stiahol mi podprsenku a zovrel mi obe bradavky.

„Rozprávaj mi o svojich fantáziách.“ V mojom hlase bolo toľko vrúcnej vášne, že som ho takmer nespoznávala. Nikdy v živote som nebola taká vzrušená ako v tejto chvíli.

Gray neodtiahol ústa od môjho ucha a ďalej mi masíroval bradavky, ktoré sa, slastne boľavé, vztýčili. „Chcem, aby si sa postavila pred zrkadlo a maznala sa so svojimi kozičkami, pričom ja ti budem cmúľať krk, prsty vnorím do tvojej dierky a vtáka ti vrazím hlboko do zadku.“

Zalapala som po dychu. „A čo ďalej?“

Ruky horlivo posúval dole po mojom tele a vklázol mi do nohavičiek. „Chcem, aby si sa mi posadila na tvár a jazdila na mne. Túžim vnoriť svoj nos do tvojej jaskynky a cmúľať ti pritom klitoris.“

Vsunul do mňa jeden prst, potom aj druhý.

„Ach, bože.“

„Si taká vlhká.“

Sklonila som hlavu na jeho hrudník.

„Keď ťa vidím sedieť v kancelárii za tým твоjim veľkým stolom, vyzeráš, že máš všetko pod kontrolou. Chcem ťa zbaviť tej ilúzie a prinútiť ťa, aby si si kľakla a vyfajčila mi vtáka.“

Nervózne som sa zasmiala. Lenže on nežartoval.

Jednou rukou si ma pritiahol k sebe, zatiaľ čo prsty do mňa neustále vsúval a vysúval. Znovu mal erekciu a pritláčal mi stoporený úd ku krížom. Cítila som na svojom tele jemnú, rozhorúčenú kožu jeho žaluďa.

„Chcem zaplniť každý otvor na tvojom tele.“ Vsunul do mňa ďalší prst. „Svojím jazykom, prstami, vtákom... Túžim vlastniť tvoju jaskynku, tvoj zadok, tvoje prsia, tvoje ústa.“

„Bože, Gray.“

Vytiahol zo mňa prsty a obrátil ma. Krútila sa mi hlava a kolená som mala slabé. Stiahol mi nohavičky, vyzliekol mi podprsenku a potom sme urobili niekoľko krokov. Moje oči si stále nezvykli na úplnú tmu, takže som nevidela, čo je pred mnou.

„Pred tebou je posteľ. Predkloň sa a polož si na ňu hlavu. Roztiahni nohy pekne doširoka.“

Gray klesol na kolená a medzi roztiahnutými nohami som pocítila jeho ústa. Prešiel rovno k veci. Vnoril tvár do mojej vlhkosti a nenásytne ju chlipkal. Potom mi náruživou cmúľal klitoris. Cítila som, že sa blížim k orgazmu, a bála som sa, že padnem na Graya.

„Je taká sladká...“

Vsunul do mňa prst.

„Taká úzka...“

Zavzdychal a švihol jazykom po klitorise.

„Taká zázračne vlhká...“

Vlna, ktorá sa z diaľky hrozivo blížila, sa bez varovania cezo mňa prevalila. Zastonala som a moje telo začalo samovoľne pulzovať.

Práve keď som začala klesať z vrcholu, Gray ma položil na posteľ. Teraz bolo jeho telo na mne a pery takisto. Jeho bozk bol naplnený takou vášňou, akú som ešte nezažila. Jeho dotyky boli mocné a dominantné, no nebolo v nich násilie, lebo Gray sa perfektne kontroloval. Správali sme sa pokojne a zároveň žiadostivo. Naše pery splynuli, jazyky sa preplietli a telá sa navzájom ovinuli. Oddelili sme sa len na okamih, kým si Gray vyzliekol košeľu, ktorú mal ešte stále na sebe.

Jemne sa posunul a priblížil svoj hrubý žalud k môjmu otvoru. Zrazu sa zastavil.

„Môžem do teba bez ochrany?“

Túto vec sme si už vyjasnili, no aj tak sa mi páčilo, že sa spýtal.

Ovinula som nohy okolo jeho pása a povzbudila ho. „Áno, prosím.“

Jeho tvár bola blízko, videla som jasné belmo jeho očí. V okamihu, keď do mňa prenikal, ich zavrel.

Uvedomoval si, že s takým hrubým vtákom musí postupovať pomaly. Bez prerušenia sme sa na seba pozerali. Gray sa nikam neponáhľal. Podchvíľou svoj nástroj vyťahoval a potom znovu zasúval, pričom po malých kúskoch prenikal čoraz hlbšie. Keď už bol vo mne úplne, zastal a zamrmľal mi do úst: „Cítim sa v tebe kráľovsky.“

Keď sa mi telo začalo uvoľňovať, Gray sa znovu domohol mojich úst a začal intenzívnejšie prirážať. Rýchlejšie. Hlbšie. Prírazy sa menili na točité nárazy a Gray sa do mňa vnáral čoraz hlbšie a hlbšie, až sa mi nakoniec koreň jeho údu začal odierať o klitoris. Nič také dobré som nezažila – určite nie pri prvej príležitosti. A toto bol iba začiatok.

Znovu som sa začala blížiť k orgazmu. Svaly mojej vagíny, zvierajúce jeho penis, začali pulzovať. „Gray..“

Zvýšil tempo prírazov. „Áááno. Ideme spolu, miláčik.“

V izbe sa ozývalo plieskanie našich tiel, ako narážali na seba. Vzduch sa naplnil vôňou sexu a moje telo priam hučalo pri jeho dotykoch. Cítila som sa dokonale pohltená týmto mužom. Ten pocit ma dostal na pokraj výbuchu a vzápätí prepukol orgazmus. Gray udržoval perfektné tempo a ja som sa nechala unášať vlnou blaženosti. Kým som vzdychala, šepkal mi do

ucha, ako dobre sa vo mne cíti, že moje telo patrí jemu a že sa ukrutne odbaví. Keď som konečne začala ochabovať, Gray zvýšil tempo, potom prenikol do mňa hlbšie a zaplnil ma svojím uvoľnením.

Potom ma dlho bozkával. Pomalé, nádherné, romantické, zmyselné bozky, o ktorých sníva každé mladé dievča. Bozky, ktoré cítime v srdci.

Keby som nebola uchvátená touto chvíľou, možno by ma znepokojovalo, že to, čo som cítila v srdci, bolo čosi viac než bozk.

Nasledujúce popoludnie, keď som sa sprchovala v Grayovej sprche, pripojil sa ku mne. Nemal na sebe nič, iba erekciu, o ktorej som si začala myslieť, že je nekonečná. Jeho tvár prezrádzala, že svoju erekciu hodlá poriadne využiť.

Vlasy, ktoré mal včera na párty také ulízané, boli teraz strapaté tým sexi spôsobom, ako to pristane len mužom po nočnom erotickom maratone a *rannom* sexe. Nepožiadala ma, aby som sa k nemu v sprche pripojila, a to ma, čudným spôsobom, nekonečne vzrušovalo.

Nastavila som tvár vodnému prúdu a nepohla som sa ani vtedy, keď otvoril sklenené dvere a vstúpil do sprchovacej kabínky. Objal ma odzadu, jednou rukou mi stisol prsník a dlaň druhej ruky mi položil na brucho, pričom sa svojím údom pritlačil o zárez môjho zadčka. „Dobré ráno,“ zamrmľal. Sklonil hlavu a pohrýzol ma do pleca.

„Podľa mňa je skôr popoludnie.“

„To je jedno. Pre mňa je každý deň dobrý, ak ťa najdem už vyzlečenú a vlhkú.“



Zasmiala som sa. „Ale ty máš na mysli asi inú vlhkosť, nie tú zo sprchy.“

Rukou mi sklízol medzi stehná a vsunul do mňa dva prsty. „Žeby túto?“

Musela som sa oboma rukami oprieť o obkladačky. „Myslím, že si závislý od sexu.“

„A ja si zase myslím, že som závislý od *teba*.“ Ústami sa mi priblížil k uchu. Jeho hlas znel chrapľavo. „Bolí ťa to tam?“

Trochu ma to tam dole bolelo. Ale jeho prsty sa vo mne hladko klízali a nebolelo to až tak. „Možno trošku.“

Gray vytiahol zo mňa prsty. „Prepáč.“

„To nič.“ Obrátila som sa a objala ho okolo krku. „Stojí to za to.“

Usmial sa a čelom sa oprel o moje čelo. „Naozaj?“

Prikývla som. „Je to príjemný druh bolesti. Taký, ktorý mi vyčarí na tvári úsmev a nie grimasu, lebo mi pripomína, aká bola minulá noc.“

„Ďakujem. To je pre mňa darček, Pehaňa. Vážne.“ Jemne ma pobožkal na pery. „Obráť sa. Radšej ťa umyjem.“

Spokojne som vydýchla a podala mu mydlo. Potom som sa obrátila a tvár som nastavila prúdu teplej vody.

Gray si namydľil ruky a začal mi umývať chrbát. Robil to svižne, čoskoro ruky posunul na kríže a prstami mi vnikal do medzery medzi ritnými polovičkami.

„Vieš, keď to tam máš boľavé...“ Povedal rozpaleným hlasom, plným číreho sexu. Prstami pritom klesal čoraz nižšie, až sa zastavil pri ritnom otvore. Začal ho masírovať krúživými pohybmi a mierne pritláčal. „Sú aj iné spôsoby, ako ti prehĺbiť rozkoš.“

„*Diabol*. Zostaňme dnes radšej len pri umývaní chrbta. Musím ešte pracovať. Narušíš mi celý víkend. Je to *príjemné* narušenie, ale musím dokončiť pár vecí, ktoré potrebujem na zajtra do práce.“

Gray mi položil svoje namydlené ruky na plecía a masíroval ich. „Môžeme to robiť spoločne?“

„Čo? Moju prácu?“

„Zajtra popoludní musím odcestovať na západné pobrežie a ešte sa neviem od teba odlúčiť.“

„Jasné. Ale asi ma už budeš mať plné zuby. Sme spolu celý víkend.“

„Zlatko, som pripravený stráviť s tebou oveľa viac času ako iba víkend.“

## Dvadsaata druhá kapitola

LAYLA

**Gray: Myslím, že pri tebe začínam mäknúť.**

Hodila som okuliare na stôl, pohodlne sa usadila v kresle a usmievala som sa ako taká školáčka. Po pondelku, ktorý bol dosť náročný, ma Grayova esemeska potešila. Ráno som strávila na súdnom pojednávaní a celé popoludnie som sedela v kancelárii a čítala jeden nudný prípad. Za iných okolností by som to zvládla za tridsať minút, no teraz mi to zabralo takmer dve hodiny. Potrebovala som to rýchlo dokončiť, lebo o chvíľu mala prísť klientka.

**Layla: Dúfam, že nejde o tú časť tvojho tela, ktorú mám rada tvrdú...**

**Gray: Princezná, nehovor tvrdú. Práve som pristál v Los Angeles a sedím v taxíku na ceste za potenciálnym obchodným partnerom. Predtým sa nezastavím v hoteli.**

**Layla: Hahaha. Tak ktorá tvoja časť mäkne, diabol?**

**Gray: Moje vnútro. Bol som s tebou len dva dni a úplne som stratil súdnosť. Keď som prechádzal cez letisko, počul som pesničku od tej potvory Taylor Swiftovej a myslel som na teba.**

Vzdychla som si.

**Layla:** Ktorá pesnička to bola?

**Gray:** Nemám tušenie. Povedal som, že som stratil súdnosť, nie mužnosť.

**Layla:** Myslím, že potrebuješ poradiť. Kedy máš dnes a zajtra tie stretnutia?

**Gray:** Jedno mám dnes večer o piatej a druhé o ôsmej, losangeleského času. Keď sa moja obchodná večera skončí, u teba už bude neskoro, takže ti zavolám zajtra. Stretnutie, ktoré som mal mať zajtra popoludní, som presunul na ráno, čiže priletím domov skôr. Chcem prísť včas, aby som ťa mohol zajtra vziať na večeru.

**Layla:** Fajn. Nejaký špeciálny dôvod?

Odpísal:

**Gray:** Áno. Chýbaš mi.

Mňa z neho vystrie. Práve som sa mu chystala odpísať, keď sa mi cez interkom ozvala sekretárka. „Vaša klientka, s ktorou máte stretnutie o tretej, je už tu.“

Stisla som tlačidlo a povedala som: „Dobre. Vďaka. Dajte jej štandardnú zmluvu, nech si ju preštuduje, kým bude čakať. Potrebujem desať minút, aby som upratala stôl a odskočila si na záchod.“

„Spoločnite sa.“

Doprial som si ešte minútku na to, aby som si znovu prečítala esemesky, ktoré sme si s Grayom vymenili. Snažila som sa z nich načerpať silu, aby som zvládla tento únavný deň. Ešte nedávno som sa hrozila predstavy, že by som s ním mala mať vzťah, no teraz to už definitívne bolo za mnou. Piatkový a sobotňajší večer sme strávili na rôznych narodeninových oslavách. Od sobotňajšej noci do nedeľného popoludnia sme sa oddávali sexu tak

často, ako sa len dalo. V nedeľu večer sme sa obaja vrátili k svojej práci, pričom sme sedeli v obývačke, za jedným stolom oproti sebe. Podávali sme si škatuľky s bufetovým jedlom a ticho sme sa na seba usmievali. S prácou sme skončili o jedenástej večer a potom sme išli spolu spať. Mala som pocit, že sme zažili to najlepšie z dvoch rozdielnych svetov – vzrušenie z čohosi nového a zároveň čosi pohodlné, povedomé. Keď ráno odcestoval z New Yorku, vzala som si k sebe jeho psa. Nechcela som jeho domáceho miláčika strčiť do nejakého psieho hotela.

Teraz som sa však musela rýchlo spamätať a nenechať klientku dlho čakať. Chvíľu som váhala, čo mám Grayovi odpísať. *Čert to ber, bude, čo bude.*

**Layla: Aj ty mi chýbaš.**

Do kancelárie vošla Mackenzie Cartwrightová, moja popoludňajšia klientka, s elegantným kočíkom, v ktorom spalo dievčatko. Tak to sa mi ešte nestalo. Odhliadnuc od faktu, že väčšinu mojich klientov tvorili muži, ženy, ktorým som z času na čas poskytovala svoje služby, si strážili svoje súkromie a nevťahovali ho do obchodných záležitostí. Nič nenaznačovalo, že väčšina z nich mala aj rodinu.

Podala som klientke ruku. „Layla Huttonová. Teší ma, slečna Cartwrightová.“

Opravila ma. „*Pani.*“

„Ach, áno, samozrejme.“ Ukázala som na tri stoličky na opačnej strane stola. „Nech sa páči, sadnite si. Môžem vám ponúknuť niečo na pitie?“

„Nie, ďakujem. Poprosím však, keby sme sa mohli rozprávať potichu, aby sme nezobudili dcérku.“

„Iste,“ povedala som a uvedomila som si, že som nestíšila hlas. „Prepáčte,“ zašepkala som. „Samozrejme.“

Prešla som okolo stola a počkala, kým sa pani Cartwrightová posadí. Mala na sebe ľahké sako, hoci vonku bolo asi dvadsaťštyri stupňov, a slnečné okuliare. Sadla si bez toho, aby si ich zložila.

*Tak dobre. Nevadí.*

„Takže... právnik, ktorý vás prijal a dohodol stretnutie, mi povedal, že potrebujete poradiť vo veci nehody s vaším spoločníkom.“

Chvíľu sa na mňa len dívala. Nastalo trápne ticho, no ja som vyčkala, kým odpovie.

„Správne.“

„Začnite od začiatku.“ Pozrela som sa do klientkinho prijímacieho formulára, ktorý právnik vyplňuje počas telefonického rozhovoru, skôr než prijme nového klienta. „Píše sa tu, že podozrievate svojho obchodného partnera z toho, že spreneveril financie.“

Klientka sa na mňa naďalej mlčky dívala. Bolo to najčudnejšie úvodné stretnutie s klientom, aké som kedý mala. A znovu som čakala na jej odpoveď v dlhom, trápnom tichu.

Využila som tú chvíľu a pozornejšie som si ju obzrela. Vyzerala atraktívne, ale bola trochu chudá. Mala vysoko posadené líčne kosti, vďaka ktorým by mohla byť modelkou, keby mala o takých sedem či deväť kíl viac, no takto len vytrčali spod jej bledej, sivastej pokožky. Pri bližšom pohľade mi napadlo, že jej husté tmavé vlasy, ktoré zakrývali veľkú časť jej drobnej tváre, by mohli byť aj parochňa. Snažila som sa uvidieť jej oči, no sklá jej nadmerných slnečných okuliarov boli nepreniknuteľné.

Po chvíli začalo byť toto vyčkávanie a vzájomné skúmanie neprirodzené. Musela som ju prinútiť, aby odpovedala. „Rozprávali ste sa už s partnerom o tomto probléme?“

„Áno.“

V *pohode*. Takže zjavne budem dostávať len jednoslovné odpovede. Za normálnych okolností dávajú takéto odpovede klienti, proti ktorým zastupujem svojich klientov. Moji klienti sa zvyčajne nevedia dočkať, kedy budú môcť vyrozprávať svoje životné príbehy.

„A aký je postoj vašej spoločníčky k sprenevere? Priznáva, že siahla na financie?“

„Môj spoločník je muž.“

„Ach tak. Dobre. Priznáva, že vzal tie peniaze?“

„Nie.“

„Má ešte prístup k vášmu spoločnému bankovému účtu?“

„Áno.“

„Fajn. Takže prvá vec, ktorú môžeme urobiť, je, že pôjdeme na súd a požiadame o príkaz, ktorý mu zneвозмоžní, aby čerpal peniaze, či už ide o hotovosť, alebo šeky, bez *obidvoch* podpisov. Takéto riešenie umožňuje, aby ste obaja mohli používať spoločné financie na obchodné účely, na ktorých sa zhodnete, no ani jeden z vás nemôže jednostranne čerpať peniaze na svoje osobné potreby.“

„Dobre.“

„Máte záznam o sume, ktorá bola spreneverená?“

„Nie.“

„Ani približnú predstavu, koľko to mohlo byť?“

Mlčky na mňa hľadela.

Už som z toho bola frustrovaná. Rozhodila som rukami, aby som ju prinútila rozprávať. „Tisíc, desaťtisíc,

stotisíc? Nemusí to byť presný údaj. Nazveme to približný odhad...”

„Šesť miliónov.“

Zdvihla som obočie. „Šesť miliónov?“

„Áno.“

Mala som pocit, že ma tu niekto ťahá za nos. Čo za človeka príde do právnickej kancelárie, aby hovoril o tom, že jeho partner spreneveril spoločné peniaze, pričom nechce podať žiadne bližšie informácie, a keď to z neho právnik konečne vytiahne, vysvitne, že ide o *šesť miliónov dolárov*?

Prestala som si písať poznámky a položila som pero. Niečo tu definitívne nesedelo. „A tie financie... boli spreneverené zo ziskov?“

Pokrútila hlavou. „Boli to peniaze, ktoré sme obaja priniesli z nášho predchádzajúceho spoločného podnikania. Presuny zo starej firmy.“

„Takže kapitál pre začínajúcu firmu?“

„Áno.“

„Obaja ste prispeli rovnakým dielom?“

„Neviem.“

Zažmurkala som. „V poriadku. Keby z toho bol súdny proces, museli by sme dokázať, kto vložil koľko a odkiaľ tie peniaze pochádzajú. Bol by to problém?“

Pozornosť nás oboch upútal milý hlások. „Mama.“

Malá krásavica v kočíku sa prebudila a pretiahla si končatiny. Bola nádherná. Veľká hlava s čiernymi kučierkami, drzý noštek a bledozelené očká. Usmiala som sa na ňu a ona vycerila zuby, potom si rýchlo skryla tváričku pod deku a predstierala hanblivosť.

Matkino odmerané správanie bolo zjavne určené iba mne. Keď sa sklonila k svojej dcére, usmievala sa



od ucha k uchu. Stiahla trochu deku, aby odhalila oči dievčatka.

„Vidím ťa,“ povedala spevavým hlasom.

Dievčatko zvýsklo a stiahlo deku, pričom sa usmialo presne tak ako jeho matka. Sledovala som ich a fascinovalo ma, ako sa tá žena náhle zmenila. Jej chlad sa vytratil, ako keby jej dcérka bola slnko, ktoré ju ohrialo. Chvíľu sa hrali, potom žena odopla bezpečnostný pás kočíka, zdvihla dievčatko a položila si ho do lona.

Krásne bledozelené oči dievčatka boli lemované hustými tmavými mihalnicami. „Vaša dcérka má nádherné oči,“ povedala som.

„Má ich po otcovi.“

Nevedela som od dievčatka odtrhnúť oči. Keby sme ja a Gray jedného dňa mali dieťa, asi by vyzeralo takto. Bledozelené oči by malo po ňom a tmavé vlasy po mne.

Potriasla som hlavou pri tom pomyslení. Už len to, že myšlienky mi zabľúdili tým smerom, ma trochu znervóznilo.

„Pozdrav sa, Ella.“ Z mojej čudnej klientky sa stal iný človek. Vyzeralo to, akoby jej úsmev dcéry pripomínal, čo je to vľúdnosť.

„Ahoj,“ zakývalo dievčatko.

„Ahoj, Ella,“ povedala som. „Dobre si si pospala?“

Dievčatko sa usmialo a zdvihlo ruku k lícu, ako keby mi chcelo poslať bozk.

Matka jej zapravila neposlušnú kader za uško a ja som si všimla, že má načúvací prístroj. *Ach*. Znaková reč. Takže mi neposlala bozk.

„Asi by som už mala ísť,“ povedala žena. „Čo budete potrebovať, aby ste mohli začať?“

„Mená a adresy zúčastnených strán, názov banky

a číslo účtu, z ktorého boli peniaze ukradnuté. To by malo stačiť aspoň na to, aby sme získali dočasný príkaz pre banku.“

Vyhŕkla zo seba čísla dvoch bankových účtov takmer rýchlejšie, než som si ich stihla poznačiť. Tá málopravná žena teraz už strieľala zo seba informácie.

„Výborne. Meno a adresa vášho spoločníka?“ spýtala som sa.

Náhle vstala a zapla pás dievčatka v kočíku. Keď bola hotová, napravila si slnečné okuliare a pozrela na mňa. „Aiden Warren.“

*Aiden Warren...* Odkiaľ poznám to meno?

Zaklonila som hlavu. „To meno je mi povedomé. Neviete náhodou, či nebol naším klientom? Lebo ak bol, musím si overiť, či nepôjde o konflikt záujmov.“

„Myslím, že nebol vašim klientom. Ale možno máme spoločného obchodného kolegu.“

Z ničoho nič som si zrazu spomenula na rozhovor, ktorý som mala s Grayom.

„*Kedy si si uvedomil, že to bola Max, kto ťa podrazil?*“ spýtala som sa.

„*Asi mesiac po tom, ako som nastúpil na výkon trestu. Prišiel ma navštíviť jeden môj priateľ. V metre náhodou zazrel Max, ibaže Max ho nevidela. Tak vášnivo sa bozkávala s Aidenom Warrenom, že vôbec nevnímala okolie.*“

„*Takže si o nej začal pochybovať, lebo ťa podvádzala?*“

„*Aiden Warren je ten muž, o ktorom sme si mysleli, že narafočil podraz.*“

Niekoľkokrát som zažmurkala. „Vy ste...“

Nemihla ani brvou. „Mackenzie Cartwrightová Westbrooková. Priatelia ma volajú Max. A, áno, ona je jeho dcéra.“

## Dvadsaata tretia kapitola

GRAY

*Dočerta, kde si?*

Zapol som mobil, hneď ako sme pristáli, no odpoveď od Layly som stále nedostal. Môj let meškal a tu, na východnom pobreží, bolo už takmer osem hodín večer. Predpokladal som, že ak počas dňa neodpovedala, mala asi veľa práce. Ale na displeji som videl, že čítala moje správy, a určite by si našla aspoň *dve minúty* na to, aby mi stručne odpovedala.

Keď som vystupoval z lietadla s príručnou batožinou v ruke a potom kráčať k východu z letiska, zmocnil sa ma nepríjemný pocit. Vyťukal som Laylino číslo. Raz zazvonilo a potom sa hneď ozvala odkazová schránka – čo znamenalo, že neprijíma hovory.

Chcel som myslieť na najlepšiu z najhorších možností – že som ju nejakým spôsobom našťaval a teraz mi to dáva takto najavo. Môj sklon k tomu, aby som ochraňoval tých, ktorých milujem, mi to však nijako neuľahčil. Čo ak išla na obed, a kým prechádzala cez priechod, nejaký magor, ktorý za volantom vypisoval esemesky, si nevšimol červenú a zrazil ju? Alebo náhle ochorela a teraz trčí kdesi na pohotovosti. Takmer som bežal z letiska. Prišiel po mňa môj šofér Al. Zaparkoval

niekde nablízku, keďže nemohol na mňa čakať pred Kennedyho letiskom. Poslal som mu správu, aby prišiel pred terminál priletov.

„K Layle,“ vyhrkol som, skôr než som stihol zabuchnúť dvere.

„Ako si želáte, šéf.“

Len čo sa zaradil do premávky, Al pozrel do spätného zrkadla, pričom skontroloval aj mňa. „Mali ste dobrú cestu?“

Pohodlne som sa usadil na sedadle. „Áno. Len som mal dlhý deň.“

Premávka nebola hustá, a keď sme prišli na miesto, bolo asi deväť hodín.

„Počkajte desať minút a potom vám poviem, čo ďalej.“

„Ako si želáte,“ povedal Al.

Keď som vystúpil z auta, pozrel som na Layline okná. Boli tmavé a nič nenasvedčovalo tomu, že by bol niekto doma.

Budova, v ktorej bývala, mala vestibul so zamknutými dverami. Ak ste sa chceli dostať dnu, musel vás vpustiť nájomník. Stisol som zvonček a čakal, že začujem jej hlas v reproduktore.

Nikto sa však neozval. Zazvonil som trikrát a potom ešte raz, aby sa konečne ozvala, ale nepochodil som. Hrabol som si do vlasov, v žalúdku som pocítil guču.

„1275 Broadway, Al.“ Zabuchol som dvere. „Laylina kancelária.“

Al na mňa znovu pozrel cez spätné zrkadlo. „Všetko je v poriadku?“

„Dúfam, že áno.“

Keď moje auto zastalo pri chodníku, z budovy práve vyšiel Archibald Pittman v spoločnosti nejakého muža. Rozumné by bolo počkať, kým odíde, no cestou od Laylinho domu sa úzkosť vo mne vystupňovala. Bolo nemysliteľné, aby som premrhal tridsať sekúnd len preto, aby som sa vyhol jej šéfovi.

Kým som kráčal k dverám, pozeral som do mobilu, aby sa nám nestretli pohľady, no Pittman si ma nevšimol.

„Grayson?“ prerušil rozhovor a zavolať na mňa, keď som sa snažil nebadane prejsť popri ňom.

Zdvihol som pohľad. „Archie. Som rád, že ťa vidím.“  
„Takto neskoro ideš hore?“

Vytasil som výhovorku. „Zmluva, ktorá nepočká, ešte dnes večer musí byť odoslaná na západné pobrežie.“

„Teší ma, že sa na mojich ľudí môžeš spoľahnúť.“

„Áno,“ prikývol som stroho, celý nedočkavý, aby som sa už dostal do budovy. „Musím to stihnúť. Prajem ti dobrú noc.“

Kým mi opätoval pozdrav, bol som už pred dverami.

Keď som na Laylinom poschodí vystúpil z výťahu, uľavilo sa mi, pretože dvojité sklenené dvere boli stále otvorené. Samozrejme, o desiatej večer na recepcii už nikto nebol a ja som zamieril ku kanceláriám. Kráčal som osvetlenými chodbami, ale dvere kancelárií boli zatvorené. Odbočil som doľava a videl som, že štvrté dvere – Laylina kancelária – boli ešte otvorené, hoci vnútri bolo zhasnuté.

Keď som vošiel, nečakal som, že tam niekoho nájdem, a keďže bola tma, takmer som si ju nevšimol. Zrazu sa zažali svetlá. Asi reagovali na pohyb a rozsvietili sa, keď niekto vstúpil do miestnosti. Laylu som našiel sedieť za stolom. Dívala sa rovno na mňa.

Zamračil som sa. „Spala si?“

„Nie.“

„Čo sa deje?“ Na stole, na ktorom väčšinou panuje poriadok, sa povalovali papiere. Zopár hárkov ležalo aj na dlážke.

Podišiel som k nej a lepšie si všimol jej tvár. Pokožka okolo očí bola napuchnutá a červená. Plakala.

„Layla, odpovedz mi. Ublížil ti niekto?“ Krv sa mi v žilách rozprúdila, nevedel som si predstaviť, čo sa mohlo stať. Mysľou sa mi prehánali tie najhoršie predstavy. Sedela vo svojej kancelárii v noci, potme... na jej stole bol neporiadok... plakala... Niekto ju napadol?!

Layla na mňa uprene hľadela, ale nepovedala ani slovo. Prešiel som za jej stôl a obrátil kreslo, v ktorom sedela, aby som jej videl do tváre. Čupol som si, pričom som sa snažil zachovať pokoj a pevný hlas. „Layla. Hovor so mnou. Čo sa stalo, zlatko?“

Kútikom oka som zazrel na okraji stola hárok. Obrátil som hlavu, lebo sa mi zdalo, že som niečo videl. Ale nie.

Vzal som papier. Bola na ňom fotografia. Zachytávala Max pred niekoľkými rokmi. Dobré som si pamätal ten článok. Kiplinger uverejnil text o vzostupe obchodníčok a medzi inými sa tam písalo aj o Max. Článok vyšiel niekoľko mesiacov predtým, ako sme otvorili firmu.

Prezrel som si aj zvyšok jej stola.

*Dofrasa, čo to má znamenať?*

Zdvihol som ďalší hárok – článok o spoločnom podnikaní.

Ďalší hárok – registrácia našej spoločnosti v Jednotnom obchodnom zákonníku.

Ďalší – kópie dokumentov týkajúcich sa môjho odsúdenia.

Celý stôl bol pokrytý papiermi o mne, o Max alebo o našej dnes už neexistujúcej firme.

Obrátil som pozornosť na Laylu. Pozerala sa na mňa.

„Čo sa stalo? Prečo pátraš po Max?“

Odvrátila zrak a dívala sa von oknom, do tmy. Po chvíli sa otočila ku mne. „Dnes som sa s ňou zoznámila.“

Skúmavo som jej hľadel do očí a mal som čo robiť, aby som na ňu nevychrtil milión otázok, lebo som videl, že už nechce nič povedať.

Zavrela na chvíľu oči, zhlboka sa nadýchla, potom ich znovu otvorila a pozrela sa priamo do mojich očí. „Prišla za mnou do kancelárie... *s tvojou dcérou.*“

„Layla, začni od začiatku.“

Po tom, ako som ju presvedčil, aby ešte trikrát zopakovala, čo práve povedala, som sa posadil. Povedal som jej, že som netušil, že Max má dieťa – a už vôbec nie, že by mohlo byť moje.

„Mala som poznačené v kalendári, že mám stretnutie s novou klientkou, ktorá sa volá Mackenzie. Nevedela som, že Max je skratka pre Mackenzie, takže som si nič nepomyslela.“ Laylin hlas znel desivo pokojne. „Prišla a správala sa veľmi čudne. Mala so sebou aj dievčatko, ktoré spalo v kočíku. Povedala, že jej spoločník ju obral o šesť miliónov dolárov. Potom sa jej dievčatko zobudilo – bolo nádherné... Malo presne také zelené oči ako ty. Vôbec mi nenapadlo, že ich má po tebe. Keď

som jej zložila kompliment, matka povedala, že dievčatko má oči po otcovi.“

„A povedala, že je to moje dieťa?“

„Ty si o tom naozaj nevedel?“ Pátravo sa mi pozerala do očí.

„Samozrejme, že nie!“ Vstal som a začal som sa prechádzať po miestnosti. „To je čisté šialenstvo. Je nemožné, aby som s ňou mal dieťa.“

„Prečo?“

„Prečo to predomnou zatajovala?“

„Prečo ťa okradla a podrazila vo chvíli, keď ste obaja mali toľko peňazí, že ste nevedeli, čo s nimi?“

Posadil som sa späť na svoje miesto. Oprel som sa lakťami o kolená, hlavu som položil do dlaní a šúchal som si spánky. „Neviem na to odpovedať. Ničomu nerozumiem.“

Layla chvíľu mlčala. Keď sa ozvala, jej hlas znel zraniteľne a vystrašene. „Naozaj si to nevedel?“

Už tretíkrát sa ma na to spýtala. *Panebože*. Mal som čo robiť, aby som prekonal šok z toho, čo mi povedala. Ešte som ani nezačal premýšľať o tom, čo to znamená pre nás dvoch, ak vysvitne, že je to pravda. Keď som sa na ňu pozrel, videl som jej v očiach veľmi veľa bolesti. Mal som pocit, že všetko, po čom som viac ako dva roky túžil, mi môže teraz len tak prekĺznuť pomedzi prsty.

Vstal som a prešiel za jej stôl, ku kreslu, z ktorého sa ani nepohla. Znovu som si k nej čupol a vzal jej tvár do rúk. „Max som nevidel viac ako rok. Počul som, že sa odsťahovala na Floridu. Nevedel som, že je v New Yorku, a už vôbec nie, že ťa príde navštíviť a rozohrá nejakú choromyseľnú hru. Layla, netušil som, že má dieťa, a neprekvapovalo by ma, keby si to všetko vymys-



lela. Musíš mi veriť.“ Priblížil som svoju tvár k jej tvári, aby sme si navzájom videli do očí. „Vôbec som o tom nevedel. *Nevedel.*“

Pátravo sa na mňa pozerala a prikývla.

Vydýchol som si od úľavy, hoci som vedel, že je len dočasná.

Ozvalo sa štrnganie kľúčov a ja som odvrátil pohľad od Layly. V chodbe sa objavil uniformovaný člen bezpečnostnej služby. Zastal vo dverách a povedal: „O pätnásť minút sa budova zatvára, Layla.“

Prikývla. „Dobre, Frank. Vďaka.“

Strážnik pozrel na Laylinu tvár a potom na mňa, ako čupím pri nej. „Všetko je v poriadku?“

„Áno. Nič sa nedeje. O pár minút odchádzame.“

Prikývol. „Prajem dobrú noc.“

Keď strážnik odišiel, odhrnul som jej vlasy z tváre. „Vyzeráš vyčerpaná. Poď so mnou domov.“

Pokrútila hlavou, začala zhrňať papiere zo stola a usporiadala ich do štósu. „Mám u seba Peháňa, zabudol si? Okrem toho som vyčerpaná. Dnes v noci naozaj chcem spať vo svojej posteli.“

Už sa odo mňa mentálne odťahovala. Nemohol som dovoliť, aby sa mi vzdialila aj telesne. „Môžem teda ísť k tebe?“

Na tvári sa jej objavilo zaváhanie.

„Ak potrebuješ priestor, ja sa vyspím na gauči. Len ma nevystrč z dverí a nezavri, Layla. Prosím.“

Zdráhavo, no predsa len prikývla.

V tú noc mi dovolila spať s ňou v jej posteli. Ovinul som okolo nej ramená a pevne som si ju pritisol k sebe, držal som ju ako o život. Pretože som vedel. *Vedel som.* Že zajtra príde pohroma.

## Dvadsať štvrtá kapitola

LAYLA

Ráno už bolo miesto v posteli vedľa mňa prázdne. A chladné.

Denné svetlo ešte neprenikalo pomedzi žalúzie a ja som nevedela, či je hlboká noc alebo skoré ráno. Keď som sa načiahla po mobil, aby som zistila, koľko je hodín, všimla som si svetlo, ktoré presvitelo z kuchyne pod zatvorenými dverami mojej spálne.

*Päť hodín ráno.* Nie som žiadny sedmospáč, no trvalo mi dlho, kým som zaspala, aj po tom, ako som sa odvrátila a predstierala, že spím ako zabitá. Takže dnes ráno som sa cítila ako zbitý pes. Najradšej by som sa bola prevrátila na druhý bok a na všetko zabudla, no vedela som, že nezaspím. Musela som vstať, osprchovať sa a s čistou hlavou si znovu premyslieť všetko, čo sa včera stalo. Potrebovala som však vedieť aj to, či je Gray ešte stále v byte. Mala som pocit, že áno, tak som vstala z postele a vyšuchtala sa zo spálne.

Našla som ho sedieť v obývačke. V ruke mal šálku kávy a díval sa na obrazovku svojho laptopu. Stropné svetlo bolo zhasnuté, no jeho tvár osvetľovala obrazovka. Gray bol vždy krásny. Aj vo chvíľach, keď ním zmietali ťaživé emócie; jeho sošné tvary nedovoľovali, aby z jeho

krásky ubudlo tak, ako sa to u niektorých mužov stáva, keď podliehajú náladám. Dnes ráno však vyzeral unavený. Pod jeho zelenými očami sa temneli kruhy a v tvári sa zračilo napätie spôsobené nedostatkom spánku.

„Ako dlho si hore?“ Prešla som do kuchyne a vybrala zo skrinky kávovú šálku.

Gray položil laptop na konferenčný stolík a posunul sa v kresle, aby na mňa dovidel do kuchyne. „Hodinu či dve?“

Naliala som si kávu a oprela sa o kuchynskú linku. „Spal si vôbec?“

„Skôr som si len na chvíľu zdriemol. A ty?“

„Spala som asi o trošku viac ako ty.“ Zadívala som sa na jeho laptop. „Na čom pracuješ? Nevyzeráš, že by si bol nadšený z toho, čo si tam čítaš, nech už je to čokoľvek.“

„Zopár opráv v ponuke pre tú technologickú firmu, pre ktorú si prichystala zmluvu. Moji partneri chcú mať ponuku už dnes. V hre je aj ďalší investor. Ak budeme príliš otáľať s ponukou, tak konkurencia nebude mať dosť času na to, aby sa pripravila a prišla so svojou ponukou.“

Prikývla som. „Keby si čokoľvek potreboval, daj mi vedieť.“

Potom prešlo niekoľko minút bez toho, aby sme niečo povedali. Neznášala som, keď sa o veciach nediskutovalo, chcela som sa zbaviť toho, čo ma ťažilo.

„Dnes jej zavoláš?“

Potľapkal miesto vedľa seba na gauči. „Pod', sadni si.“

Takže kto z koho, vytušila som jeho plán. Pokúšala som sa zachovať si istý odstup – či už telesný, alebo duševný –, no Gray sa s tým nezmieril.

„Radšej budem stáť, kým si vypijem kávu.“

Zamračil sa, potom vstal, prešiel do kuchyne a zastal predou mnou. Moja kuchyňa, ktorá mala tvar U, bola malá, takže vzdialenosť medzi nami bola sotva jeden meter.

*Útok.*

*Ústup.*

Sklopil oči. „Dnes ráno som hľadal na internete kontaktné informácie o nej a našiel som e-mailovú adresu a číslo do práce, ktoré vyzerajú aktuálne. Nemám ani jej súkromné telefónne číslo.“

„Ako to myslíš? Ako nemôžeš mať jej číslo?“

„Keď som zistil, čoho sa dopustila, pokúsil som sa jej zavolať. Zmenila však číslo svojho mobilu a mail, čo som jej napísal, sa mi vrátil ako nedoručený.“

„Ach tak.“ Na chvíľu som zaváhala. „Ja mám na ňu kontakt. Chcem povedať, že poskytla kontaktné údaje môjmu paraprávnikovi, ktorý s ňou dohodol stretnutie. Ak ich potrebuješ, tak...“

Gray sa mi zahľadel do očí. „Už to je dosť, že ťa zatiahla do svojej pochybnej hry. Ale aj tak ďakujem.“

„Čo jej povieš, keď sa s ňou skontaktuješ?“

Gray potriasol hlavou. „Nemám ani tušenia. Asi by som mal začať otázkou: *Mám dcéru?*“

O druhej popoludní som mala pocit, že prežívam ten najneproduktívnejší deň celej svojej kariéry. Musela som štyrikrát prečítať jednu zmluvu, sedieť na porade, kde ma právnik, ktorý sedel vedľa mňa, musel pri každej priamej otázke pod stolom doslova kopnúť, aby som zareagovala. Vôbec som nevnímala, čo kto hovoril.

Sekretárka mi chcela priniesť obed, ale nevedela som sa rozhodnúť, čo by som si dala, takže som zaklamala a povedala som, že som si priniesla jedlo z domu.

Z môjho ničnerobenia a civenia von oknom ma vytrhlo zaklopanie na dvere.

Vo dverách sa usmieval Oliver. „Ahoj. Ako sa ti dnes darí?“

Aj keď pracujeme v tej istej firme, v tej istej budove, nevidela som ho odvtedy, čo sme boli na obede, počas ktorého som sa s ním rozišla.

„Dobre. Veľa práce.“

Prikývol. „Neviem, či si počula, ale Elizabeth Warin-  
gová odchádza.“

„Áno? Nie. Nepočula som. Ide na lepšie miesto?“ Elizabeth sa priatelila s Oliverom a bola to právnička z oddelenia intelektuálneho vlastníctva, Oliver s ňou často spolupracoval. Zopárkrát sme boli spolu na obede.

„Odchádza do dôchodku.“

„Do dôchodku? Koľko má rokov... tridsaťpäť?“

Oliver sa usmial. „Tak sa hovorí o ľuďoch, ktorí odchádzajú zo súkromnej praxe do vládneho sektora. Ponúkli jej prácu na Úrade autorských práv Spojených štátov amerických.“

„Ach tak. To jej blahoželám. Hovorila, že by chcela mať deti. Práca pre vládu jej uľahčí život – bude pracovať od deviatej do piatej a nemusí sa trápiť so zúčtovaním nadčasov.“

„Áno. Teší sa. Niečo také by tu nikdy nedosiahla. Vieš, aký je rozdiel medzi Pittmanom a pijavicou?“

„Nie. Aký?“

„Keď zomrieš, pijavica ti prestane sať krv.“

Zasmiala som sa. „Veľká pravda.“

„Dobre. Iba som ťa chcel pozdraviť a oznámiť ti, že v jej posledný deň vezmeme Elizabeth niekam von, keby si sa chcela k nám pridať. Budúci piatok večer v The Rodeo Bar. Je to za rohom.“

Zdvihla som obočie. „Ten podnik s mechanickým býkom?“

„Áno, ten.“

„A to som si myslela, že divošky sú na oddelení roddinného práva.“

Usmial sa. „Mala by si prísť. Bude zábava.“

„Vďaka za pozvanie. Vynasnažím sa prísť.“

Keď Oliver odišiel, sadla som si späť do kresla – asi som v ten deň ešte neleňošila dosť. *Taký milý chlapík.* Stavila by som sa, že nemá nijaké tajné deti, o ktorých nevie. A keď ešte vezmem do úvahy, že má právnickú licenciu, tak nepochybujem o tom, že to nie je žiadny kriminálnik. Ale ja sa, samozrejme, nemôžem doňho zaľúbiť. Bolo by to príliš jednoduché. Zjavne ma priťahujú skôr zložitejšie prípady.

Mobil, ktorý ležal na mojom stole, zabzučal. *Spomínaj čerta.*

**Gray: Večera dnes?**

Už len z toho, že som uvidela jeho meno na mobile, mi poskočilo srdce. Jasné, že som chcela Graya vidieť. Bolo to súčasťou môjho problému. Nevedela som posúdiť, kedy je pravý čas na to, aby som od toho muža odišla. Presnejšie, *vedela* som to, ibaže som to nedokázala urobiť vo chvíli, keď som bola v jeho blízkosti. Rada by som vedela, ako sa moja matka cítila, keď dovolila svojmu srdcu, aby prevzalo vládu nad jej rozumom vo chvíli, keď prišla reč na otca a na jeho tajnú rodinu.

Musím byť silnejšia než ona, tak som sa rozhodla, že sa dopustím nevinnnej lži.

**Layla: Mrzí ma to. Na dnes večer už mám program.**

*Útok.*

*Ústup.*

Predstavila som si Graya, ako sedí za svojím stolom, svaly na jeho sánke sa pohybujú, kým číta moju odmietavú odpoveď. Vedela som, že ďalšia správa, ktorá od neho príde, nebude len prosté okej. Potrebovala som trochu priestoru, pričom on chcel, aby sme sa obaja ocitli v malej, zamknutej miestnosti.

**Gray: Práca?**

Keby som odpovedala že *nie*, bolo by to riskantné a vyznelo by to vágne. Lenže ja nerada klamem. Takže som sa rozhodla, že z klamstva spravím pravdu. Neodpísala som Grayovi hneď, ale radšej som poslala správu Quinn.

**Layla: Dnes mám chuť na domácu pálenku. Kde by som sa k nej dostala?**

Odpovedala:

**Quinn: Máš šťastie. Práve som vyrobila novú várku. Tentoraz som pridala aj trochu kyseliny acetylsalicylovej.**

Zasmiala som sa.

**Layla: Nie je to náhodou chemikália, z ktorej sa vyrába aspirín?**

**Quinn: Presne tak. Dve muchy jednou ranou. Kedy prídeš?**

**Layla: Čoskoro.**

**Quinn: Čoskoro? Podľa hodín za barom nie sú ešte ani len tri. Mám v nich vymeniť baterky? Ale-**

**bo sa chceš rozprávať o takej vážnej veci, že musíš odísť z práce pred siedmou večer?**

Poznala ma ako svoju dlaň.

**Layla: Šetri si baterky. Možno ich čoskoro budem potrebovať do vibrátora. Posielam ti bozk.**

*Tak teraz neklamem.*

Prepla som na konverzáciu s Grayom.

**Layla: Nie. Mám stretnutie s Quinn.**

**Gray: Tak fajn. Dávaj na seba pozor.**

Chcela som ukončiť náš rozhovor, ale bola som zvedavá, či sa skontaktoval s Max a či chcel o tom hovoriť počas večere. Pre Graya je typické, že sa postará o to, aby mi novinky oznamoval osobne.

**Layla: Hovoril si s Max?**

**Gray: Ešte nie. Nechal som jej dva odkazy. Na recepcii mi povedali, že dnes je mimo New Yorku.**

Zhlboka som sa nadýchla a hodila som mobil na stôl. *Kašlem na to.* Na čo ešte čakám? Aby odbilo piatu?

Vytiahla som šuplík a vybrala z neho svoju peňaženku. Nedala som si ani toľko námahy, aby som odložila spis, na ktorom som pracovala. Usúdila som, že na dnešok som skončila.

*Niekde určite už odbilo päť hodín.*

Quinn spadla sánka. A to už niečo znamenalo. Otec mojej najlepšej priateľky bol Ír a vlastnil bar. Len tak ňou niečo neotriaslo.

„Takže ona porodila jeho dieťa, kým on sedel v base za zločin, ktorý spáchala ona, a keď sa konečne dostal k tomu, aby dal svoj život do poriadku, ona sa objavila a hodila bombu?“



„Vyzerá to tak.“ Kopla som do seba tretieho panáka domácej pálenky, a keď tá horúčava skĺzla dole hrdlom, otriasla som sa.

Starý pán, ktorý zrejme patril medzi pravidelných návštevníkov – pripadal povedomý ešte aj mne –, na druhom konci barového pultu zdvihol prázdny pohár od piva. „Počuj, Q. Čo keby si aj mne občas naliala?“

Quinn len mávla rukou a odpovedala mu bez toho, aby sa k nemu obrátila: „Choď a načapuj si sám, Frank. Je to na mňa, no dnes popoludní sa musíš obslúžiť sám.“

Starec doslova zoskočil z barovej stoličky a vyrazil si načapovať pivo.

Quinn sa oprela lakťami o pult a hlavu si položila do dlaní. „Tak to teda rýchlo preberme. Z nejakého dôvodu mu nepovedala, že má s ním dieťa. Vyzerá to tak, že je naozaj jeho. Čo to znamená pre tvoj vzťah s Grayom?“

„Netuším.“

Quinn zaklonila hlavu. „To, že má dieťa, ešte nie je koniec sveta. Pre ženu to, samozrejme, znamená, že sa môže rozlúčiť so sexuálnym životom, peniazmi, peknou postavou a sviežou pleťou, no koniec sveta to nie je.“

Zasmiala som sa. A zaštikútala. Čosi ako zmes smiechu a štikútania. Quinn z toho dostala záchvat smiechu. Nebolo to až také zábavné, no asi sme obidve potrebovali smiech.

Quinn si zotrela slzy z očí. „Vieš, keď sa nad tým zamyslíš, mať vzťah s mužom, ktorý má dieťa, nie je až také zlé. Väčšinou má tie monštrá na starosti len každý druhý víkend a ako rodič musí sekať dobrotu. Nemusí každé ráno budiť svoje ratolesti do školy, alebo ich škrtiť, aby si konečne umyli zuby pred spaním. Je to cel-

kom výhodné. Máš deti bez toho, aby si sa im musela venovať na plný úväzok.“

„Ty škrtíš svoju dcéru, aby si večer umyla zuby?“

„Iba ju trošku uštipnem do krku. Ale robím to skôr kvôli sebe než kvôli Harper.“

K baru podišlo niekoľko nových zákazníkov, ktorým Quinn nemohla navrhnúť, aby sa obslúžili sami. Takže som mala chvíľku pre seba, aby som premýšľala a utopila svoj smútok v alkohole. A veruže som premýšľala.

Čo by som robila, keby to dievčatko bolo naozaj Grayovou dcérou?

Stretávala som sa kedysi s jedným rozvedeným mužom. Mal štvorročné dieťa. A neodmietla som ho, tak prečo by som mala odmietnuť Graya?

Preto, lebo ten muž, s ktorým som sa stretávala, bol len – nejaký muž, s ktorým som sa stretávala.

Toho muža som nemilovala.

Nebola som

do neho

zaľúbená.

Toto sa mi neustále krútilo v hlave.

*Pomaly.*

Asi som nebola až taká šokovaná. Do Graya som sa zaľúbila už pred dva a pol rokom. No teraz to bolo prvýkrát, čo som si to priznala. Čo znamenalo... že som prevrátila do seba zvyšok lavórovice.

Po piatich hodinách vysedávania v bare a utápania sa v sebaľútosti som sa konečne pobrala domov. Quinn sa postarala o to, aby som bezpečne nastúpila do taxíka, pričom si vypýtala od vodiča číslo jeho identifikačnej karty – a dala mu na vedomie, že ho má zapísané –, aby

mu náhodou cestou niečo nenapadlo a aby ma dopravil rovno domov.

Doma som išla rovno do postele, ani som sa nevyzula, a padla som tvárou do perín. Už som zaspávala, keď sa ozval mobil, aby mi oznámil, že mám novú správu.

Hľadala som okraj stola, pričom som ani nezdvihla hlavu. Musela som žmúriť, aby som rozoznala slová. Prišla mi správa od Graya.

**Gray: Pred chvíľou som prišiel k tvojmu domu, ale sám seba som odhovoril od toho, aby som stlačil zvonček. Neviem, či si už bola doma, ale bolo pre mňa príjemné byť na tom mieste, kde by si mohla byť aj ty. Dávam ti priestor, po ktorom túžiš, ale to neznamená, že nechcem byť s tebou. Chcem, aby si to vedela, Pehaňa.**

Po prečítaní tejto správy som ho milovala ešte viac. No ani tak som mu nemohla ustúpiť. Iba nedávno sme si veci vysvetlili, ale podľa mňa náš vzťah ešte nie je zrelý na to, aby doň vstúpilo aj dieťa. Nevšímala som si jeho slová a napísala som:

**Layla: Hovoril si s Max?**

**Gray: Zavolali mi z jej práce a povedali mi, aby som prišiel zajtra ráno o deviatej.**

Keď som si predstavila ich dvoch v jednej miestnosti, srdce mi prebodol šíp žiarlivosti. Bolo to absurdné. Uvedomovala som si to. Ten muž ju neznášal. No cítila som, čo som cítila. Láska je vlastnícka. Nezáleží na tom, kto je votrelec, pretože niekto číha na človeka, ktorého považujem za svojho.

Prehltla som guču napätia, pozbierala som v sebe všetku pozitívnu silu a napísala som:

**Layla: Tak veľa šťastia zajtra.**

## *Dvadsať piata kapitola*

GRAY

Bubnoval som prstami na operadle kresla, pričom nepokoj vo mne rástol každou minútou.

Maxina sekretárka ma uviedla do zasadačky – takej, kde je dlhý stôl a aspoň tucet stoličiek. Ale čo je dôležitejšie, boli tam aj sklenené panely, ktoré umožňovali každému, kto prechádzal cez chodbu, vidieť, čo sa deje v miestnosti. Najprv som si myslel, že ide o štandardný postup – sekretárka ma nepozná, alebo si myslí, že vec, o ktorej chcem rokovať s Max, si nevyžaduje súkromie. Ale ako minúty plynuli, čoraz viac som si uvedomoval, že Max nič nenechala na náhodu. Inštruovala svoj personál, aby ma uviedli presne tam, kde ma chcela mať. Takže fakt, že som teraz sedel uprostred akvária, zarúčene nebola náhoda.

Max bola z mojej reakcie nervózna. Keď som vzal do úvahy, že som ako časovaná bomba, tak jej rozhodnutie bolo správne. Mal som pocit, že v hociktorej minúte môžem explodovať. A kto by ma potom zastavil? Boh nám pomáhaj obom.

Desať minút po deviatej sa otvorili dvere a Max vošla do zasadačky. Ak aj bola nervózna, nedalo sa to na nej vidieť hneď. Prešla k opačnému koncu stola, položi-

la naň hrubý spisový obal previazaný gumičkou a svoj mobil. Potom sa posadila. Skrížila ruky na spisoch a mlčky na mňa pozrela.

Odvtedy, čo som ju naposledy videl, uplynulo vyše roka a čas k nej nebol milosrdný. Max vždy bola vysoká a chudá. Ráno si zvykla zabehať – niekedy takú dĺžku, akú beží človek, ktorý sa chystá na maratón –, keď bola vystresovaná. V čase, keď nás vyšetrovali, veľmi schudla, denne behávala dve až tri hodiny, no stále vyzerala zdravo, aj keď bola chudá.

Ale tá žena, ktorá teraz sedela oproti mne, vyzerala, akoby prežila neskutočne veľa stresu. Líca mala prepadnuté, plecia boli polovicou toho ako kedysi a včkový výstrih jej blúzy odhaľoval kľúčne kosti, ktoré tak trčali, že to vôbec nebolo sexi. Keby som nebol taký pekelné našťvaný, jej zjav by ma vydesil.

„Som rada, že ťa vidím, Gray. Vyzeráš dobre,“ povedala konečne.

Tresol som pästou do stola tak silno, že všetky veci, ktoré na ňom boli, nadhodilo a ona vyskočila.

„Čo za hnusnú hru teraz hráš?“ Jed priam kvapkal z môjho hlasu.

Rýchlo sa pozbierala a narovnala sa. „Viem, že si dobrý človek, no prv ako som sa ti to rozhodla povedať, musela som vidieť, kto bude pri našej dcére.“

„Našej dcére? Ak je to moja dcéra, prečo si *dočerta* čakala tri roky, kým mi to povieš?“

Dvere zasadačky otvoril nejaký muž a pozrel na Max. „Všetko je v poriadku?“

Max zdvihla ruku k svojmu uchu. Keď bola nervózna, zvyčajne sa hrala so svojou náušnicou. *Dobre. Musíš byť poriadne nervózna.*

„Všetko je v poriadku, Jack. Ďakujem, že si sa zastavil.“

Muž pozrel na mňa a pravdepodobne uvidel blesky v mojich očiach. Na okamih zaváhal a znovu pozrel na Max.

Max ho musela ubezpečiť. „Naozaj sa nič nedeje. S Grayom sa poznáme už dlho. Mali sme len vášnivú diskusiu o trhoch budúcnosti.“

Chlapík prikývol, hoci vyzeral, že jej neverí ani slovo, a pomaly zatvoril dvere.

Max si odkašľala. „Keby som ti pred tromi rokmi povedala, že som tehotná, asi by si odhodlanejšie bojoval za svoju slobodu a ja by som prišla o svoju imunitu.“

Vyjavene som sa na ňu díval. Vlastne sa práve priznala ku všetkému, čo spáchala. Niežeby som o tom niekedy pochyboval, ale nikdy som neočakával, že to takto jednoznačne povie.

„Prečo mi to teraz hovoríš? Som vonku necelé dva mesiace a ty ideš k mojej priateľke na jej pracovisko, predstieraš, že si klientka, aby si jej mohla ukázať decko, o ktorom tvrdíš, že je moje?“

Max posunula spisový obal cez stôl. Ani som sa nepohol, aby som ho vzal do ruky.

„Nikdy som sa ti to nechystala povedať. Dostala som, čo som chcela, a presťahovala som sa do Key West, aby som začala nový život.“

„A čo zmenilo tvoje rozhodnutie?“

Očami mihla na spisový obal. „Všetko nájdeš tam.“

Môj hlas bol mrazivo pokojný. „Žiadne úskoky. Čo je v tom obale, Max?“

Ustúpila od stola a prešla k oknu. Kým sa dívala von, uplynuli dlhé minúty a moja trpezlivosť sa mihňala, no akosi som sa ovládol a vyčkal som, až prehovorí.

Kým rozprávala, stále sa dívala von oknom. „Som v štvrtom štádiu rakoviny prsníka, mám metastázy. Už sa to rozšírilo na pľúca, pečeň, kosti a mozog. V tom obale sú snímky magnetickej rezonancie a pozitronovej emisnej tomografie, všetky lekárske dokumenty – a aj DNA test, ktorý dokazuje, že otcom dieťaťa nie je Aiden, a potom ďalší DNA test, ktorý potvrdzuje, že otcom si ty. Poskytla som im tvoju zubnú kefku a žiletku, aby si mohli vziať vzorku.“

Prešla späť k stolu a chytila sa operadla stoličky, na ktorej sedela. „V obale nájdeš aj list, ktorý som ti napísala.“

Myslel som si, že dnes budem od nej počuť všeličo, ale toto by mi ani vo sne nenapadlo. Hľadel som jej do očí. Bola to žena, ktorá mi klamala celé roky a ja som jej všetko uveril. Lož prevádzkovala na takej vysokej úrovni, že som kvôli nej prišiel o tri roky svojho života. A predsa... Teraz by som bol odprisahal, že hovorí pravdu.

Pritiahol som si obal k sebe a sňal z neho gumičku. Zhlboka som sa nadýchol, otvoril som ho a začal som sa prehŕňať v papieroch. Väčšina bola popísaná lekárskou hatmatilkou, ktorej som nerozumel. Mal som pocit, že slová na mňa vyskakujú.

*Paliatívna starostlivosť*

*Histopatológia*

*Neutropénia*

Text, ktorý vystavili v Memorial Sloan Ketting, newyorskom ústredí pre výskum rakoviny, obsahoval pasáž, ktorá bola napísaná v angličtine zrozumiteľnejšej než predchádzajúce správy. Tento dokument potvrdzoval všetko, čo Max povedala, spomínali sa tam

nádory v hlave, na pľúcach, na pečeni – *ba aj dvojité mas-  
tektómia.*

Znovu som sa na ňu pozrel. Zrazu mi došlo, prečo je taká chudá. Žiadne sadlo, vycivená tvár... Začal som si všiamať veci, ktoré mi predtým unikli. Mala nápadne bledú tvár so sivožltou pokožkou, vyzerala, akoby zostarla o dvadsať rokov. Jej vlasy mali inú farbu a boli hustejšie ako kedysi – nosila parochňu. Kedysi plné, okrúhle prsia teraz zmizli.

Na chvíľu som zavrel oči a preglgol som. Moja rozrušená myseľ sa však ani tak neprečistila. Znovu som ich otvoril a pozrel na ženu, ktorá ma obrala o roky života a tiež aj o reputáciu a dôstojnosť. Nechcel som v nej vidieť človeka. Chcel som ju vidieť ako netvora, ku ktorému som si tri roky pestoval nenávisť – ale nedalo sa. Predo mnou stál zoslabnutý človek. Žena. Matka. Čiesi dieťa, ktoré malo tridsať rokov a umieralo.

V hrudi som cítil prázdnotu. Hlas mi zmäkol. „Koľko času ti zostáva?“

„Šesť mesiacov... možno.“

Ponoril som hlavu do dlaní. Mal som pocit, že miestnosť sa začala krútiť. „Prepáč.“

Znovu sa posadila oproti mne. „Aj ty, Gray. Aj ty mi prepáč. Ja viem, že to nestačí. A neočakávam, že mi odpustíš. Človek sa niekedy musí pozeráť do očí smrti, aby sa konečne obzrel na svoj život a uvedomil si, že nežil životom, na ktorý by mohol byť hrdý. Na väčšiu vecí, ktorých som sa dopustila, nie som hrdá. Žila som pre peniaze a moc a nebrala som ohľad na nikoho. Na Ellu som však hrdá. Je nevinná a milá a plná života a lásky.“ Max sa odmlčala. „Asi mám šťastie, že sa podala na svojho otca, a nie na mňa.“



Zdvihol som k nej pohľad. „Si si istá, že je moja? Ako mám vedieť, že tie testy neboli zmanipulované?“

Max sa smutne usmiala a siahla do vrečka svojho saka. Potom mi po stole posunula fotografiu.

Keď som sa na ňu pozrel, vyrazilo mi dych. Dievčatko na fotke bolo, ako keby mi z oka vypadlo. Veľké zelené oči, dlhé mihalnice, jamky na lícach zvýrazňujúce jej nezbedný úsmev. Napadla mi zvrhlá myšlienka. *Vyzerať celkom ako môj otec.*

Prehltol som naprázdno a v hrdle som zacítil slanú chuť. „Budem potrebovať nejaký čas, aby som to celé strávil.“

„Isteže.“

Pozeral som sa na fotku s krásnym dievčatom. „Môžem si ju nechať?“

„Samozrejme.“

Keď som sa postavil, cítil som sa celý stuhnutý. Vzal som obal, a skôr než som miestnosť opustil, kývol som hlavou na Max. Keď som už bol pri sklenených dverách, spýtal som sa jej: „Skôr ako odídem, chceš sa mi ešte s niečím zdôveriť?“ To bol môj spôsob smutného vtipkovania.

Max sklopila zrak.

Pokrútil som hlavou. „Dofrasa – čo máš ešte?“

„Aiden mi ukradol všetky tie peniaze, ktoré sme ukradli tebe. Naozaj by som bola rada, keby ich tvoja priateľka získala späť. Je to Ellino dedičstvo.“

*Neuveriteľné.* Otvoril som dvere a povedal som bez toho, aby som sa obzrel: „Ty si teda poriadne číslo.“

## Dvadsať šiesta kapitola

GRAY

Štrngal som ľadom v prázdnom pohári a sledoval celý ten neporiadok svojho života, roztrúsený v obývačke na gauči a na dlážke. Obal, ktorý mi dala Max, obsahoval všetko – lekárske dokumenty, poslednú vôľu, v ktorej ma označila za jediného opatrovníka Elly, sedemstranový list, v ktorom podrobne opísala všetky okolnosti týkajúce sa jej choroby a tehotenstva, rodný list mojej dcéry a jej lekárske záznamy. V liste dokonca uviedla detaily súvisiace s podvodom, do ktorého ma zatiahla. Bola to poriadna kopa informácií. No ja som sa stále vracal len k fotke svojej dcéry, ktorá ležala navrchu všetkých tých papierov.

*Moja dcéra.*

V tej chvíli som nevedel, či si na tie slová niekedy zvyknem, a už vôbec nie, či ich budem schopný vysloviť nahlas. Ella Kent Cartwrightová sa narodila takmer pred troma rokmi, na Deň svätého Valentína. Max uviedla otca ako neznámeho, no Elle dala stredné meno *Kent*, podľa dievčenského priezviska svojej matky.

Vzal som do ruky Ellinu fotografiu, aby som ju preštudoval hádam už po tisíckrát. Netušil som, ako sa treba starať o dieťa – nieto ešte o dcéru. No zakaždým,

keď som sa pozrel na jej roztomilú tváričku, hrialo ma pri srdci. Mal som pocit, že ma život znovu pohltí ako tornádo a nikto nevie, kde ma vyplúje. Jednu vec som však vedel určite: musím sa s Ellou stretnúť čo najskôr.

Odvliekol som sa do kuchyne, nalial som si ďalší drink, pričom som preklínal prázdnu fľašu, z ktorej sa do pohára kotúľali už len posledné kvapky.

Potreboval som hovoriť s Laylou. Poslala mi správu už pred hodinou, ale ja som sa ešte stále nezmohol na odpoveď. Čo dočerta jej mám napísať?

*Áno, mám dcéru.*

*A... čoskoro sa stanem nezadaným oteckom trojročného dieťaťa, ktoré som ešte nevidel.*

Najradšej by som jej zaklamal – že Max neprišla na stretnutie. A strávil by som ďalšiu noc v sebaklame. Lenže už *nemôžem klamať*. V prvom rade to boli klamstvá, pre ktoré som Laylu stratil.

Táto záležitosť sa nedala vybaviť cez esemesky. Bolo takmer osem hodín večer, Layla by už o takomto čase mala byť doma.

**Gray: Čo povieš, keby som sa zastavil u teba a porozprávali by sme sa?**

Odpovedala bez meškania.

**Layla: Nie.**

Srdce sa mi rozbúšilo, no keď som jej chcel odpovedať, chytil som mobil tak nešikovne, že mi spadol na podlahu. Zohol som sa poň a vtedy som nejasne začul, ako kde-si v pozadí zvoní iný telefón. Bol som taký zamestnaný otázkou, prečo Layla nechce, aby som sa u nej zastavil, že som si neuvedomil, že to zvoní môj domáci telefón.

**Gray: Si ešte v práci? Mohol by som prísť po teba a odviesť ťa domov.**

**Layla: Už nie som v práci.**

*Dokelu.* Proste nechce, aby som k nej prišiel.

**Gray: Unavená?**

Telefón znovu zazvonil. Teraz som ho počul zreteľne, no rozhodol som sa, že ho budem ignorovať. Nech to už bol ktokoľvek, Layla mi bola prednejšia.

**Layla: Vlastne ani nie.**

*Doparoma.*

Chystal som sa jej odpísať, ale potom som dostal lepší nápad. Zavolám jej. Stisol som tlačidlo a ona pri prvom zazvonení zdvihla.

„Musíme sa porozprávať, miláčik,“ povedal som.

„Súhlasím. Ale prečo nedvíhaš svoj domáci telefón?“

Na okamih som nechápal, čo sa deje. „Odkiaľ vieš, že...“

„Lebo stojím dole a čakám, kedy povieš svojmu milému vrátnikovi, aby ma pustil hore.“

Zdvihol som slúchadlo a pridržal si ho pri druhom uchu. „Norman?“

„Áno, pán Westbrook.“

„Môžete, prosím, poslať hore slečnu Huttonovú?“

„Už aj.“

„A pre budúcnosť, slečna Huttonová môže prísť za mnou, kedykoľvek bude chcieť.“

„Ako si želáte.“

Zložil som bezdrôtové slúchadlo a vypol mobil. „Tak sa pozbieraj, ty magor.“

Čakal som na ňu pred výťahom. Pehán si zobral svoju obľúbenú topánku, a keď sa otvorili dvere, vtrhol do výťahu.

Layla sa zohla, aby ho zdvihla. „Si rád, že ma vidíš, alebo sa pokúšaš utiecť výťahom?“

Želal som si, aby ten úsmev z jej tváre nikdy nezmi-zol. Náhle mi skrsla v hlave pochmúrna myšlienka. Pred chvíľou som nechcel viesť vážny rozhovor cez esemesky. Možno aj jej to napadlo a teraz prišla, aby mi dala ko-pačky.

Pokúsil som sa tú myšlienku potlačiť a zachovať si pozitívny prístup. „To je ale milé prekvapenie.“

Layla prestala škrabkať Peháňa a položila ho. „Na-padlo mi, že celý deň nedávaš o sebe vedieť, lebo máš správy, o ktoré sa nechceš podeliť. Ale nechceš ani kla-mať, keď ti budem klásť otázky.“

Silene som sa usmial. „Poznáš ma dobre.“

Vo svojom vnútri som bol rozháraný, neschopný normálne myslieť, ale to mi nezabránilo v tom, aby som sa v nej pokochal. Mala na sebe červený kostým – sukňu a sako a pod sakom bielu hodvábnu kamizo-lu. Jej dlhé nohy boli krásne tvarované a hladké. Obuté mala čierne vysoké podpätky, o ktorých som sníval, že mi zanechajú na chrbte jazvy. Ale to, čo ma skutočne bralo, bol jej nos. Nezamaskovala si pehy. Pripadalo mi to ako lúč nádeje, ktorého som sa mohol zachytiť.

Kým som si ju zaľúbene prezeral, ona urobila to isté. Až na to, že pohľad na mňa nebol veľmi potešujúci.

„Vyzeráš hrozne,“ povedala.

„V tom prípade je dobré, že ty so svojím fantastic-kým výzorom vyvažuješ môj strašný vzhľad.“

„Aj ma pozveš... dnu, aby sme sa mohli porozprávať? Alebo zostaneme stáť pred výťahom a budeme sa jeden na druhého pozerat?“

„A čo by si povedala na to, keby sme tu zostali?“

Silene sa usmiala. „No tak. Nalej mi drink. Podľa tvojho výzoru súdim, že máš pre mňa kopu noviniek.“

Nalial som jej pohár vína a ja som si vzal fľašu vody – nadnes som už mal alkoholu dosť. Potom sme prešli do obývačky. Celkom som zabudol na neporiadok, ktorý som tam zanechal. Zmietol som papiere z gauča, aby sa Layla mala kam posadiť.

Jej pohľad padol na fotografiu, od ktorej som celý deň nebol schopný odtrhnúť oči. Zdvihla ju, a kým srkala víno, uprene sa na ňu pozerala.

„Je krásna. V skutočnosti je ešte krajšia ako na fotke,“ povedala nežne.

„Celé hodiny som nič nerobil, len som sa na ňu díval.“

Layla blysla po mne očami. „Je tvoja?“

Zhlboka som vydýchol. „Max mi dala výsledky DNA testu, aby dokázala, že otcom dieťaťa nie je Aiden. Tvrdí, že test, ktorý bol urobený na základe vzoriek z mojej zubnej kefky a žiletky, dopadol pozitívne.“

„Veríš jej?“

Pozrel som na fotku v jej rukách. „Asi by som jej uveril už vo chvíli, keď by mi ukázala túto fotku.“

Layla sa smutne usmiala. Dlho sme na seba mlčky hľadeli. Nevedel som, čo mám povedať. Myslel som si, že najlepšie bude nechať ju, aby to strávila, a do ničoho ju netlačiť.

Nakoniec odvrátila pohľad. „Prečo to pred tebou tajila?“

„Povedala, že to, že je tehotná, zistila predtým, ako som pristal na dohodu o vine a treste. Myslela si, že keby som vedel, že dieťa je na ceste, nesúhlasil by som s dohodou. Bojoval by som za svoju slobodu a v tom prípade by ona mohla prísť o imunitu.“

„Bože,“ vzdychla Layla. „To je bezcitné.“

Prisvedčil som a sklopil oči. „Nemyslel som si, že by ma ešte niečo mohlo šokovať.“

„Chce, aby si sa k nej vrátil? Preto ti to dala na vedomie cezo mňa? Tak, že sa z ničoho nič zjavila v mojej kancelárii?“

„Nie. Povedala, že chcela vidieť, s kým bude jej dcéra tráviť čas.“

„Dá sa to urobiť aj normálnejším spôsobom. Napríklad, že oznámi otcovi, že *má* dieťa, a až potom vypátra jeho priateľku.“

„Max nič nevie urobiť normálne. Viem o tom svoje.“

Na niekoľko minút sme sa znovu ponorili do mlčania. Mal by som jej vyrozprávať aj zvyšok, ale nevedel som, ako jej to povedať. Život, ktorý som znovu získal, bol zrazu hore nohami. Jej nasledujúca otázka mi to však uľahčila.

„Čo sa stane teraz? Dovolí ti, aby si navštevoval svoju dcéru? Alebo ti bude brániť v tom, na čo máš právo?“

Počkal som, až Layla dopije svoje víno a znovu sa na mňa pozrie. „Max umiera. Je v štvrtom štádiu rakoviny prsníka a už sa to rozšírilo... všade.“

Layle padla sánka a rukou si siahla na hrudník. „Pannebože, Gray.“

„Rozhodla sa, že mi to povie, lebo jej už nezostáva veľa času a chce uľahčiť prenos.“

„Prenos?“

„Zodpovednosti za dieťa.“

„Fíha.“ Layla si šúchala líce. „Ja... ja ani neviem, čo mám povedať.“

Vzal som jej z ruky pohár a položil ho na konferenčný stolík, aby som ju mohol chytiť za obe ruky.

Pozeral som jej do očí a povedal som: „Povedz, že sa budeš stretávať so slobodným oteckom, ktorý nemá ani tušenie, ako sa starať o dieťa. Povedz, že ťa to neodradí.“

Layla sklopila oči. „Gray... toto je veľké sústo.“

„Viem. Nežiadam ťa, aby si to hneď teraz strávila. Dokelu, veď ani mne to ešte poriadne nedošlo.“

Vzhládla na mňa. Vyzerala, že jej myseľ pracuje na plné obrátky, ako aj mne pracovala celý deň, a pokúša sa poskladať kúsky tej skladačky. „Preto je taká vy-chudnutá. Parochňa. Veľké slnečné okuliare.“

Prikývol som. „Nevyzerá dobre.“

„Stretol si sa dnes aj s Ellou?“

Zamračil som sa. „Nie. Odišiel som od Max bez toho, aby som sa otočil, a išiel som rovno domov, aby som si prečítal sedemstranový list, ktorý mi priložila medzi kopu ďalších dokumentov. V liste bolo uvedené jej telefónne číslo a písalo sa tam, že keď budem pripravený na to, aby som sa stretol s Ellou, mám poslať správu. Už som jej ju poslal, ale ešte sa neozvala.“

„Ella nosí načúvací prístroj. Všimla som si to, keď jej Max odhrnula vlasy. Celkom som na to zabudla.“

Prikývol som. „V obale boli aj Elline lekárske záznamy. Mám Connexin 26. Je to genetická porucha, ktorá môže spôsobiť čiastočnú alebo aj úplnú stratu sluchu. Ellin prípad nie je taký vážny, ale časom sa to môže zhoršovať, takže Max ju pre istotu učí posunkovú reč. Aj môj otec mal túto poruchu. On však nenosil načúvací prístroj, aj keď ho mal nosiť. Všetko mu bolo treba opakovať.“

„Ach bože, Gray. Neviem, čo mám povedať. Prišiel si o tri roky zo života svojho dieťaťa.“



„Budem to musieť dobehnúť.“

Zadávala sa mi do očí a ja som sledoval, ako sa jej naplňajú slzami. Myslel som si, že bola smutná z toho, ako sa veci v poslednom čase vyvíjali. Po líci sa jej skotúlala slza a ja som ju zotrel svojím palcom.

„Mrzí ma, že ťa tým všetkým zaťažujem. Keby som bol lepší človek, odišiel by som a nezaťažoval ťa do týchto záležitostí. Lenže pri tebe sa zo mňa stáva totálny sebec. Som bezmocný. Mrzí ma, že som ťa rozrušil. Ale nemôžem sa ťa znovu vzdať. Naposledy, keď si odišla, nemal som na výber.“

Nasledovali ďalšie slzy. Zhlboka som vydýchol a znovu som jej utrel líca. „Mrzí ma to. Prosím ťa, netráp sa. Vyriešim to. Spolu to vyriešime. Puká mi srdce, keď ťa vidím plakať, lebo som ťa znovu sklamal.“

„Neplačem preto, že si ma sklamal.“ Smrkla. „Plačem preto, lebo si tri roky nemohol byť s dieťaťom, s ktorým si sa ešte ani nestretol.“

Pritiahol som si ju k sebe a objal som ju. Mal som pocit, že konečne znovu môžem dýchať.

Hladkal som ju po vlasoch.

„Je to veľa, ja viem. Dnes nemusíš hovoriť vôbec nič. Potrebuješ čas. Ale je tu ešte jedna vec, ktorú ti musím povedať.“

Odtiahla sa odo mňa a na jej tvári sa znovu zjavil ten smutný, hrozivý úsmev. „Neviem, či dnes toho zvládnem viac.“

Vzal som ju za ruku a pritisol som si ju k perám, aby som ju pobožkal. „Toto nemá nič spoločné s Max. Ale je dôležité, aby si o tom vedela.“

„O čo ide?“

„Keď zajtra alebo kedykoľvek inokedy budeš premýš-

Ľať o tomto všetkom – keď si spomenieš na všetky tie nepríjemné veci, s ktorými som sa ti práve zdôveril –, chcem, aby si si spomenula predovšetkým na jedno.“ Urobil som krátku pauzu a počkal som, až sa mi bude pozeráť do očí. Potom som pokračoval. „Som do teba zaľúbený, Laura Huttonová – som do teba tak veľmi zaľúbený, že ma bolí pomyslenie, že by som ťa mohol stratiť.“

Usmiala sa. „Gray...“

Pritisol som pery na jej ústa a umlčal som ju. „Psst. Za jeden večer sme si toho povedali až-až. Čo keby som ti nalial ďalšie víno a potom by sme si dali spolu horúci kúpeľ?“

„Neviem, Gray. Mala by som už ísť...“

„Ak pôjdeš, pôjdem s tebou. Tak ľahko sa ma nestrasieš. Môžeme ísť k tebe, ale samu ťa nenechám... nie dnes v noci po tom, ako som na teba vychrlil všetky tie ťažoby.“

Vyzerala, že je bezradná, ale po niekoľkých minútach nakoniec prikývla.

Layla prijala víno, ale odmietla sa so mnou vykúpať. Keď sme vliezli do postele, objímal som ju tak tuho, ako som len vedel, no tak, aby som jej nespôsobil bolesť. Napriek železnému zovretiu som však mal pocit, že mi uniká.

## Dvadsať siedma kapitola

LAYLA

Keď som sa zobudila, prvé, čo som uvidela, bol spiaci Gray. Vyzeral taký pokojný. Srdce ma bolelo pri pomyslení na to, čo všetko stratil: tri roky života, svoje podnikanie, svoju reputáciu, nebol pri narodení svojej dcéry – nevidel ju, keď urobila prvé krôčiky, keď jej prvýkrát ostrihali vlasy, keď vyslovila prvé slová... Chcela som teda byť pri ňom, pomáhať mu. Ale tá predstava, že by som sa mala podieľať na budovaní jeho nového života, ktorého súčasťou sa teraz stalo trojročné dieťa a jeho umierajúca matka, ma nevýslovne desila.

Sebaobranný mechanizmus v mojom srdci mi prikazoval, aby som vzala nohy na plecia a čo najrýchlejšie utekala preč. Lenže tá časť srdca, ktorá sa divoko rozbúšila zakaždým, keď do miestnosti vošiel Gray, mi nedovolila pohnúť sa z miesta a odtrhnúť pohľad od spiaceho Graya.

Minulú noc som neprestajne musela myslieť na niečo, čo vravievala moja matka. Po tom, ako som si uvedomila, že sme neboli jedinou otcovou rodinou a že moja matka bola v skutočnosti *tá druhá žena* a ja jej bastard, neraz som sa matky pýtala, ako môže takto

žiť. Jej odpoveď bola zakaždým rovnaká: „*Keď niekoho miluješ, dbáš predovšetkým na to, čo potrebuje on.*“

Vždy som si myslela, že je to len výhovorka, lebo sa zmierila s tým, že otec *potrebuje* dve rodiny. A predsa som si dávala pozor na jazyk, aby som ju nerozčúlila, alebo aby som nehovorila nepekne o otcovi, ktorý bol ku mne dobrý... ak bol práve so mnou.

Zakaždým však, keď povedala, že láska znamená uprednostňovanie potrieb toho druhého, v duchu som si pomyslela, že *práve ty si ho naučila, že tvoje potreby sú vždy druhoradé*. Keď som dospievala, zaumienila som si, že ak sa niekedy zamilujem, na prvom mieste budú moje potreby.

Gray medzitým zamrkal očami.

„Ahoj.“ Vystrel ruku a palcom prešiel po mojej tvári. „Stále si tu.“

„Myslel si si, že odídem?“

Obdaril ma úsmevom. „Bál som sa zaspáť a povoliť svoje zovretie, lebo som mal strach, že mi vyklžneš.“

„Nuž, musím zdvihnúť svoju riť a ísť do práce. Musím ísť aj domov, osprchovať sa a obliecť. Bude lepšie, ak si pohnem.“

Ovinul ruku okolo môjho chrbta a silno si ma pritisol k sebe. „Osprchuj sa so mnou.“

„To mi veľmi nepomôže, aby som sa dostala do práce načas.“

Gray vnoril svoju hlavu do mojich vlasov. „Budeme sa ponáhľať.“

Keď som na krku pocítila jeho horúci dych, okamžite som sa vzrušila a vedela som, že ma to privedie do záhuby. „A čo keby som sa osprchovala tu a ty by si medzitým pripravil raňajky?“

„Spravme dohodu,“ zamrmal do mojej pokožky a potom ma vybozkával až po krk. „Osprchujeme sa spolu, a kým sa budeš umývať, dám si ťa na raňajky. Dve muchy jednou ranou.“

Zaklonila som hlavu dozadu, aby som mu uľahčila prístup, a usmiala som sa. „Pekný pokus. O desiatej mám však pojednávanie, ktoré sa potiahne až do poobedia, a musím si niečím zaplniť brucho.“

„Ja ti dám niečo, čo ti zaplní brucho.“

Rozosmiala som sa a odstrčila ho, aby som mohla vstať. „Ešte budeš mať príležitosť.“

Rýchlo som sa osprchovala, ovinula som si vlasy uterákom a obliekla som si košeľu, ktorú mal včera na sebe Gray. Siahala mi po kolená ako nejaké šaty. Potom som nasledovala vôňu slaniny, ktorá sa šírila z kuchyne. Gray stál pred sporákom, bol do pol pásu nahý a mal na sebe čierne tepláky. Svaly na chrbte sa mu jasne rysovali aj bez toho, aby sa ohol, a zužovali sa smerom k úzkemu pásu. Bez ohľadu na to, aký zmätok mi v tej chvíli panoval v hlave, moje libido presne vedelo, po čom túži.

Prešla som k nemu a potiahla som nechty po jeho chrbte.

Gray zastonal. „Nevieš si predstaviť, aké vypätie vôle ma stálo zostať tu, zatiaľ čo ty si bola nahá v kúpeľni. Ešte raz ma poškrab a pošlem všetko svoje sebaovládanie do pipiny a ty skončíš tu hore, na kuchynskej linke, s roztriahnutými nohami a zmeškáš do roboty.“

Položil slaninu na tanier, vzal hrianky z hriankovača a obrátil sa tvárou ku mne. Pozeral sa na pozoruhodnú vydutinu pod nohavicami.

Zakryla som si dlaňou ústa a zachichotala sa. „To sa ti stalo teraz?“

„Zobudil som sa v posteli vedľa teba. Minútu predtým, ako si mi do chrbta zaborila nechty, mi už začínal ochabovať. Vďaka tebe teraz znovu zdvihol svoju rozvášnenú hlavu.“

Vzala som mu z rúk tanier a snažila som sa nevšímať si tú jeho rozvášnenú hlavu – lebo moja sa nachádzala vysoko nad pásom. „Slanina a hrianky?“

„Vajcia sa minuli. Mohol som si vybrať – arašidové maslo alebo steak.“

„Dobre si sa rozhodol.“

„Sadni si. Káva je hotová. Nalejem nám obom.“

Hoci Gray položil aj druhý kus slaniny na tanier, nechchal ju navrchu sporáka a posadil sa oproti mne len so šálkou kávy.

„Ty sa nechystáš zjesť svoju slaninu a hrianku?“

„Najprv si pôjdem zabehať. Nemôžem jesť, keď idem behať.“

Usrkla som si z kávy. Nespýtal sa ma, ako ju mám rada, no spravil ju perfektne. Až ma hrialo pri srdci. „Aký máš nadnes program?“

Jeho bezstarostný úsmev zrazu pohasol. „Kým si sa sprchovala, skontroloval som mobil. Neskoro v noci Max poslala správu. Napísala, že dnes popoludní sa môžem stretnúť s Ellou. Navrhol som park, ktorý je tu cez ulicu. Je tam ihrisko pre deti a aj pes si má kde zabehať. Dnes budem pracovať z domu. Napísal som jej, nech určí o koľkej, aby som bol voľný, keď príde do parku.“

„Fíha. Si nervózny?“

Rukou si hrabol do vlasov. „Som vydesený. Muž by nemal ukazovať svoj strach, no bojím sa, že keď ma to dievčatko uvidí, rozplače sa.“

„Panebože.“ Jeho zraniteľnosť ma dojímala. Vstala som a kľakla si k nemu. Vzala som ho za ruku a povedala som: „Bude ťa milovať, Gray. Deti majú šiesty zmysel a vycítia, kto je dobrý človek. Videla som, ako sa k tebe správala Quinnina dcéra. Povedala som ti, že Harper *vôbec* nie je nadšená z mužov, a predsa ťa objala.“

„Podplatil som ju darčekom, o ktorom som vedel, že sa jej bude páčiť.“

„Možno. Ale ver mi, neobjala by ťa, keby necítila, že si dobrý človek. Či to vieš, alebo nie, aj ty si sa k nej správal dobre. Si prirodzený. Keď si sa s ňou rozprával, nedíval si sa na ňu zvrchu. Pozorovala som ťa. Čupol si si, aby si jej videl priamo do očí. Správal si sa k nej ako k dospelému človeku, a nie ako k dieťaťu, a počúval si ju. Na začiatok to bohato stačí. Ostatné príde samo.“

„Neviem, ako sa vymieňajú plienky. Včera večer, potom, ako si zaspala, stíšil som zvuk a pozeral som na YouTube videá o plienkach.“

Usmiala som sa. „Neboj sa. Spolu to zvládneme. Okrem toho, väčšina trojročných detí už nenosí plienky. O jednu starosť menej.“

Pozeral na naše spojené ruky, no zrazu zdvihol zrak. Jeho pohľad bol prenikavý.

„Čo je?“ spýtala som sa.

„Povedala si *spolu*.“

Zvraštila som čelo.

„Spolu. Povedala si: *Spolu* to zvládneme.“

Ani som si neuvedomila, čo som to povedala, no Gray mal pravdu. „Myslím, že som to povedala.“

Gray odsunul stoličku od stola a posadil si ma na kolená. Vzal moju tvár do svojich mocných dlaní.

„Nič z toho, čo si mi povedala, aby ma utešila, mi nedávalo takú nádej ako to, že spolu to zvládneme. Pretože s tebou po boku neexistuje nič, čo by som nezvládol.“

„Zavolať som Alovi,“ povedal Gray, keď si zaviazal šnúrky na teniskách. Práve v tej chvíli som vyšla z kúpeľne, už oblečená, no ešte som si česala mokré vlasy. „O päť minút ťa bude čakať dole. Odvezie ťa domov, aby si si vymenila šaty, a potom do práce.“

„Ó. To si nemusel. Môžem ísť metrom.“

„Urobil som to s radosťou.“

Očami som rýchlo prebehla po oblečení, v ktorom Gray chodí behať. Veľmi mu pristalo. Čierna košeľa značky Under Armour a trenírky.

„Páči sa mi tvoj úbor.“

„Naozaj?“ Prišiel ku mne a objal ma. „Tak to budem nosiť každý deň.“

„Myslím, že po čase to začne zapáchať.“

„Kúpim si viac kusov.“

Jednu ruku zasunul pod moju blúzku a začal ma hladiť po chrbte. Tam, kde by mala byť podprsenka, sa na chvíľu zastavil, potom hmatkal po okolí, ako keby sa chcel uistiť o svojom zistení.

„Nenosíš podprsenku.“

„Strčila som ju do kabelky. Mala som ju na sebe včera.“

Z chrbta presunul ruku na moju hrud' a chytil do dlane môj nahý prsník. „Páči sa mi to. Ľahký prístup. No nepozdáva sa mi nápad takto cestovať v metre.“

„Nepôjdem metrom. Pred chvíľou si povedal, že príde po mňa Al.“



„Áno, ale keď si sa obliekala, ešte si to nevedela.“

„No tak sa to pekne vyriešilo, však?“

Gray na mňa žmurkol a uštipol ma do bradavky.  
„Mudrlantka.“

Postavila som sa na špičky a zašepkala som mu do ucha: „Ak sa ti nepozdáva pomyslenie na to, že sa v metre vozím bez podprsenky, tak sa ti asi vôbec nebude páčiť, že nemám na sebe ani nohavičky.“

Gray čosi zamrmľal o sebaovládání a vzápätí pritisol svoje pery na moje. Bozkával ma vášnivo a odvtedy, čo Max vošla do mojej kancelárie, som teraz prvýkrát cítila, že medzi nami dvomi sa opäť všetko znormalizovalo. Vzdychla som rovno do jeho úst a on so mnou zacúval k posteli. Takmer som ani nepocítila, keď sa môj chrbát dotkol matraca, no jednoznačne som na boku cítila, ako ma bodá jeho erekcia. Veľmi nerada, no prinútila som sa, aby som ho zastavila skôr, než to celé zájde príďaleko.

Položila som dlane na jeho hruď a jemne som ho odtisla. „Musím ísť do práce.“

„Zavolám Pittmanovi a poviem mu, že sa dnes ráno vyskytla jedna súrna záležitosť, pri ktorej musíš byť.“

„Potom si však musím od teba tie hodiny vyúčtovať.“

„Vyúčtuj si celý mesiac. Nezáleží mi na tom, pokiaľ ťa nemusím pustiť.“

Zasmiala som sa a odtisla som ho trochu silnejšie.  
„Nie, vážne. Musím ísť.“

„Dobre,“ povedal trucovito, ale vstal.

Vo výťahu naše hry pokračovali. Nohavičky mi trčali z nezazipsovanej kabelky a musela som s Grayom o ne bojovať. On ich vytiahol. Ja som mu ich vytrhla.

Chcela som zostať v tejto malej kľetke, v našom malom svete, kde sme na chvíľu zabudli na všetko ostatné.

Dvere výťahu sa však otvorili priskoro, vo vstupnej hale. Pred výťahom čakal starší pár a Gray si myslel, že môže situáciu využiť vo svoj prospech. Oči sa mu víťazoslávne zablyskli, asi si myslel, že popustím zahanbená tým, že sa naťahujeme o čierne čipkové tangáče.

Ja som si však odkašľala a vykročila, pričom som stále nepustila nohavičky. „Prepáčte. Môj brat sa rád oblieka do ženských šiat a občas ho prichytím pri tom, ako mi kradne nohavičky.“

Žena vyvalila oči a Gray pustil nohavičky. Keď som vystupovala z výťahu, ponad plece som sa naňho huncútsky a víťazne usmiala.

„Pekné. Veľmi pekné,“ zavolať za mnou, keď sa za ním zavreli dvere. „To bola pani Elsworthová. Predsedníčka bytového družstva. Som si istý, že zajtra sa na stretnutí dostane na pretras aj môj transvestitizmus.“

Smiala som sa celou cestou cez halu až po vchodové dvere. Keď som však vyšla na ulicu, smiech ma zrazu prešiel.

Na okamih som zastala, čím som spôsobilá, že Gray do mňa vrazil. Podarilo sa mu však zachytiť ma, a tak som nespadla. Mysliac si, že sa ešte stále hrám, stisol ma a zdvihol do vzduchu, otočil sa so mnou a urobil úplný obrat, keď si všimol dvoch ľudí pred budovou.

Boli to Max a Ella.

## *Dvadsať ôsma kapitola*

LAYLA

Ani jeden z nás nevedel, čo povedať alebo čo robiť. Gray zvieral moje plece tak silno, že som si bola istá, že tam budem mať modrinu.

„Čo tu robíš?!“ vyštekol na Max, ktorá sa narovнала, keď počula tón jeho hlasu.

„Pred dvadsiatimi minútami som ti poslala správu. Volala Ellina opatrovníčka, že ochorela, tak som sa rozhodla, že vezmem Ellu so sebou do práce. Tvoj byt mám po ceste, preto som si pomyslela, že...“ Max pozerala raz na mňa, raz na Graya. „Ak sa to teraz nehodí, môžeme prísť inokedy.“

Gray neodpovedal. Obrátila som sa k nemu a videla som, že sa uprene díva na Ellu. Krásne dievčatko v kočíku sa zase dívalo naňho ohromnými zelenými očami, ktoré zdedilo po ňom. To, že prvýkrát vidí svoju dcéru naživo, ho zrejme šokovalo. Keď som videla, že aj naďalej sa len díva a nič nevraví, skúsila som ho nenútene chytiť za biceps a stisnúť, aby som ho vytrhla zo zamyslenia, skôr než vystraší Ellu a naplní sa jeho najhoršia obava, že sa dievčatko rozplače.

„Gray...“

Párkrát zažmurkal a pozrel na Max. Na jeho tvári sa

zračila zmes bezradnosti a hrôzy. Pripomínal mi malého chlapca, ktorý nevylezie z postele, lebo sa bojí, že pod posteľou číha príšera, takže nevie, ako sa dostať z izby.

Max sa sklonila ku kočíku a začala sa Elle prihovárať, pričom rukami robila rôzne posunky. „Zlatko, toto je mamin priateľ, Gray. Povedz ahoj.“

Ella vystrela prsty a palcom skrížila svoju dlaň, potom urobila gesto pozdravu a povedala: „Ahoj.“ Ten pohyb nepripomínal pozdrav, ale posunkovú reč.

Gray sa na mňa pozrel. Bol úplne stratený, nevedel, čo má robiť, ako reagovať. Kývla som hlavou na dievčatko a uprela som na ňu oči. Chvalabohu sledoval moje nemé pokyny.

Čupol si ku kočíku, aby bol na úrovni jej očí, a odkašľal si. „Ahoj, Ella.“

Ella posunkami niečo naznačila, no tentoraz nepovedala nič.

Max ju pobádala. „Ella, pridaj aj slová, zlatko.“

Ella znovu urobila ten istý posunok a povedala: „Park.“

Max pozrela na Graya. „Povedala som jej, že sa stretne s mojím priateľom, a potom všetci traja pôjdeme do parku.“

Gray prikývol. A potom sa rozpačitá situácia, ktorá sa už začala vytrácať, znovu vrátila – aspoň pokiaľ išlo o mňa. Max sa obrátila ku mne. Jej tvrdý pohľad mi naznačoval, že štvrtá osoba na ich rodinnej vychádzke nie je vítaná.

Hodila po mne svoj botoxový úsmev. „Pamätáš sa na slečnu Huttonovú, však, Ella? Je to mamina právnička.“

Počula som ju zreteľne.

Našťastie, v tej chvíli pri obrubníku zastal Grayov šofér. Už som sa nemohla dočkať, kedy vypadnem.

„Prišlo po mňa auto. Mala by som ísť do roboty.“ Usmiala som sa na dievčatko. „Ahoj, Ella.“ Stisla som Grayovi rameno a nahodila silený poloúsmev. „Porozprávame sa neskôr.“

Potom som sa ponáhľala k autu, skôr než niekto z nich stihol niečo povedať.

Zabuchla som dvere, niekoľkokrát som vydýchla, pričom som sledovala trojicu na chodníku. Nikdy predtým som nemala takú radosť z dymového skla.

Ella vystrela ruky k svojej matke a Max sa k nej zohla, aby odopla bezpečnostný pás a pomohla dievčatku z kočíka. Nemohla som od tých troch odtrhnúť oči ani po tom, ako sa Al pohol od chodníka. Vykrúcala som krk a dívala sa cez zadné sklo. Chvíľu trvalo, kým sme sa zaradili do premávky, takže som mala kopu času, aby som videla, ako sa k sebe správajú.

Max odklopila kočík, vybrala dievčatko a Ella ju chytila za ruku. Max niečo povedala svojej dcérke, ktorá vystrela svoju druhú ruku ku Grayovi. Srdce mi pukalo, keď som videla, že sa nevie rozhodnúť, ako sa má zachovať. Držať dcéru za ruku by bola tá najprirodzenejšia vec na svete. No Gray bol stuhnutý a vydesený. Po chvíli ju chytil za rúčku. Neprestajne sa díval na svoju dcéru – čo som úplne chápala. Po dvoch či troch minútach sa všetci traja pobrali smerom k parku.

Moje auto napredovalo slimačím tempom. Pred nami stál rad taxíkov, ktoré čakali na to, aby mohli odbočiť doľava. Už som nemusela vykrúcať krk, tí traja práve prechádzali popri nás. Zdalo sa, že Gray si ani neuvedomil, že prechádza vedľa svojho auta. Za sebou ťahal kočík.

Keď prešli, dívala som sa im na chrbty. S drobnučkou Ellou uprostred, držiaca ich za ruky, vyzerali ako bežná rodinka, ktorá sa prechádza po New Yorku. Čím dlhšie som na nich hľadela, tým väčšími sa mi zahmlievali oči.

*Bože... rodina.*

Na také čosi teda nie som pripravená.

*Nie sme* na to pripravení. Ledva sme spracovali svoje vlastné problémy a pohli sa ďalej. Dvojice by mali prejsť rôznymi štádiami vzťahu, kým budú pripravené na to, aby vytvorili rodinu. Aj keby som otehotnela, stále by sme mali deväť mesiacov na to, aby sme sa vyrovnali s tým, že budeme rodina.

Opäť som začala vidieť jasnejšie, až keď boli ďalej, ale moja predstavivosť ma začala trápiť vidinami. Kým Ellu a Graya som videla ostro, Max sa začala strácať. Po chvíli sa mi zdalo, že sa premenila na tieň a potom úplne zmizla. Vyprchala. Keď sa o niekoľko sekúnd znovu objavila, zadržala som dych. Už som nevidela Max... ale na jej mieste... som bola ja. Tá vidina mi pripadala veľmi skutočná – Gray a ja pri prechádzke, ako držíme Ellu za ruky.

Tak by to malo byť, však?

Max zmizne.

Na scéne sa objaví Layla.

Zavrela som oči, aby som tú víziu odohnala, no nedalo sa. Stále som to videla.

*Max zmizne.*

*Na scéne sa objaví Layla.*

Počas súdneho pojednávania som vypla mobil. Celé predpoludnie som sa vedela len veľmi ťažko sústrediť a uvedomila som si, že počas tých desiatich minút, čo

som kládla otázky obžalovanému, som civela na mobil v očakávaní, že dostanem od Graya nejakú správu. Môj klient si zaslúžil lepšie zastupovanie a ja som sa *muse-la* vrhnúť na prácu, aby som si dnes zachovala zdravý rozum.

Keď som si znovu zapla mobil, bolo už päť hodín popoludní. Načítali sa správy, väčšina z nich od Graya. Poslal ich v priebehu jednej minúty, aby zachytil prúd svojich myšlienok.

**Gray: Je neuveriteľná. Veľmi bystrá.**

**Gray: Neplakala.**

**Gray: Možno ja budem, keď prídem domov.**

Pri tejto správe som sa len smutne usmiala.

**Gray: Mala si pravdu. Už je naučená chodiť na nočník.**

**Gray: Už nemusím na YouTube pozeráť videá o výmene plienok. Chvalabohu. Je to dosť šibnulé, dívať sa na nahé dieťa.**

**Gray: Na rozlúčku ma objala.**

**Gray: Nechcel som ju pustiť.**

Potom medzi správami uplynul dosť dlhý čas.

**Gray: Už sa nemôžem dočkať, kedy sa s ňou zoznámim.**

Nikdy som nebola pijanka, ale v tej chvíli som si želala, aby som mala v šuplíku fľašu nejakého alkoholu. Zišiel by sa mi poriadny hlt pijatiky na upokojenie.

Posledná správa od Graya prišla pred hodinou.

**Gray: Dúfam, že si mala úspešný deň. Pôjdeme dnes na večeru?**

Neodpovedala som na tú otázku a namiesto toho som si prezrela ostatné správy. Jedna prišla od Quinn, jedna od klienta a jedna od Kristen... mojej nevlastnej

sestry. Z nejakého čudesného dôvodu som sa rozhodla, že si prečítam práve tú, hoci za iných okolností by som sa tomu vyhýbala ako morovej nákaze.

**Kristen: Práve som prešla okolo úžasnej malej kórejskej reštaurácie. Otcova obľúbená. Mali by sme tam niekedy ísť na večeru. Do skorého videnia!**

Ešte aj cez text som počula jej štebotavý hlas.

Na mojom stole ležala hromada poznámok o zmeškaných hovoroch, takže chvíľu som sa zamerala na ne. O šiestej sa však znovu ozval môj mobil. Vedela som, kto mi posielal správu, ani som sa nemusela pozrieť na displej.

**Gray: Pred hodinou si si prečítala správy odo mňa. Čo sa ti preháňa hlavou, Pehaňa?**

Usmiala som sa.

**Layla: Prepáč. Celý deň som bola na súde a potom som musela vybaviť niekoľko pracovných telefonátov, skôr než bude príliš neskoro. Som rada, že to s Ellou dobre dopadlo.**

Odoslala som správu a potom som sledovala bodky, ako sa rozbehli, kým Gray písal odpoveď. Ale náhle sa zastavili. Vzápätí mi v ruke zazvonil mobil.

Gray na moje ahoj odpovedal sexi hrdelným hlasom: „Potreboval som počuť tvoj hlas.“

„Pôsobíš, ako keby si sa práve zobudil.“

„Nie. Bol som behať.“

Zabudla som, že dnes ráno si nemohol zabehať. „Ach tak.“

„Bola si naozaj zaneprázdnená, alebo sa mi vyhýbaš?“

Okamžite som odpovedala. „Bola som zaneprázdnená.“



„Layla...”

Zagúľala som očami. „Dobre. Vyhýbala som sa ti. Ale *som* aj zaneprázdnená.“

Začula som v jeho hlase škodoradosť i úsmev. „Ešte stále ti nedošlo, že mne sa nemôžeš vyhnúť? Keby si mi včas neodpovedala, objavil by som sa u teba v kancelárii, aby som ťa skontroloval. Ja sa tak ľahko nevzdám, miláčik. Chápem, že je toho naraz priveľa, ale ak potrebuješ, dám ti čas, aby si to spracovala. Chcem si však byť istý, že ma neodvrhuješ a že len potrebuješ čas.“

Aj uprostred zmätku, ktorý momentálne panoval v jeho živote, si Gray uchoval rozvahu. Mala som pocit, že by som mu mala byť oporou. Lenže som mala strach. Zakaždým, keď som sa rozhodla, že sa v živote pohnem ďalej – že sa naplno chopím šance –, niečo ma zadržalo. Mohla som preňho urobiť len to, že som k nemu bola úprimná.

„Dnes ráno som pozorovala vás troch, ako ste išli do parku. A vtedy mi došlo, že... ty máš teraz rodinu.“

„Max nie je moja rodina.“

„Viem. Myslela som to tak... že vy traja ste vyzerali ako rodina. A uvedomila som si, že byť s tebou by znamenalo...”

„Neočakávam od teba, aby si v Ellinom živote nahradila Max, ak si mala na mysli to.“

To som mala na mysli. Vzdychla som. „Je to proste náročné. Mám... mám... strach, Gray.“

„Aj ja, miláčik. Aj ja. No oveľa väčšmi než čohokoľvek iného sa bojím toho, že ťa zase stratím. Zvládneme to.“

Bože, bol taký zlatý. „Fajn.“

„Pôjdeme na večeru?“

Nechcelo sa mi. Posledných niekoľko dní ma duševne vyčerpalo. Inštinkt mi vrazil, aby som zaklamala a povedala, že už mám iný program. Ale povedala som pravdu, lebo si zaslúžil aspoň toľko. „Gray, chcem byť túto noc sama, doma.“

Po minúte ticha odpovedal: „Rozumiem.“

Jeho hlas prezrádzal, že sa cíti dotknutý, a to ma štvlo. „Stretnieš sa s Ellou už čoskoro?“

„Pozajtra. Zajtra musím letieť do Chicaga na stretnutie s obchodnými partnermi a so šéfom spoločnosti, do ktorej investujeme. Vrátim sa až neskoro večer. Kým sa Ella hrala v parku, s Max sme sa civilizovane porozprávali. Strávim s nimi dvomi toľko času, koľko sa len bude dať, aby ma Ella bližšie spoznala. Keď sa Ella bude so mnou cítiť v pohode, Max sa nebude zúčastňovať pri mojich návštevách. Chcem, aby si sa s Ellou aj ty dôvernejšie zoznámila, ak to budeš zvládať.“

„Postupujme krok za krokom. Sústreď sa na svoj vzťah s Ellou. O mňa si teraz nemusíš robiť starosti.“

„Lepšie to budem zvládať, ak mi povieš, že sa mi nechystáš dať kopačky.“

Usmiala som sa. „Som stále s tebou.“

„Asi by si mi to mala opakovať každý deň, Pehaňa. Ako mantru.“

## Dvadsať deväť kapitola

GRAY

Google sa stal mojím najlepším priateľom.

*Ako povedať v posunkovej reči „ako sa máš?“*

*Čo jedia trojročné deti?*

*Hračky pre trojročné deti.*

*Hračky pre trojročné dievčatká.*

*O čom sa rozprávať s trojročným dievčatom.*

*Štvrté štádium rakoviny prsníka.*

*Čo dofrasa je Yo Gabba Gabba?*

Dnes mám ísť do Maxinho bytu, aby som strávil čas s ňou a Ellou v ich domácom prostredí. Keď navrhla, aby som prišiel k nim, automaticky som chcel povedať, že v žiadnom prípade. *Za žiadnych okolností nechcem byť medzi tými istými štyrmi stenami ako ty – aj keby ten byt mal rozmery paláca.* Ale keď som sa potom nad tým trochu zamyslel, uvedomil som si, že musím byť flexibilnejší a robiť to, čo je najlepšie pre Ellu. Musím urobiť všetko pre to, aby sa voči mne otvorila, a najlepším miestom na to bude asi jej domáce prostredie, a nie byt človeka, ktorého zatiaľ ešte vôbec nepozná. Takže som sa nepriecil. To, čo som cítil k Max, môj inštinkt vo všetkom jej odporovať, museli teraz v záujme mojej dcéry ustúpiť.

*Moja dcérka.*

Bolo to fakt bizarné.

Max povedala, že Ella najradšej chodí na prechádzky. Rada sa pozerala na rušné mesto zo svojho kočíka. Takže keď som zastavil pri hračkárskom obchode na Osemdesiatej druhej ulici – okolo ktorého som často prechádzal, no nikdy som tam nevošiel –, vedel som, čo jej kupím, hneď ako som to uvidel.

Radio Flyer 4-in-1 Stroll’N Trike, ružovej farby. Bolo to čosi ako kombinácia kočíka a trojkolky. Ak chcela, mohla sa učiť, ako ovládať pedále, no malo to aj oporu na nohy, keby sa príliš unavila. Stál som v tom obchode a poťahoval bezpečnostný pás na trojkolke, pričom som sa tínedžerského predavača vypytoval na bezpečnosť, čo spôsobilo, že vraštil tvár, ako keby som naňho vytasil kvíz z fyziky.

Prišiel som na adresu, ktorú mi dala Max, a prekvapilo ma, že to bol dom v Brooklyne, v akom bývajú boháči, a nie nejaký ateliérový byt kdesi na Upper East Side. Mne osobne sa páčili tiché ulice v tej časti mesta, no Max stále milovala ruch Manhattanu.

Zazvonil som a prišla otvoriť Max. Mala na sebe tielko a teraz ma skutočne zarazilo, ako veľmi schudla. Predtým som ju videl vo svetri. Samozrejme, videl som to aj na jej chudej tvári, ale to bolo nič v porovnaní s tým, čo som videl teraz. Bolo to vážne alarmujúce. Jej kľúčne kosti a lopatky vytrčali – nebolo na nich žiadne mäso. Vyzerala len o čosi lepšie ako kostra, na ktorej visí koža.

Pustila ma dnu. Asi som nevedel dobre zamaskovať svoje myšlienky.

„To je z chemoterapie. Preto som s ňou skončila. Neustále dávanie. Lieky proti nevoľnosti prestali zaberať.

Už som nevládala ďalej. Chcem si užiť čas, ktorý ešte môžem stráviť so svojou dcérou, a nie s hlavou visiacou do toaletnej misy.“

Prikývol som a išiel ďalej.

Keď sme zastali vo foyeri, Max pozrela na hodinky. „Ella sa ešte nezobudila. Zvyčajne spí hodinu, ale dnes jej to trvá dlhšie. Nechávam ju spať, lebo mám pocit, že jej telo vie najlepšie, kedy sa zobudiť. Ale ak chceš, zobudím ju.“

*Áno. Nechce sa mi tu s tebou postávať.*

„Nie. Nemusíš. Nech sa zobudí sama.“

*To si musím zapamätať. Dĺžku spánku neurčuje dospelý, ale dieťa. Aspoň si to nemusím googliť. Asi by som si mal nosiť so sebou poznámkový blok a pero.*

„Práve som chcela uvariť čaj. Od poludnia ledva stojím na nohách. Preto teraz pracujem len predpoludním. Kofeín ma drží pri živote, aby som vládala dozeráť na Ellu, keď sa hrá. Čo si dáš?“

„Čaj bude fajn.“

Fakt som sa nechcel zdržovať v Maxinom byte a už vôbec nie viesť s ňou nezáväzné rozhovory. Ale čo dočerta som mal robiť?

Cestou do kuchyne som sa trochu rozhliadol. Dom, v ktorom Max bývala, bol naozaj báječný – drevené obklady vyrobené na zákazku, vysoké stropy, podlaha zo širokých dosiek bieleho duba, dvojité okná s farebným sklom, ktoré prepúšťa množstvo svetla.

„Pekný byt,“ povedal som.

Max napustila do liatinovej kanvice vodu. „Ďakujem. Čoskoro ti bude patriť. Odkážem ti ho vo svojej poslednej vôli.“

„Čože?“

Postavila kanvicu na sporák a zažala plameň. „Byt som kúpila z peňazí, ktoré som ti ukradla. To je najmenej, čo pre teba môžem urobiť. Keď ho budeš predávať, neponúkaj ho za menej ako za dva milióny. Nie je na ňom hypotéka.“

V priebehu dvoch minút ma šokovala dvakrát. „Neviem, čo na to povedať. Vďaka.“

Max sa skláňala nad drezom, zatiaľ čo ja som zostal na druhej strane rozľahlého kuchynského ostrova. Bol som rád, že nás delí taká vzdialenosť.

„Ešte mám usporených deväťdesiat tisíc a životnú poisťku. Tú by mala dostať Ella, ty si jej poručník, tak sa môžeš o to postarať.“

Tento rozhovor mi vôbec nechýbal. Ale kedy by ho mal človek absolvovať, keď mu zostáva len niekoľko mesiacov života? Nedá sa vedieť, ktorý deň bude posledný. Odkladať to nemá zmysel.

„Fajn. Sú ešte nejaké ďalšie právne záležitosti, o ktorých by som mal vedieť?“

Pozrela sa mi rovno do očí. Neuhol som pohľadom. Bolo to prvýkrát odvtedy, ako som odhalil, čo mi to spravila. Dokonca ani vtedy som sa na ňu nepozrel, keď prišla za mnou do väzenia, aby mi oznámila, že môj otec zomrel. Ani vtedy som sa na ňu nevedel pozrieť, keď sme pred pár dňami boli v parku. Ale z nejakého dôvodu som sa na ňu dnes pozrel. Možno pohľad na jej telesný úpadok mi dodal štipku súcitu.

„Zašla som za Laylou preto, lebo som bola na ňu zvedavá – a možno som aj žiarlila. No neklamala som. Aiden mi zobral všetky peniaze, ktoré sme ti ukradli. Preto si myslím, že by si ich s pomocou Layly mal získať späť.“

Zaklonil som hlavu a cynicky sa zasmial. „Vy ste fakt vydarený párik, čo?“

„Gray, mrzí ma, čo som ti urobila. Viem, že žiadne ospravedlnenie ti nevráti stratené roky. Boh mi je svedkom, že teraz to už chápem. Naozaj.“

Uprene som sa na ňu pozeral. Táto žena ma vtiahla do manželstva, pripravila ma o milióny dolárov, dostala ma do basy za zločin, ktorý spáchala ona, a zatajila mi, že už niekoľko rokov mám dcéru. A predsa... som jej veril.“

*Čo mi šibe?*

„Prečo si to spravila?“ spýtal som sa.

Presne o tomto som neprestajne premýšľal počas prvých mesiacov svojho trestu – potom som sa rozhodol, že na tom nezáleží a že sa už nebudem trápiť vecami, ktoré aj tak nemôžem zmeniť.

Max na niekoľko minút sklopila oči. Keď sa na mňa znovu pozrela, v jej očiach boli slzy. „Vlastne si ma nikdy nemiloval.“

„O čom to dočerta hovoríš?“

„Ja som ťa milovala.“

„Dost' čudným spôsobom si mi to dala najavo.“ „Túžila som po tebe celé roky, ale ty si ma nevidel. Videl si vo mne iba svojho obchodného spoločníka, a nie jednu z tých žien, s ktorými si šiel na večeru a potom sa s nimi vyspal.“

„Doriti, oženil som sa s tebou!“

„Napriek tomu si ma *stále* nemiloval tak, ako som milovala ja teba.“

„Tak si sa rozhodla, že sa vyspíš s jedným z našich zamestnancov, ukradneš mi peniaze a udáš ma? Prečo? Aby si ma potrestala?“

„Myslela som si, že Aiden ma naozaj miluje.“

„Nemôžeš tak zúfalo túžiť po láske nejakého muža.“

„Prepáč. Viem, že je to nezmysel. Bola som však nahnevaná, že po všetkých tých rokoch, čo som ťa milovala, ty si ma stále nemiloval tak, ako by si mal. Keď si si ma vzal, chcela som vycúvať z toho, čo sme si s Aidenom naplánovali. V hĺbke duše som ťa stále milovala a myslela som si, že nakoniec mi city opätuješ. Ale ty si vo mne nevidel lásku svojho života.“

Iba som na ňu civel, totálne ohromený – a príliš našťvaný, aby som vedel v rozhovore pokračovať. Keď sa jej slzy začali kotúľať po tvári, pocítil som voči sebe ešte väčší hnev. Nemal by som s ňou súcitiť. A predsa som súcitol.

*Čo mi šibe?*

„Musím ísť na vzduch. O chvíľu sa vrátim.“

Chodil som dobrú hodinu po neďalekej promenáde. Vlastne, v jednej chvíli som prešiel do poklusu, potom do behu a nakoniec som už šprintoval zo všetkých síl. Až keď som zadychčaný zastal, predklonil sa a rukami sa oprel o kolená, uvedomil som si, čo to stvárať. Potreboval som predýchať myšlienky, ktoré sa mi prehánali hlavou.

Čo tej Max preskočilo? Či som ju dosť nemiloval? Veď sme boli priatelia, došľaka, obchodní spoločníci, nikdy mi nenapadlo, že ku mne cíti niečo viac. Nikdy mi o tom nič nepovedala, ani nič nenaznačila. Myslel som si, že sme sa zosobášili z rozmaru, kým sme boli opití a oslavovali sme počas dovolenky na ostrove. Najprv to bola zábava, až kým nenavrhl, aby sme to spolu



skúsili. Po čase som si na novú situáciu začal zvykať. Bolo to pohodlné pre oboch. Možno som ju nemiloval tak, ako by mal muž milovať svoju manželku, ale to ešte nie je dôvod, aby mi zruinovala život.

Keď som spomínal na našu spoločnú minulosť, vychádzal som z toho, že Max predstavuje číre zlo. Netušil som, že ona bola naozaj totálne šibnutá a zlá. Niečo ako Glenn Close vo filme *Osudová príťažlivosť*, pomstychtivá, šialená.

Keď som sa upokojil, uvedomil som si, že v záujme svojej dcéry si musím takéto myšlienky vyhodiť z hlavy. Mojou prioritou teraz musí byť Ella. Už som nesmel dopustiť, aby ma Max pripravila o ďalší čas. Vrátil som sa k jej domu, zhlboka sa nadýchol a stisol zvonček pri dverách.

Hlások, ktorý vykrikol moje meno vo chvíli, keď sa dvere otvorili, mi dodal silu, aby som vošiel.

„Dnes je streda,“ naznačila Ella posunkami. Fakt sa musím naučiť čo najviac z posunkovej reči. Z niektorých videí na YouTube som sa naučil zopár slov a viet, no zdá sa, že Ella už zvládla celú posunkovú reč.

„Ahoj. Dnes je streda. Naučíš ma, ako sa to povie v posunkovej reči?“

Keď Max videla, že Ella sa pri mne cíti dobre, nechala nás osamote. Bol som vďačný, že sa môžem sústrediť len na ňu a nemusím sa rozprávať s jej matkou.

Ella prikývla a znovu zopakovala posunky.

„Takto?“

Urobil som posunky a ona sa rozosmiala.

„Nie, takto, hlupáček.“

Znovu zopakovala posunky, a nech sa prepadnem, ak som si všimol nejaký rozdiel. Ale aj tak som tomu dal ďalšiu šancu.

Znovu sa zasmiala. Zrejme stále som to robil ne-správne. Ella mi zahla moje štyri prsty a skrížila na nich môj palec. Potom to ukázala na svojej ruke.

„Aha. Už chápem. Zaťatá päšť znamená S.“

Netušil som, v akom veku začínajú deti rozoznávať písmená, ale bol som si istý, že určite nie pred tretím rokom života. Moja dcéra však už vedela, že streda sa začína písmenom S. Mierne som vypäl hrud’.

Ella držala moju ruku, potom ňou urobila krúživý pohyb. „Streda,“ povedala.

Brnkol som jej po nose prstom. „Po kom si taká bystrá?“

„Po tatkoví.“

Stuhol som. Čo jej, dofrasa, natárala Max? Myslel som si, že sme sa dohodli, že najlepšie bude chvíľu počkať, nechať Ellu, aby ma lepšie spoznala, a až potom jej povedať, kto v skutočnosti som. Alebo za tatka považovala Aidenu? Prišlo mi z toho zle.

„Po tatkoví?“

Rýchlo prikývla. „Mamička povedala, že som bystrá ako môj tatko.“

Keď k tomu nič nedodala, pomyslel som si, že najvhodnejšie bude zmeniť tému.

„Takže... je streda.“ Ukázal som to v posunkovej reči a na tretíkrát sa mi to asi podarilo, lebo som si od Elly vyslúžil široký úsmev. „Robievaš v stredu niečo zvláštne?“

Znovu sa zasmiala. „Sivá. Nosíme sivú.“ Ella sa otočila okolo svojej osi, aby predviedla svoje oblečenie. Mala na sebe sivú blúzku, na ktorej bolo zlatými iskrivými

písmenami napísané *Mermaid Life*, a sivé šortky. Aj sandále mala sivé.

„Ach tak.“ Pozrel som na svoje oblečenie. Mal som na sebe kaki nohavice a tmavomodrú športovú košeľu. „Asi som si pomýlil deň.“

Pokrčila noštekou, ktorý bol ako gombička, a začala na prstoch vymenovávať dni v týždni. Začala od ukazováka. „Pondelok purpurová.“ Prostredník. „Utorok ultramarínová.“ Prstenník. „Streda sivá.“

Prerušil som jej výpočet tým, že som si začal pospevovať slovo streda a potom som na ňu mrkol. Usmiala sa ešte viac.

Pokračovala vo vymenovávaní dní, pričom z jednej ruky prešla na druhú. „Štvrtok strieborná. Piatok paradajková. Sobota slivková. Nedeľa purpurová!“ Splasla dlane.

„Vždy sa obliekaš do farby, ktorá patrí danému dňu?“

Prikývla.

Naozaj som potreboval nejaký zápisník.

„Ktorá je tvoja obľúbená?“

„Purpurová! A modrá, modrá, modrá!“

„Aj moja obľúbená farba je modrá.“ Teraz som aspoň videl, čo jej spôsobuje radosť. Potom mi niečo napadlo. „Pamätáš sa na Laylu?“

Prikývla.

„Jej obľúbená farba je dúhová.“

Ella vybuchla do smiechu. „Dúhová nie je farba!“

„Možno nie je. Ale ak máš rada veľa farieb, tak prečo si obľúbiť len jednu? Neobyčajné dievčatá môžu mať toľko obľúbených farieb, koľko len chcú.“

Do izby nazrela Max. „Všetko je v poriadku?“

„Mami, mami!“ poskakovala Ella. „Moja obľúbená farba je dúhová!“

Max pozrela na mňa a potom sa usmiala na svoju dcéru. „Naozaj?“

„Je to aj Laylina obľúbená farba! Sme neobyčajné, tak môžeme mať viac obľúbených farieb!“

Max sa prestala usmievať. „To je milé, zlatko. Nechceš si niečo zahryznúť?“

„Áno!“ Kým jej Ella odpovedala, neprestávala skákať. Vyžarovala z nej energia.

„Urobím dva tanieri.“

Po niekoľkých minútach sa Max vrátila s dvoma tanierikmi, pre každého jeden. *Streda. Sendvič natretý arašidovým maslom.* Možno by som si mal robiť poznámky do mobilu.

Sedeli sme na podlahe v obývačke, tanieri sme mali položené na konferenčnom stolíku. Kým sme jedli, všimol som si, že Ella používa ľavú ruku. „V ktorej ruke držíš pastelku, zlatko?“

Zdvihla ľavú ruku.

„Aj ja píšem ľavou. Väčšina ľudí na svete používa druhú ruku.“

„Aj mama píše druhou rukou.“

*Podala si sa na tatka.*

Keď sme dojedli, Ella sa spýtala, či by sme mohli ísť na prechádzku. Celkom som zabudol na kočíkovú trojkolku, ktorú som jej kúpil. Nechal som ju vo vestibule. Pozbieral som tanieri a spolu sme išli pohľadať jej matku.

Našli sme ju v kuchyni. Práve pila proteínový koktejl.

„Ella chce ísť na prechádzku.“

„Aha, fajn. Bavte sa dobre.“

Ella pribehla k matke a poťahala ju za blúzku. „Mami, poď aj ty.“

Max blysla po mne očami. *Ella má prednosť*, pripomenul som si. Mlčky som prikývol.

„Tak dobre. Idem si po sveter.“

Kým bola Max preč, ukázal som Elle trojkolku. Doslova zvýskla. Potom sa rozbehla späť do obývačky. Z chodby som videl, že vytiahla šuplík na stole, niečo odtiaľ vybrala a napchala to do obálky. Pribehla ku mne vo chvíli, keď sa Max vrátila so svetrom.

Ella mi podala obálku a povedala: „Ďakujem!“

Keďže som bol zvedavý, siahol som do obálky a vytiahol odtiaľ ďakovnú kartu. Na prvej strane bolo striebornými tlačenými písmenami napísané *Ďakujem*, a keď som ju otvoril, vnútri nebolo napísané nič.

Max sa rozosmiala. „Ella, zlatko, do karty treba niečo napísať, až potom ju niekomu dáme.“

Ella sa zamračila.

Max mi vysvetlila, že Ella sa dovtedy nemôže hrať s hračkami, ktoré dostala do daru, kým nenapíše niečo do ďakovnej karty.

To dieťa bolo čertovsky bystré. A mne stačila aj prázdna karta. Kľakol som si k nej. „Tá ďakovná karta je perfektná aj takto. Rado sa stalo, Ella.“

„Môžem ju vyskúšať?“

Pozrel som na Max, ktorá prikývla.

„Samozrejme. A čo keby som ťa tlačil, spravíme okruh okolo bloku, a potom naskočím ja a ty ma budeš tlačiť?“

Ella sa srdečne rozosmiala. Neviem si predstaviť, že by som mohol mať v živote ešte zlé dni, ak sa budem môcť zobúdzťať na takýto smiech.

„Si príliš veľký!“

Potľapkal som sa po bruchu. „Zhodil som už nejaké to kilečko.“

Kým som Ellu uložil do jej nového vozidla, Max zamkla dvere. Potom som ju usmernil, aby nožičky uložila na pedále, a ukázal som jej, kam si ich má dať.

Hneď ako sme sa začali prechádzať, mohol som pustiť rukoväť, ktorou som pred sebou tlačil trojkolku. Ella takmer okamžite našla rovnováhu. Kočík-trojkolka mala striešku, ktorá Ellu chránila pred slnkom, takže bola vo svojom malom svete a uháňala preč. Hoci nás nemohla počuť, aj tak som stíšil hlas.

„Trpí nejakými alergiami?“

Sendvič s arašidovým maslom mi pripomenul, že v súčasnosti má veľa detí alergiu na arašidové maslo.

„Perie. Vzala som ju k lekárovi, aby ju otestoval, lebo dostala vyrážky z vankúša. Z testov vysvitlo, že je alergická na perie.“

„Berie nejaké lieky?“

„Nie. Iba vitamíny pre deti, ktoré jej dávam každý deň.“

„Má z niečoho strach?“

Max sa na mňa pozrela a potom s hlbokým povzdychom sklopila oči. „Bojí sa, že bude mať strach, keď odídem.“

„Ako to myslíš?“

„Prečítala som veľa kníh o tom, ako pripraviť dieťa na smrť rodiča. Deti v jej veku ešte nerozumejú tomu, čo je to smrť. Vnímajú ju ako niečo dočasné, alebo vratné. Je to pochopiteľné, veď pozerajú kreslené filmy, kde postavy vyžehlí auto a hneď potom znovu nadobudnú svoj pôvodný tvar a odídu preč. Snažila som sa jej smrť

vysvetliť tak, že mamičky a oteckovia musia niekedy odísť aj napriek tomu, že nechcú. Myslela som si, že to pochopila, no o niekoľko dní neskôr, keď som musela odcestovať na obchodné stretnutie mimo mesta a povedala som jej, že musím odísť, začala plakať. Asi som jej to nevedela zrozumiteľne vysvetliť.“

Smutne som sa usmial. „Povedala mi, že jej tatko je bystrý. Predpokladám, že si myslí, že Aiden je jej otec.“

„Čože?“ Max zvrátila čelo. „Nie. Nikdy som jej Aiden nepredstavila ako jej otca. Rozišli sme sa, keď Ella nemala ani rok. Pochybujem, že si ho pamätá.“

„Tak o kom teda hovorila?“

„O tebe. Z času na čas som jej hovorila o otcovi vo všeobecnej rovine. Myslí si, že jej otec je na dlhotrvajúcej služobnej ceste. Nemá pojem o čase a nikdy sa ma na to neopýtala.“

Hrabol som si prstami do vlasov. „Ach bože.“

Po dvadsiatich minútach šliapanie do pedálov Ellu unavilo. Aj Max vyzerala, že spotrebovala väčšinu svojej energie. Odprevadil som ich domov a obidve išli do kúpeľne. Kým som čakal, vybral som mobil. Šokovalo ma, že bolo takmer pol šiestej. Mal som pocit, že som prišiel len pred chvíľou.

„Chcel by si zostať na večeru?“ spýtala sa Max, keď sa vrátila z kúpeľne.

Mal som pocit, že ešte nie som pripravený odísť od Elly. Musel som sa toho ešte toľko naučiť, toľko vecí dohnať. No nechcel som hneď prevziať zodpovednosť za Ellu a odsunúť Max. Google radí, že predstavenie partnera by malo prebiehať postupne – hoci ja nie som Maxin partner. Pochopil som však, že aj v tomto prípade bude postup ten istý.

„Asi by som mal už ísť. Nechcem tlačiť na pílu a vnucovať sa Elle. Určite je zvyknutá byť s tebou vo dvojici.“

„Aha. Dobre.“

„Kedy ju môžem znovu navštíviť?“

„V piatok som posledný deň v práci. Potom tam budem tráviť iba polovicu dňa. Takže môj rozvrh je veľmi flexibilný.“

„Berieš si voľno?“

„Odchádzam z práce. Milujem svoju prácu – pohyby na finančnom trhu boli dôležitou súčasťou mojej osobnosti. Odkedy mi oznámili diagnózu, viem, že nakoniec budem musieť z práce odísť, aby som zvyšok svojho času strávil so svojou dcérou. Cítim, že zmeny v mojom tele sa zrýchľujú. Moje sily odchádzajú a aj jednoduché veci si vyžadujú veľkú námahu.“

*Zvyšok svojho času.*

V hrudi som pocítil ťažobu. Moja dcéra čoskoro príde o matku. Už ani nejde o to, ako škaredo sa Max ku mne zachovala, ale predsa len, má iba tridsať rokov.

Prikývol som. „V poriadku.“

„A čo pozajtra? O jednej ide Ella na vyšetrenie, ale potom by sme sa mohli stretnúť.“

„Môžem ísť s vami na vyšetrenie?“

„Hm... Jasné. Samozrejme. Ella si na to aj tak bude musieť zvyknúť.“

Ella vybehla z kúpeľne a ja som si ju zrazu predstavil väčšiu – asi tak osem- či deväťročnú. Vtedy už nebudem chcieť, aby som bol pri jej vyšetrení.

„Ella, Gray odchádza. Čoskoro sa s ním znovu stretne.“

„Kedy?“



Zašklbalo mi kútikmi úst. Aj keby nebola moja, aj tak by som si myslel, že toto dieťa je úžasné.

Kľakol som si k nej. „V piatok. Môžem hádať, akú farbu budeš mať na sebe?“

Vycerila zuby. „Paradajkovú! Červenú!“

Dlaňou som sa dotkol jej líca a pohladil som jej mäkkú detskú pleť svojím palcom. Urobil som to síce neuvážene, ale nevystrašilo ju to. Mojej dcére ani trochu neprekážalo, že sa jej dotýkam. Zaujímaloby ma, či ide o fyziologickú záležitosť. Neskôr si to určite vygooglim.

„Do skorého videnia, zlatko.“

Z ničoho nič mi skočila do náručia a objala ma okolo krku. Takmer som sa zadusil, keď mi dovolila, aby som ju pevne objal. Keď mala dosť, odskackala preč, rovnako bezstarostná ako pred objatím – blažene nevedomá, že práve rozhojdala celý môj svet.

Max sa vlúdne usmiala. „Myslím, že to bola vydarená návšteva.“

Zastal som. „Aj ja si to myslím. Opatruj sa, Max.“

## *Tridsiata kapitola*

LAYLA

Nevedela som, že mám naplánované stretnutie, všimla som si to vo svojom kalendári až poobede.

„Peggy?“ kontaktovala som svoju sekretárku cez interkom. „To dnešné stretnutie o štvrtej popoludní ste tam zaradili iba pred chvíľou?“

„Zaznačila som ho dnes ráno. Volal pán Westbrook a pýtal sa, či by ste si preňho našli čas v rámci posledného stretnutia dnešného dňa. Práve ste telefonovali, tak som to nemohla s vami prebrať. Ale v kalendári ste nemali na štvrtú nič iné. Chcete, aby som to zmenila?“

„Nie. To je v poriadku. Iba som si myslela, že som si to nevšimla. Ďakujem.“

S Grayom sme sa nevideli už niekoľko dní. Trávil čas so svojou dcérkou a ja som sa zamestnala tým, čo mi išlo najlepšie – prácou, pätnásť hodín denne. Chýbal mi, no veci sa dosť skomplikovali a nešlo už o len o to, že je to muž, s ktorým chodím.

Na jednej strane som mala pocit, že by som v našom vzťahu mala spomaliť, ale na druhej strane, čím dlhšie sme boli od seba oddelení, tým viac som si uvedomovala, že cesta späť je nemožná. Veci už nemôžem brať na ľahkú váhu – a nie preto, že by sme Gray a ja boli ne-

zodpovední. Náš vzťah bol vážny od prvého okamihu nášho stretnutia.

Včera večer, keď sme spolu telefonovali, nezmienil sa o tom, že sa potrebuje porozprávať v pracovnej záležitosti, tak som zobrala mobil, aby som mu poslala správu a zistila, či je všetko v poriadku. Vo chvíli, keď som tak urobila, zazvonil môj kancelársky telefón. Volali mi z kancelárie jedného zo spoločníkov firmy, aby so mnou prediskutovali nový prípad. Bolo normálne, že ak zavola firemný spoločník, tak bežný zamestnanec prerušil prácu a išiel za ním. Nenamáhali sa s tým, aby si vypýtali termín a dohodli stretnutie vtedy, keď sa to bude hodiť aj zamestnancovi. Preto si tykám s členmi ochranky, ktorí večer zamykajú budovu. Čokoľvek, čo firemný spoločník potrebuje, dostáva prednosť pred tým, čo potrebujem ja.

Späť do kancelárie som sa dostala tesne pred štvrtou. Počas stretnutia s firemným spoločníkom som sa musela veľmi premáhať, aby ma každú chvíľu nepokúšalo pozrieť sa na hodinky. Ešte som si ani nestihla narúžovať pery a Peggy už na mňa zazvonila.

„Pán, s ktorým máte stretnutie o štvrtéj, sa už dostavil.“

„Pošlite ho dnu.“

Napchala som kabelku do zásuvky a skrížila si ruky na lone. Takto som čakala na Graya. Keď som počula jeho kroky na chodbe, srdce sa mi rozbúchalo. Mal rozoznateľnú chôdzu. Kráčaľ rýchlo a rozhodne.

Vstúpil s drzým, pochybným úsmevom na tvári. Zastal, aby sa na mňa pozrel, ale nepovedal ani slovo. Ja som takisto mlčala, no moje telo bolo o to výrečnejšie. Bradavky sa mi vztýčili, chlpy na rukách zježili a tep sa

zrýchlil. Posunula som sa v kresle a svetlá v Grayových očiach zažiarili.

Zavrel za sebou dvere a veľmi pomaly zamkol.

Keď sa ku mne otočil, zdvihla som obočie. „Ideš ku mne v takej chúlостivej veci, že musíš zamknúť?“

Gray mal na sebe tmavý, trojdielny oblek, taký, aký mu dokonale sadol na všetkých správnych miestach a desaťnásobne zvyšoval dôveryhodnosť jeho zjavu. Mal krásnu modrú kravatu, ktorá by za normálnych okolností ladila s farbou jeho očí, no tie v tejto chvíli stmavli.

„Keby to záviselo odo mňa, nechal by som dvere otvorené, až kým by som ťa nepriviedol k orgazmu. Želal by som si, aby to všetci počuli. No pomyslel som si, že ty máš radšej súkromie.“

Bože, aký bol arogantný. A to sa mi páčilo. Veľmi, veľmi páčilo.

Skrížila som si ruky na prsiach. „Si si sebou nejaký príliš istý.“

„Lebo ťa viem priviesť k orgazmu? Absolútne.“

„Na to som nemyslela. Prečo si myslíš, že ti to dovoľím? Cez deň, v mojej kancelárii.“

Uškrnul sa. *Ten úškrn.*

Keď prišiel ku mne, chytila som sa kresla. Gray uchopil operadlo môjho vysokého kresla, otočil ho k sebe, nečakane mi zdvihol zadok a položil ho na stôl. Zdvihol koleno a oddelil ním od seba moje stehná, potom sa medzi ne vtesnal, pričom mi pritisol na pery bozk. „Chýbala si mi.“

Už len z jeho hlasu by som zvlhla. „Prišiel si, aby...“ Na okamih som stratila hlas, lebo sa ústami posunul na môj krk. „Prišiel si za mnou, aby si prebral nejakú pracovnú vec?“

Bozkával mi krk až po ucho. „Prišiel som, aby som ťa priviedol k orgazmu.“

Jednu ruku vsunul medzi nás a potom pod moju sukňu – ľahký prístup. Nechala som ho, aby šúchal moje hodvábne nohavičky, pričom som cítila, že tvár mi už blčí. *Nemala* by som toto robiť. A predsa som nič neurobila, aby som tomu zabránila.

„Nemali by sme.“ Aspoň chabý pokus.

Prsty vsunul pod nohavičky. „Si si istá?“ Našiel môj klitoris a začal ho masírovať. „Už si vlhká. Urobím ti to rýchlo.“

Skôr než som sa zmohla na odpoveď, jedným prstom do mňa prenikol.

Zavrela som oči a prehltla som to, čo som chcela povedať. Ani som si nemohla spomenúť, čo to malo byť. Jemne zasunul a vysunul prst niekoľkokrát, potom ho zo mňa vytiahol a v nasledujúcej chvíli vrazil do mňa dva prsty. Zastonala som, no on ma umlčal bozkom.

„Psst. Chcel som ťa hneď lízať, ale mohlo by ti to byť nepríjemné. Takže najprv to urobíme takto, a keď sa viac uvoľníš, ochutnám ťa.“

Jeho ruka sa činila. Jeho prsty sa vo mne zvrátili a treli citlivý bod. Neúnavne ich vsúval do mňa a vysúval. Má skvelé prsty. Ešte pred tromi minútami som bola pevne presvedčená, že sa len hráme a že sa mu nepodarí pretiahnuť ma uprostred dňa v mojej vlastnej kancelárii. Teraz som sedela na svojom stole a napínala látku svojej sukne, lebo som sa snažila rozťahnuť nohy ešte viac, pričom som Grayovi nehanebne vzdychala do úst.

„To je ono. Urob sa, zlatko. Už sa nemôžem dočkať, kedy ťa vylížem.“

V tej chvíli som sa už nestarala o to, ako vyzerám, slasť vo mne začala stúpať a nemohla som nič, len čakať, až kým sa prehupnem na druhú stranu. Grayova ruka – tá, ktorá nebola zamestnaná stváraním zázrakov – sa mi vnorila do vlasov a zaklonila mi hlavu tak, aby sme sa dotýkali nosmi. „Chcem ťa vidieť, keď budeš mať orgazmus. Predveď sa, krásavica. Predveď sa.“

Palec silno pritláčal na môj klitoris a vo mne sa všetko zatočilo. Mala som pocit, že vybuchnem, ak nepríde uvoľnenie. Gray, cítiac moje zúfalstvo, vrážal do mňa prsty tvrdšie a rýchlejšie. Už mi nechýbalo veľa. Držala som sa stola, ako keby mi išlo o život, a čakala som na okamih, keď sa nechám unášať pulzujúcimi vlnami rozkoše. Gray prenikavým pohľadom sledoval, ako vrcholím. Naše pohľady sa stretli, nevedela som odvrátiť oči, ani keby som chcela.

Keď som zostupovala z vrcholu, schmatol okraj mojej sukne a nadvihol mi zadok, aby ju mohol vyhrnúť až po pás. Ešte stále som bola ponorená v omamnej hmle, takže som nevedela, čo vlastne robí. Cítila som len to, že líčka môjho nahého zadku sedeli teraz na chladnej tabuli dreveného stola. Gray klesol na kolená a začal sať môj navretý púčik. Do môjho tela sa začal vracieť život. Už som bola prichystaná na to, že sa ku Grayovi pritúlím alebo že si dokonca zdriemnem, no stačil jediný dotyk jeho jazyka, aby som si uvedomila, že zábava sa ešte len začína.

Úplne som sa mu vydala napospas, ľahla som si na stôl a oddávala sa jeho jazyku, ktorý kmital a sal a prenikal do mňa a sľuboval ďalšie slasti. Keď ma zachvátil orgazmus, zrazu som nevedela, či je to už druhý alebo prvý, ktorý ochabol len do chvíle, kým nenabral silu, aby sformoval ďalšiu veľkú vlnu.

Gray prestal až vtedy, keď som už bola takmer ako kolomaž. Bola som úplne vyšŕavená, dívala som sa na strop a snažila sa chytiť dych. Zatiaľ mi natiahol nohavičky a narovnal sukňu. Potom ma vzal do náručia, posadil sa do môjho kresla a uložil si ma do lona. Hlava sa mi krútila.

Pobožkal ma na čelo. „Bolo to produktívne stretnutie. Pracovala si veľmi efektívne. Som rád, že som sa u teba zastavil.“

„Chcela by som povedať niečo duchaplné, ale môj mozog ešte nezačal naplno fungovať.“

Gray sa zasmial. „To je dobré. Podľa mňa si zaslúži oddych, lebo nadčasoval.“

Položila som si hlavu na jeho hrud'. „Veľa som pracovala.“

„Mal som na mysli to, že tvoj mozog priveľa premýšľal o nás dvoch.“

„Ach tak.“

Po niekoľkých minútach Gray povedal: „Neznámam, keď po jedle musím utekať, no o polhodinu mám stretnutie s právnikom na opačnom konci mesta – ten právnik zastupuje firmu, do ktorej ideme investovať. Je to starý priateľ môjho otca.“

„Som rada, že si povedal, že ide o *starého priateľa*... vzhľadom na to, ako si sa pochlapil s touto právničkou, keď si jej vtancoval do kancelárie.“

Gray ma zdvihol zo svojho lona a položil na kreslo. Pobožkal ma na pery. „Zajtra popoludní budem s Ellou. Vyzdvihnem si ju na poludnie a potom prvýkrát pôjdeme von sami dvaja. Potešilo by ma, keby si sa pridala.“

„Neviem, Gray. Možno by som nemala byť s vami, keď budete prvýkrát sami.“

Pátravo sa mi zahľadel do očí. „Chcem, aby si sa s ňou bližšie spoznala.“

„Určite sa to stane... neskôr.“

Prikývol a nahodil silený úsmev. Ja som však vedela, že som sa ho dotkla. „Fajn. Tak pôjdeme zajtra na večeru?“

„Výborný nápad.“

Pocit viny mi nedal zaspať celú noc. V sobotu ráno som si privstala, aby som mohla pracovať z domu, no nemohla som sa sústrediť. Prenasledovala ma spomienka na Grayov úsmev, ktorý pohasol vo chvíli, keď som mu oznámila, že ešte nie som pripravená na to, aby som strávila popoludnie s ním a s jeho dcérkou.

Hodila som pero na jedálenský stôl a pohodlne sa usadila na stoličke. Popoludnie s dievčatkom? Strávila som veľa času s Quinninou dcérou Harper. Tak prečo som sa obávala toho stretnutia?

Lebo som nikdy nepremýšľala o tom, či Quinn bude navždy súčasťou môjho života. Detstvo, ktoré som prežila, ma naučilo, že deti potrebujú spolupatričnosť. Občasnú prítomnosť rodiča v ich živote pochopia tak, že – *nie sú prvoradé*. Takže som váhala urobiť ten krok.

Ale keby som z celkového obrazu vylúčila dieťa? Bola som do Graya zamilovaná tak šialene ako predtým do žiadneho muža. V hĺbke som vedela, že to, čo sme prežívali, bolo čosi nevšedné – a to ma na smrť desilo. Bála som sa azda toho, že Gray príliš nalieha? Alebo toho, že spoznám Ellu a prirastie mi k srdcu? Alebo som sa len bála skočiť do toho rovnými nohami, hoci som o svojich citoch nepochybovala, no mala som strach, že ma opäť stihne sklamanie?



Dofrasa.

*Ja som taká hlupaňa.*

Vzala som mobil, aby som zavolala Grayovi, a uvedomila som si, že je už takmer pol dvanástej.

Kým sa ozývalo zvonenie, vbehla som do spálne a bleskovo som skontrolovala v zrkadle svoj vzhľad.

*Hotové strašidlo.*

Zdvihol vo chvíli, keď som si z vlasov vyťahovala stužku. Mobil som si plecom pritláčala k uchu.

„Ahoj, kráska.“ V jeho hlase bolo počuť, že sa úprimne teší tomu, že som mu zavolala. Bolo to potvrdením toho, že som sa rozhodla správne.

„Si na ceste k Elle?“

„Áno.“

„Ak pozvánka stále platí, rada by som prišla.“

„Si si istá?“

„Som.“

„To by ma potešilo. Práve sme prešli cez most do Brooklynu, no môžeme sa ešte otočiť.“

„Nie, netreba.“ Kým som si naťahovala tepláky, skakala som na jednej nohe. „Stretneme sa na mieste. Tak to bude rýchlejšie. Chytím taxík. Nechcem, aby si prišiel neskoro.“

„Môžeme sa otočiť a vziať ťa. To ma veľmi nezdrží.“

„Nie, Ella na teba čaká. Pošli mi adresu. Prídem tam tak skoro, ako sa bude dať.“

Zasmial sa. „Fajn, bláznivé dievča. Ako povieš.“

Môj taxík zastal pred Maxiným domom osem minút po dvanástej. Gray opustil svoje *mestské vozidlo* vo chvíli, keď som vystúpila. Asi som vyzerala zúfalo.

„Mrzí ma, že meškám.“

„Nemusi.“ Vzal moju tvár do dlaní. „Som rád, že si sa rozhodla prísť.“

Vydýchla som a chytila ho za zápästia. „Aj ja.“

Sklonil sa ku mne a pobožkal ma na pery. „Veľa to pre mňa znamená.“

Uvedomovala som si to. „Ideme neskoro.“

„Max ma nechala čakať tri roky. Myslím, že pár minút meškania ju nezabije.“

Usmiala som sa. „To je pravda.“

Gray vystrel ku mne ruku a ja som do nej položila svoju dlaň. Takto sme vykročili k dverám. „Toto je skutočne krásna štvrť. Milujem staré domy z hnedého pieskovca.“

„Kúpila ho z peňazí, ktoré mi ukradla.“

„Dokelu. To je nepríjemné. Mrzí ma to.“

Gray zazvonil a minútu nato Max otvorila dvere. Keď videla, že Gray neprišiel sám, úsmev jej z tváre okamžite zmizol. Neviem, čo proti mne mala, no bolo mi jasné, že ju nepotešilo, že som prišla.

„Nevedela som, že keď prídeš za Ellou, privedieš si so sebou ešte niekoho.“

„Nie niekoho,“ povedal našťvaným hlasom, „ale *Laylu*. Som si istý, že si ju pamätáš, keď si vtrhla do jej kancelárie.“

Max sa silene usmiala a pridržala si svoj zapínací sveter. „Poďte ďalej. Ella sa umýva.“

Našťastie sme tam nemuseli zostať stáť a tváriť sa milo. Ella sa prihnala cez chodbu s obrovským úsmevom na tvári. „Gray!“

Zastala pred ním a niečo mu povedala posunkovou rečou.

Jej vzrušenie bolo asi nákazlivé – pristihla som sa pri tom, že aj ja sa usmievam ako ona, hoci som nemala tušenie, o čo ide.

Gray ma šokoval tým, že Elle odpovedal posunkovou rečou. Vyslúžil si za to od Elly potlesk a jačanie. „’ozpamätal si sa!“

Matka ju opravila: „Rozpamätal, Ella.“

Gray sa obrátil ku mne. „Dnes je sobota.“ Potiahol si tmavofialovú športovú košeľu a začal Elle niečo ukazovať posunkami. „Sobota. Slivková.“

Až vtedy som si všimla, že obaja majú na sebe tú istú farbu. Ella mala na sebe tričko slivkovej farby.

Zvraštila som obočie so zvedavým úsmevom. „Nevedela som, že každý deň v týždni má svoju farbu.“

Ella poťahala Graya za košeľu a požiadala ho, aby jej pomohol vytiahnuť zo skrine trojkoľku. S Max sme zostali sami.

Ani len nepredstierala úsmev. Radšej prešla rovno k veci. „Onedlho to budete mať náročné. Nahradíte mŕtvu matku dieťaťa, ktoré bude nešťastné.“

Od prekvapenia som otvorila ústa. Očakávala som, že sa bude ku mne správať ako hlupaňa, ale, *panebože...* naozaj? Čo dočerta by som jej mala na to povedať? Mlčala som, ale nie preto, že by som sa jej bála, ale preto, lebo som nemala slov.

Pochopila, že môže pokračovať, lebo zjavne som bola samé ucho. „Ella si potrebuje vybudovať vzťah k svojmu otcovi. Nekazte im to. Ak sa nechcete stať Ellinou matkou, tak im dajte pokoj. Ak by ste sa jedného dňa rozišli, dieťa by to prežívalo takisto ako smrť blízkej osoby. Zničili by ste ju, keby ste sa rozhodli odísť.“

Gray a Ella sa vrátili. Obaja sa usmievali. Pozrel na mňa a jeho úsmev okamžite zmizol. „Všetko je v poriadku?“

Odpovedala Max. „Isteže, iba sme preberali moje vyhliačky.“

Grayova tvár zostala vážna. Prikývol, ako keby pochopil. „Ach tak.“ Pošúchal ma po ramene. „Môžeme ísť, miláčik?“

Prikývla som.

Vonku som zastala a pozorovala Graya, ako posadil Ellu do auta, zapol jej bezpečnostný pás a ružový kočík naložil do kufra. Keď sme už všetci traja sedeli na zadnom sedadle, Ella povedala niečo, čo som nepočula, no Gray sa tak rozosmial, že pritom pohadzoval hlavou dozadu. Tí dvaja si k sebe už našli cestu. Zrazu som sa cítila prebytočná a napadlo mi, že to možno nebol až taký dobrý nápad, že som išla s nimi.

Bola som ponorená do myšlienok, počula som Grayov hlas, ale jeho slová ku mne nedoľahli.

Stisol mi ruku. „Si v poriadku? Vyzeráš, ako keby si nebola prítomná.“

Pozrela som von oknom a všimla som si, že už prechádzame po moste na Manhattan. Prvých desať minút cesty uplynulo. „Áno. Som v poriadku. Prepáč. Kam vlastne ideme?“

„Mohli by sme ísť na Sedemdesiatu druhú ulicu a odtiaľ pešo k jazeru Conservatory Water.“

„To je miesto, kde si púšťajú modely...“

Gray povedal pst a žmurkol na mňa. „Má to byť prekvapenie pre Ellu.“

Usmiala som sa. „Asi by som sa mala naučiť hlásť.“

Kým sme prechádzali cez most, Ella hompáľala nožičkami a dívala sa z okna. Začula však slovo *hláskovať*.

„Viem hláskovať svoje meno!“ Kým vyslovovala hlásky, ukazovala ich aj v posunkovej reči. „E-L-L-A.“

Gray sa usmieval. „Aj keby sme sa naučili po hindsky, aby sme mohli preberať dôverné veci, nepomohlo by nám to. Ella by sa učila rýchlejšie ako my. Fakt jej to páli.“

Ella ukázala na svoju hlavu. „Mozog mám po tatkoví.“

Vyvalila som oči. Gray zašepkal: „Nie je to tak, ako si myslíš. Potom ti to vysvetlím.“

Premávka nebola hustá, tak sme sa o chvíľu dostali k parku. Znovu som sledovala interakciu medzi Grayom a Ellou. Fascinovalo ma, s akou ľahkosťou komunikuje so svojou dcérkou. Keď vytiahol z kufra ružový kočík s pedálmi a bezpečne doň uložil Ellu, povedal Alovi, aby o dve hodiny prišiel po nás na toto miesto.

Kým sme kráčali k jazeru, Ella z kočíka sledovala dianie okolo nás. S Grayom sme tak mali možnosť pohovárať sa.

„Je posadnutá knihou E. B. Whita *Myšiak Stuart Little* a takisto aj tým filmom,“ povedal Gray. „Jej matka spomenula vo svojom liste niekoľko vecí, ktoré má Ella rada. Tak som si ten film pozrel, aby som sa s ňou mal o čom rozprávať. A zistil som, že väčšina filmu sa odohráva v tomto parku, pri jazere Conservatory Water – na mieste, kde si deti púšťajú modely lodí na diaľkové ovládanie. Max povedala, že Ella tu ešte nikdy nebola, tak mi napadlo, že jej ukážem, kde sa nakrúcal ten film.“

Usmiala som sa. „To je naozaj milé. Môžem sa staviť, že ju toto miesto očarí.“

Len čo som to povedala, Ella potvrdila, čo som si myslela. Keď sme zabočili za roh a naskytol sa nám pohľad na jazero, Ella vykrikla a ukázala na vodnú hladinu plnú lodiek.

„Stuart, Stuart!“ kričala.

To mi pripomenulo časy, ktoré som trávila s otcom – teda dni, keď práve nebol otcom niekoho iného, ale mojím otcom.

Nasledujúcu hodinu Ella sedela v kočiaku ako priko- vaná a sledovala stovky motorizovaných lodiek, ktoré krúžili po jazere. Hoci Grayovi bolo jasné, že Stuart Little nie je ani na jednej z tých lodiek, vedela som, že Ella si to overí sama. V jednej chvíli vyliezla Grayovi do lona a pohodlne sa tam usalašila. Pohľad na jeho tvár bol na nezaplatenie. Žiarilo z nej šťastie.

Keď sme sa naobedovali, Gray navrhol, aby sme si dali zmrzlinu, takže sme prešli k neďalekému stánku a potom si sadli na lavičku.

Ella lízala zmrzlinu a prihovorila sa mi. „Vedela si, že moja mama má rakovinu?“

Zmrzlina mi zabehla.

Gray sa uistil, či som si neublížila, a prevzal iniciatívu rozhovoru.

„Áno. Vieme o tom.“

Ella sa znovu zamerala na lízanie zmrzliny a chvíľu premýšľala. „Čoskoro zomrie.“

Tentoraz to bol Gray, kto sa takmer zadusil. Išla som k zmrzlinovému stánku a kúpila tri fľaše vody. Gray vypil polovicu fľaše, no jeho hlas stále znel chrapľavo. „To sa ľuďom niekedy stáva, keď sú chorí, zlatko. Bohužiaľ.“

„Aj ty zomrieš?“

*Bože, toto je ten najbizarnejší rozhovor.* A ja som bola šťastná, že to Gray hravo vyriešil.

„Ešte veľmi dlho nie. Teda dúfam.“ Potiahol ju za vrkoč. „Musím zohnať všetky farby na každý deň. Takže verím, že mi zostáva ešte veľa času.“

Ella sa zasmiala a vrátila sa k svojej zmrzline. Netrápila sa, bolo to, ako keby sme sa rozprávali trebárs o počasí. Gray však vyzeral, že si potrebuje dať panáka, a ja som cítila, že by som si ich dala niekoľko.

Keď sme odbočili do ulice, ktorá viedla k domu, v ktorom býva Ella, slnko už zapadalo. Zaspala v aute a ja som si položila hlavu na Grayovo plece a zatvorila som oči. Tento deň bol teda dosť čudný. Mala som strach z dnešného dňa, no keď som pozorovala Graya a jeho dcérku – a mala som možnosť tráviť s nimi dvomi čas –, moje obavy poľavili.

Vedela som si nás troch predstaviť spolu. Hoci som z toho stále mala strach, vedela som si vizualizovať, ako plynutie času všetko vyrieši. Presne to som potrebovala – nájsť správnu cestu k celej veci.

„Vyzeraš unavená.“ Keď sme zastali pri chodníku pred domom z hnedého pieskovca, Gray mi odhrnul vlasy.

„Prečo si to myslíš? Lebo mám ruky ochabnuté a zadriemala som na tvojom pleci?“

Gray mrkol očkom po Elle, ktorá stále hlboko spala. „Zostaň v aute a relaxuj. Ja zatiaľ vezmem Ellu dnu.“ Naklonil sa ku mne tak blízko, že perami sme sa dotýkali. Keď prehovoril, cítila som, ako sa pohybujú. „Budeš potrebovať energiu, keď ťa vezmem domov.“

## Tridsiata prvá kapitola

GRAY

Neponáhľal som sa k dverám.

Ellina hlava ležala na mojom pleci a na lícach som cítil jej sladký dych. Ešte pred niekoľkými týždňami by som si vôbec nepredstavoval, že môj život bude vyzeráť takto. Keby mi vtedy niekto povedal, že zastanem pred týmto domom, aby som zazvonil a vrátil svoju dcérku jej umierajúcej matke, povedal by som mu, že sa asi zbláznil.

A bláznivé by na tom nebolo to, že mám dcérku, ale to, že som sa tak veľmi a tak rýchlo zaľúbil do dieťaťa, o ktorého existencii som dlho ani nevedel.

Ella však bola výnimočná. Bystrá, zábavná, plná životného elánu, na ktorý som zabudol. Nehovoriac o tom, že – pri pohľade na jej spiacu tvár – bola rozkošná, aj keď jej slina vytekala na moju košeľu. Ešte stále som bol vydesený a hoci som nevedel úplne pochopiť nesmiernosť toho, čo sa v blízkej budúcnosti udeje, túžil som po tom. Chcel som sa starať o toto dievčatko, chrániť ju pred všetkým zlom sveta a byť otcom, ktorý ju nikdy neopustí. Vraví sa, že deti sa učia z toho, čo vidia u rodičov, a nie z toho, čo od nich počujú. Nuž, platí to aj o deťoch, ktoré nemali najlepšie príklady. Od otca som sa naučil, čo *nerobiť*.



Som pevne presvedčený o tom, že všetko sa deje z nejakého dôvodu. Keby som sa o tom, že mám dieťa, dozvedel pred tromi rokmi, keď najdôležitejšou vecou v mojom živote bola práca, asi by som kráčal v šľapajach svojho drahého tatka a nechal by som, aby moje dieťa vychovávali cudzí ľudia, pričom by som sa sústreďil na peniaze a moc. Ale roky, počas ktorých som nemohol nič robiť, len premýšľať, dali smer môjmu životu. Eline potreby budú pre mňa prvoradá... nech by sa dialo čokoľvek. A takisto aj Layline.

Zazvonil som a čakal, aby som mohol vrátiť svoju spiacu krásavicu. Po niekoľkých minútach som zazvonil druhýkrát. Stále neprišiel nikto otvoriť, tak som zalovil vo vrecku a nahmatat mobil. V tej chvíli sa dve re konečne otvorili. V porovnaní s predpoludním Max vyzerala skutočne príšerne. Pričom už aj vtedy vyzerala hrozne.

„Čo sa deje? Si v poriadku?“

Bola zavinutá do deky. „Áno. Iba mi je zima. Zaspala som na gauči.“

Pozrel som na ňu úkosom. „Vonku je takmer tridsať stupňov. Mala si pustenú klímu?“

„Nie. Je to vedľajší účinok niektorých mojich liekov. Spôsobujú zimu a ospalosť.“

Dotkol som sa jej čela. Nemala teplotu.

Max sa pokúsila o úsmev, no vyzeralo to, že nemá síl. Ustúpila, aby som mohol vojsť. „Ako dlho spí?“

„Asi polhodinu. Odkvädla počas cesty.“

„Mohol by si ju odniesť do jej izby?“

„Jasné.“

Odniesol som princezničku do jej izby a uložil ju do postele. Pohniezdila sa, prevrátila sa na bok, no oči ne-

otvorila. Zakryl som ju, pobožkal na čelo a potom som nehlučne vyšiel z miestnosti.

Pokiaľ ide o zdravotný stav Max, mal som zmiešané pocity. Najradšej by som sa vrátil do chvíle, keď sedela v obývačke a triasla sa zimou, a správal by som sa k nej tak nevšímavo, ako sa ona správala ku mne počas tých troch rokov, keď som hnil v base. Lenže nie som sviňa. Nehovoriac o tom, že sa starala o moje dieťa. Takže som musel vedieť, či tú starostlivosť zvláda.

„Budeš v poriadku?“ Stál som pod oblúkom, ktorý oddeľoval chodbu od obývačky.

Chystala sa odpovedať, no kanvica na čaj zapískala.

„Nechcem, aby sa Ella zobudila.“ Vstala a prešla do kuchyne.

Šiel som za ňou. „Máš niekoho, kto ti pomôže? Niekoho, kto sa občas zastaví a skontroluje ťa?“

Preložila kanvicu na druhý horák. „Väčšinu mostov som po sebe spálila. Mám Paulu, ktorá pre mňa pracuje. Stará sa o Ellu, keď mám prácu.“

Vedel som že Max, podobne ako ja, je jedináčik a nemala dobrý vzťah s matkou. Pokiaľ si pamätám, mala tetu v štáte Connecticut, s ktorou celkom dobre vychádzala. Ako sa volala? Betty, Betsy... Jej priezvisko bolo Potter a pamätal som si, že jej prvé meno bolo ako názov tej detskej knihy o králikoch. *Beatrix*. Áno. „A čo Beatrice?“

„Zomrela minulý rok. Mŕtvica.“ Max otvorila skrinku a načiahla sa za hrnčekom. „Dal by si si čaj?“

„To ma mrzí. Neprosím si čaj. Vďaka.“

Naliala horúcu vodu do hrnčeka a ponorila do nej vrecúško čaju. Obrátila sa ku mne a povedala: „Budem v poriadku. Stále sa viem o Ellu postarať, ak ťa to trápi.“

„Keby toho bolo na teba priveľa, môžem si ju vziať aj na noc.“

„Nie.“ Zavrtela hlavou a sklopila zrak. „Budem vedieť, kedy to presiahne moje sily. Nevystavím ju riziku, ale chcem s ňou stráviť toľko času, koľko sa dá.“

Prikývol som.

Max hlboko vzdychla. „Musím ti povedať niečo, čo sa ti asi nebude páčiť.“

Čo si to vlastne predstavuje, že to, čo za posledné roky vypustila z úst, sa mi azda *páčilo*?! Lži, manipulácie? Zahryzol som si do jazyka.

„Čo máš na mysli, Max?“

„Trápi ma Layla.“

„Čo máš proti nej?!“ vyštekol som.

„Ella čoskoro stratí matku. To ju položí. Ale nikto z nás nemôže proti tomu nič urobiť.“

„Rozumiem. Ale čo to má spoločné s Laylou?“

„Ella bude na nej lipnúť. Bude hľadať ženu, ktorá jej nahradí matku. Je to prirodzené.“

Stisol som pery. „A?“

„A keď Layla odíde z tvojho života, Ella to bude vnímať takisto ako smrť – ďalšiu smrť v období, keď bude taká zraniteľná.“

„Si si nejaká istá tým, že ma Layla opustí.“

„Gray, si priamy človek, ktorý len tak niekoho neopustí. Ale ona ešte nie je pripravená na rodinný život.“

„Pred pár týždňami si s ňou strávila možno polhodinu. Tvárila si sa, že si klientka, pričom v skutočnosti si len chcela strkať nos do môjho súkromia. A už vieš o nej všetko?!“

„Dnes sme sa niekoľko minút rozprávali. Pozorovala som ju, keď si bol s Ellou.“

Mykol som hlavou. „Si fakt neuveriteľná.“

„Gray, ty vidíš v ženách len to, čo v nich chceš vidieť. Vždy to tak bolo. Myslím si, že to súvisí s tým, že si stratil svoju láskavú matku v útlom veku.“

„A čo si ty? Nejaký poondiaty Sigmund Freud? Vôbec nevieš, o čom hovoríš!“

Čo som tu ešte stále porábal? Zvrtol som sa a vykročil som k dverám. „Prídem si po Ellu v nedeľu napoludnie,“ povedal som a ani som sa neobzrel.

Layla mlčala celou cestou späť na Manhattan. Väčšinu času som si jej mlčanie nevšimal, lebo po rozhovore, ktorý som mal s Max, som ešte stále penil. Tá žena mala tú drzosť hodnotiť môj milostný život. Rozhodol som sa, že nevyklopím jej názory Layle, ale radšej si ich nechám pre seba. Zvyšovať napätie medzi Max a Laylou by nevedlo k ničomu dobrému.

„Mlčíš.“ Preplietol som prsty s jej prstami, zatiaľ čo sme schádzali z mosta. „Všetko je v poriadku?“

Usmiala sa, no jej krásne oči zostali smutné. „Áno. Iba som trochu unavená.“

„Si stále za, aby sme išli niekam na večeru?“

„Radšej by som zostala s tebou doma, ak by ti to nevadilo.“

Zdvihol som jej ruku k ústam a pobožkal ju. „Čo je pre teba lepšie. Páčilo by sa mi, keby si sa predviedla na verejnosti vo svojich sexi šatách, ale som veľkým zástancom aj toho, aby sme si nahí dali čínu.“

Nebol som si istý, či ma počula. Zdalo sa, že nie je duchom prítomná. Pozrela von oknom, potom sa obrátila ku mne. „Ella je úžasná.“

Zoširoka som sa usmial aj za nás oboch. „Bude to znieť nafúkane, ak poviem, že súhlasím?“

Tentoraz sa úprimne usmiala. „Vôbec nie.“

Zastali sme pred bytovkou, v ktorej bývala, a ja som prebehol okolo auta na jej stranu, aby som jej otvoril dvere. Potom som šoférovi povedal, nech si na zvyšok večera vezme voľno.

Pomohol som Layle vystúpiť z auta a na vysvetlenie som povedal: „Dnes večer nemám v úmysle od teba odísť, ak ma, pravdaže, nevykopneš. A ak sa to stane, stále si môžem vziať taxík.“

Keď sme vošli do bytu, Layla zmizla v kúpeľni a ja som zatiaľ otvoril fľašu vína a nalial do dvoch pohárov. Niečo sa mi na jej správaní nepozdávalo, no povedal som si, že teraz asi všetko vnímam prehnane, lebo mi hlavou víria tie somariny, čo natárala Max. Tá žena je zosobnením číreho zla.

Keď Layla prišla do kuchyne, podal som jej pohár s vínom. „Nie si hladná? Dnes popoludní si nejedla nič, iba tú zmrzlinu. Čo keby som pre nás niečo objednal?“

Layla si usrkla z vína. „Jasné. Dobrý nápad.“

„Na čo by si mala chuť?“

„To je jedno. Vyber ty.“

Vzal som jej pohár z ruky a položil ho na kuchynskú linku vedľa svojho. Chytil som ju okolo pása a pritiahol k sebe. „Ak necháš na mňa, aby som si vybral, na čo mám chuť, tak ty zostaneš hladná.“

Odhrnul som jej z tváre vlasy a počkal som, až sa nám stretnú pohľady. „Ďakujem za dnešok. Znamenalo to pre mňa veľa, tráviť čas v spoločnosti mojich dvoch dievčat. Musím však priznať, že hoci som si to

veľmi užíval a nevymenil by som tie chvíle za nič na svete, som šťastný, že ťa mám teraz len pre seba.“

„Nebude to tak, keď... chcem povedať, bude to iné, keď Ella bude žiť s tebou.“

„Dám urobiť zvukové tesnenie na steny spálne.“ Keď sa neusmiala, odtiahol som sa, aby som si pozornejšie prezrel výraz jej tváre. „Povedz mi, čo ťa trápi?“

„Nič,“ potriasla hlavou. „Neviem. Dostala som menštruáciu, tak som trochu náladová. A ešte som aj unavená. Asi mám nízku hladinu železa.“

Chcel som veriť, že sa nedeje nič vážne, tak som na ňu prestal naliehať. Keď sme dopili pohár vína, Layla si dala sprchu a požiadala ma, aby som objednal niečo na večeru. Povedala, že zoznam jedál nájdem v šuplíku jej pracovného stola, a upozornila ma, aby som bol opatrný so zásuvkou, lebo občas býva rozheganá.

Rozheganá je slabé slovo. Vytiahol som zásuvku a celá sa vyšmykla zo zásuvkových koľajníc. Drevený spodok vypadol a obsah zásuvky sa vysypal na podlahu. V zásuvke, v ktorej by za normálnych okolností malo byť len zopár spisov, bolo napchatých najmenej desať kíl rôznych papierov. Zasmial som sa a išiel som do kuchyne pohľadať šraubovák a nejaké kliešte.

Opraviť zásuvku bola maličkosť. Uvoľnili sa dve skrutky naspodku a zásuvka bola „rozheganá“ preto, lebo jedno z koliesok malo zapadať do koľajnice, no vysunulo sa. Vložil som zásuvku na jej miesto a začal zbierať veci, ktoré z nej vypadli. Boli to nejaké papiere, zložky na dokumenty a hromada zošitov. Ten, čo bol navrchu, spadol z hromádky, prevrátil sa a pristál na podlahe roztvorený. Nepomyslel som na nič zlé, chcel som ho zdvihnúť, no jedna z viet na strane upútala moju pozornosť.

*On klame.*

A toto má byť čo?

Mal som ten zošit okamžite zatvoriť a nestrkať nos do Layliných súkromných záležitostí. Ale keď som zazrel slovo *on*, už som ho nevedel zavrieť. Som muž – vlastník-ky a žiarlivý. Takže som vlastne primitív. Čítal som ďalej.

*Je nespoľahlivý.*

Srdce mi zamrelo. *Dofrasa.*

Potom som sa pozrel na jej zoznam vecí *za a proti*. Taký zoznam obsahovali asi všetky zošity. Tento bol navrchu a otvoril sa na tej poslednej poondiatej strane. Asi to napísala iba nedávno.

*Určite sa to týka niečoho iného, nahováral som si.*

*Nikdy nebudem pre neho prioritou.*

Pokračoval som v čítaní a moja nádej začala pohasínať.

*Opäť sa sklamem.*

*Dokelu.*

Keď som si prečítal posledné vety, vyprchal aj posledný zvyšok nádeje.

*V skutočnosti som nikdy nechcela mať deti.*

*Zaslúžim si od života viac.*

Dofrasa. Cívil som na ten papier a opakovane čítal poslednú vetu.

*Zaslúžim si od života viac.*

Zaslúžila si viac. Layla si zaslúžila viac ako bývalého trestanca s bývalou manželkou, ktorá mu práve hodila na krk decko.

Ešte raz som sa pozrel na ten zoznam a svitlo mi, že to bola posledná strana zošita. Všetko bolo napísané na pravej polovici strany. V strede bola zvislá čiara, no ľavá polovica zostala prázdna.

*Žiadne za.*

Asi som sa nevedel nasýtiť utrpenia, tak som prevrátil stranu a pozrel sa na záhlavia. *Za* bolo navrchu ľavej strany, *proti* navrchu pravej. Až na to, že tu bola ľavá polovica zaplnená, no pravá takisto nebola prázdna. Bol tam jeden zápis.

*Milujem ho, aj keď viem, že ho nechcem milovať.*

„Gray?“ zavolala na mňa zo spálne Layla.

Ani som si nevšimol, kedy voda prestala tiecť. Rýchlo som zatvoril zošit a strčil ho späť do zásuvky.

Zavrel som oči. „Áno?“

„Už si objednal?“

„Nie.“

„Čo keby sme si dali suši? Umi dodáva rýchlo a majú to najlepšie tuniakové sašimi. Myslím, že nemám ich menu, ale majú to čo všetky suši reštaurácie.“

„Jasné. Suši bude fajn.“

Vstal som z miesta, kde som sedel, kým som opravoval zásuvku a špehoval. Snažil som sa niečo vymyslieť. Ako sa mám vyrovnáť s tým, čo som si prečítal, a ako sa o tom porozprávam s Laylou? Fľaša vína, ktorú som otvoril, stála na kuchynskej linke, no nevenoval som jej pozornosť a išiel som sa pozrieť do skrinky, kde mala Layla niekoľko fliaš liehovín. Zo zaprášenej fľaše som si nalial dvojitého Jacka a vypil som obsah pohárika na jeden dúšok. Chutilo to príšerne, ale bolo príjemné cítiť, ako sa vo mne rozliala páľava.

Dal som si ešte jedného panáka, a skôr než Layla vyšla zo spálne, nalial som jej pohár vína. Zažala svetlo.

„A ty si tu potme?“

Ani som si nevšimol, že slnko už zapadlo a do kuchyne nepreniká žiadne svetlo. Bola tma ako vo vreci.



„Asi som sa zamyslel.“

Layla naklonila hlavu nabok. „Je niečo, o čom by si sa chcel porozprávať?“

„Nie. A ty?“

Odvrátila pohľad. „Nie. Asi to bol náročný deň. Pre nás oboch.“

Prikývol som.

Chvíľu čosi hľadala v mobile, potom podišla ku mne. „Našla som menu na internete.“

Mala mokré vlasy a na tvári nemala mejkap. Pozoroval som ju, kým očami prechádzala po ponuke jedál. Z tohto uhla pohľadu bolo vidno jej pehy, ktoré som tak zbožňoval. Boli ešte výraznejšie. Neviem prečo, ale chcel som si uchovať v pamäti vzor, ktorý vytvárali.

„Aha.“ Podala mi mobil. „Objednám vyprázaného tuniaka ahi. Ak máš rád Úžasnú rolku, môžeme si ju dať na polovicu.“

Takmer som nevedel zaostriť pohľad na menu v jej mobile. Stále som sa musel pozeráť na jej pehy. Nevedel som presne, čo na nich milujem, no keď som sa na ne teraz pozeral, dospel som k záveru, že ich čaro asi spočíva v dievčenskom pôvabe, ktorý kontrastuje s jej ženskou silou. Layla svoje pehy maskovala asi preto, lebo chcela, aby ľudia videli len jej silu.

*Bože, je neuveriteľne krásna. Veľmi prirodzená, inteligentná, veľmi... všetko.*

„Čo si o tom myslíš?“ spýtala sa. „Chceš tuniaka zavinutého v rolke?“

Z menu som neprečítal ani slovo. „Fajn. Dobrý nápad. Dám si to čo ty.“ Ďobol som prstom na telefónne číslo na obrazovke jej mobilu a vytiahol z vrečka peňaženku.

„Chcel by som si objednať donášku do domu.“

Žena na druhom konci linky sa spýtala, čo si chcem objednať. Lenže už som na to zabudol.

Zakryl som rukou mobil. „Čo si si chcela dať?“

Layla zvrátila čelo. „Vyprázaného tuniaka ahi a Úžasnú rolku. Myslela som si, že ty si si dáš to isté.“

„Áno. Dám si.“

Zvyšok večera sa veľmi neodlišoval od môjho pokusu objednať jedlo. Nevedel som zo seba dostať nič zmysluplné. Neustále ma máтали tie jej *za a proti* a takisto aj to, čo povedala Max.

Chcel som pevne uchopiť Laylu a povedať, že jej zoznam je chybný. No čím viac som premýšľal o jej zozname, tým väčší som si uvedomoval, že nie je až tak od veci.

*On klame.*

Nemohol som poprieť, že som zbabral náš vzťah, lebo som jej nepovedal, ako je to v skutočnosti s Max. Trvá dlho, kým sa vybuduje dôvera, a na jej zničenie stačia dve sekundy. Myslel som si, že v našom vzťahu nastáva pokrok, no...

„Gray, ty vidíš v ženách len to, čo v nich chceš vidieť.“ Tak to povedala Max.

*Nikdy nebudem pre neho prioritou.*

Rád som si predstavoval, že ona a Ella budú pre mňa vrcholnými prioritami. Koho som tým chcel oklamať? Onedlho bude zo mňa nezadaný tatko s citovo zdevastovaným dievčatkom. Čo bude potom moja priorita – ísť na večeru s Laylou, alebo zostať doma so svojou dcérou?

*V skutočnosti som nikdy nechcela mať deti.*

Nikdy sme sa nerozprávali o rodine. Ja hlupák som automaticky predpokladal, že chce mať deti. Ale z čo-

ho vychádzal môj predpoklad? Necítla úctu k matke ani otcovi, nevážila si prostredie, v ktorom ako dieťa vyrastala.

*„Gray, ty vidíš v ženách len to, čo v nich chceš vidieť.“*

*Drž hubu, Max.*

*Zaslúžim si od života viac.*

Voči tomu som nemohol nič namietat'. Layla si zasľúžila, aby jej svet ležal pri nohách.

Slovo trestanec ma napodiv neurážalo. Ale dotkla sa ma jediná vec, ktorú uviedla v stĺpčeku *za*.

*Milujem ho, aj keď viem, že ho nechcem milovať.*

Kým sme to na dnes večer zabalili, bol som už pripitý a nechcel som nič, len spať a tváriť sa, že tento večer sa nikdy nestal. Do postele som vkĺzol po nej a zozadu som ju objal. Ramenami som sa pritisol k jej chrbtu a zakryl ju svojím telom. Pre ňu to asi nebolo veľmi pohodlné, no ja som to potreboval.

*Naozaj, strašne som to potreboval.*

Pritisol som pery na jej plece a chcel som jej povedať, že všetko, čo ju trápi, bude v poriadku. Ale nevedel som sa zachovať tak sebecky.

Namiesto toho som zašepkal: „Zo všetkého najviac si želám to, aby si bola šťastná.“

Obrátila sa ku mne. Bola síce tma, no ja som videl jej tvár.

*„Gray... ja...“*

Nedopovedala, lebo sa ozval mobil. Chvíľu trvalo, kým som si uvedomil, že zvuk prichádza z nočného stolíka na mojej strane.

Najprv som ho chcel ignorovať a nechať, aby sa spustil hlasový záznamník. Lenže potom som si spomenul, že mám dcéru.

Načiahol som sa k mobilu. Keď som na obrazovke uvidel číslo Max, zmocnilo sa ma napätie. Bolo jedenaásť hodín večer. Posadil som sa a prijal hovor.

„Čo sa deje?“

Mala rozochvený hlas. „Práve som zavolala sanitku. Mám ťažkosti s dýchaním.“

## Tridsiata druhá kapitola

GRAY

„Bude to fajn, zlatko, upokoj sa...“ Hladil som Ellu po vlasoch a kolísal ju, až kým prestala vzlykať. Vlasy, ktoré jej viseli do tváre, mala zmáčané od slz. Pokúsila sa skryť svoj plač. Srdce mi pukalo, keď som videl, aká je rozrušená. A nepáčilo sa mi, že som ju musel vystavovať nemocničnému prostrediu, plnému choroboplodných zárodkov, zatiaľ čo lekári vyšetrovali Max. No mal som na výber o jednej nadržanom?

Layla prišla so mnou, hoci som jej povedal, že to nie je nevyhnutné. Pri pohľade na jej tvár som ľutoval, že som netrval na tom, aby zostala doma. Bola vydesená a nemohol som jej to zazlievať, pretože aj ja som bol vydesený.

Keď sme prišli na pohotovosť, sotva previezli Max zo sanitky, už sedela pri Elle žena zo sociálnej starostlivosti. Cestou do nemocnice Max v sanitke dvakrát prestala dýchať a na monitore naskočila rovná čiara. Pokúsili sa ju dvakrát oživiť. Bol som z toho hotový. *Skutočne sa to stane.* Možno nie dnes a možno nie zajtra. Ale už čoskoro. A ja na to nie som pripravený. A nie je na to pripravené ani to chúďatko v mojom náručí.

„Pán Westbrook?“ zavolať lekár z dverí čakárne.

„To som ja.“ Prešiel som k nemu a Layla vstala a odprevadila ma.

„Som doktor Cohen a pracujem ako chirurg na onkológii. Stav vašej ženy je stabilizovaný. Intubovali sme ju, aby sme jej pomohli dýchať. Jeden z nádorov sa nachádza v blízkosti pažeráka a to spôsobilo uviaznutie kúskov potravy. Po čase vznikla opuchlina, ktorá sťažila priechod vzduchu.“

„Takže bude v poriadku?“

Doktor sa zamračil. „Dnes áno. Dúfame, že dýchacie cesty sú už čisté, že opuchlina ustúpi a o deň či dva budeme môcť tubu odstrániť. Musím vás však upozorniť, pán Westbrook, že je to len dočasné riešenie.“ Doktor skĺzol očami na Ellu v mojom náručí.

Mala naširoko otvorené oči, no dívala sa do prázdna, ani nežmurkala. Neviem, či počula, o čom sa rozprávame, a či tomu vôbec rozumie. Lekár však chcel byť úprimný, no nešlo mu to.

Mihol som očami na doktora, potom na Ellu, potom znovu na neho, čím som mu dal na vedomie, že najlepšie bude rozprávať sa v šifrách. „Môže sa prekážka odstraňovať permanentne?“

„Je v pokročilom štádiu. Zvyčajné metódy, ktoré by sme mohli skúsiť, nám nie sú dostupné.“

*V preklade – Max to vzdala.*

„Rozumiem.“

„Určité úspechy sme dosiahli s FDT – s fotodynamickou terapiou. Vstrekne sa liek aktivovaný svetlom, vďaka čomu vie chemikálie zozbierať viac rakovinových buniek ako normálna bunka. Potom sa cez hrdlo spustí do pľúc sonda a laserové svetlo zničí rakovinové bunky, ktoré sme zozbierali. Po niekoľkých dňoch

zozbierame mŕtve bunky. Je to možnosť, no potrebujeme na to jej súhlas. Možno by ste sa s ňou mali porozprávať po tom, ako ju odpoja od dýchacieho prístroja. Zatiaľ však musí byť napojená. Ako som povedal, stav vašej ženy je stabilizovaný, takže asi by ste sa mali vrátiť domov a trochu si oddýchnuť. Má tu nejaké osobné veci, ktoré môžete vziať, alebo ich nechať uzamknuté v nemocničnom sejfe.“

„Max je moja bývalá manželka. Ale aj tak vďaka za všetko, doktor.“

Keď odišiel, Layla sa pozrela na Ellu v mojom náručí. „Zaspala.“

„Ach, to je dobre.“

Layla sa stále dívala na Ellu a krútila pritom hlavou. „Vedela som, že to nebude pre ňu ľahké. Ale keď som ju dnes videla...“ Zmĺkla. „Zničí ju to. Ty budeš pre ňu znamenať svet, Gray.“

Znovu sa mi v mysli vynorilo to, čo som si prečítal v tom jej prekliatom zošite.

*V skutočnosti som nikdy nechcela mať deti.*

*Nikdy nebudem pre neho prioritou.*

Sklopil som oči. „Viem.“

Išiel som sa ešte raz pozrieť na Max a vzal som tých niekoľko osobných vecí, ktoré mala so sebou – kľúče od domu, malú peňaženku a náhrdelník, ktorý jej dali dole z krku. Po tom, čo som prežil za uplynulé týždne, som si myslel, že ma už nič nemôže šokovať. Ale keď som držal v ruke to, čo Max nosila na krku, znovu som stratil reč. *Jej svadobný prsteň*. Kúpili sme ho u chlapíka, ktorý nás zosobášil v Dominikánskej republike.

Chytili sme taxík a potom sa mi podarilo nastúpiť bez toho, aby som zobudil Ellu. Všetci traja sme boli

ticho, zatiaľ čo taxík sa zaradil do premávky. Bolo toho na mňa priveľa, na akúkoľvek zmysluplnú diskusiu som skrátka nemal síl.

„Myslím si, že by som ju mal vziať domov, aby spala tam. Ešte nikdy nebola v mojom byte a možno bude lepšie, keď sa prebudí vo vlastnej izbe. Kľúče od domu sú v obálke, spolu s ostatnými osobnými vecami, ktoré patria Max.“

„Aha. Áno. Dobrý nápad.“

Byť odlúčený od Layly, to bolo to posledné, čo som chcel. Keď sme sedeli na zadnom sedadle, cítil som určitý odstup. Telesné odlúčenie by to len zhoršilo – mala by tak čas premýšľať o tom, aký pobabraný život bude mať po mojom boku. Ale nemohol som od nej chcieť, aby spala v dome mojej bývalej manželky.

Jemne som sa spýtal: „Vyložíme ťa doma?“

„Áno. Vďaka.“

Potom sa už rozmohlo ticho a trvalo až dovtedy, kým sme prišli pred Laylin dom. Ruku už mala na kľučke a my sme sa chystali odísť.

„Zajtra mám rokovanie v Connecticute. Ale daj mi vedieť, ako sa veci vyvíjajú.“

„Spoľahni sa.“

Naklonila sa ku mne a pobožkala ma na líce. V náručí som držal spiaceho človečika, takže som sa nemohol ani pohnúť. „Dobrá noc.“

Keď bola Layla už na polceste k dverám svojho domu, začal som panikáriť. „Layla, počkaj...“

Obrátila sa a pozrela na mňa. Najprv som si možno nebol celkom istý, či ju milujem, no v tejto chvíli som to vedel naisto. Mal som čudný pocit, že som ju nemal nechať vystúpiť z auta.



*Pripomeň jej, že ju miluješ.*

*Pripomeň jej, že ju miluješ, ty zbabelec.*

„Ja... ja... Ďakujem ti za dnešok. A za dnešný večer. Veľmi si vážim, že si bola so mnou v nemocnici.“

Smutne sa usmiala. „To je samozrejmé.“

„Dobrá noc, Pehaňa. Zažni v spálni, aby som vedel, že si v bezpečí došla domov.“

Povedal som taxikárovi, aby sme chvíľu počkali, kým sa zažne svetlo, a potom som urobil niečo, o čom sa mi nikdy ani nesnívalo.

Vzal som svoju dcérku domov, aby spala v dome mojej bývalej manželky, ktorý kúpila za peniaze, o ktoré ma pripravila.

„Čo si želáte?“ Na zazvonenie som sa prihnal k dverám, nestihol som si obliecť ani košeľu, no nechcel som, aby sa Ella zobudila. Bol som *vydesený*, nech už išlo o čokoľvek.

„Volám sa Paula.“

„Čo si želáte, Paula?“

„Starám sa o Ellu.“

Úplne som zabudol. Max spomínala, že má opatrovateľku, ktorá chodíeva predpoludním, keď ona musí ísť do práce.

„Teší ma. Volám sa Gray.“

Paula od prekvapenia otvorila ústa. „*Aha*. Je Max v poriadku?“

„Poďte dnu.“

Schmatol som tričko, ktoré som mal v obývačke, a hodil ho na seba. V priebehu nasledujúcich desiatich minút som Paule vyrozprával všetko o momentálnom

zdravotnom stave Max. Bolo zjavné, že Max už oboznámila Paulu s tým, kto som. Vedela, že som Ellin otec a že Max to predtým mnou tajila. Nevedel som však, koľko jej toho Max porozprávala o našej spoločnej minulosti.

„Takže vy dávate pozor na Ellu predpoludním? Dokonca aj teraz, keď už Max nechodí do práce?“

„S Ellou som bola od siedmej ráno až do poludnia. Max ma však požiadala, aby som zostávala do piatej. Popoludnia začínali byť pre ňu náročné.“

Prikývol som. „Môžete v tom pokračovať? Myslím si, že Elle veľmi prospeje, ak jej denný rozvrh zostane podľa možnosti nezmenený, kým bude Max v nemocnici. Preto som tu s ňou zostal včera večer.“

„Samozrejme. S Max sme sa už rozprávali o tom, že zostanem... aj po...“ Paula zosmutnela, no zrazu si spomenula na niečo, čo jej vyčarilo na tvári úsmev. „S Ellou a s Max som odvtedy, čo sa Ella narodila. Vtipkovala, že v poslednej vôli ma prenechá vám.“

Bola to obrovská úľava, vedieť, že mám naporúdzi nejakú pomoc – aspoň dovtedy, kým niečo nevymyslím. Keď Ella vstala a rozbehla sa do Paulinho náručia, hrča, ktorú som cítil v krku už dva dni, poľavila.

Pošúchal som si hrdlo a sledoval som, ako tie dve spolu komunikujú. Prešli aspoň dve minúty, kým si Ella všimla, že v miestnosti je aj niekto iný. Pokrčila svojím noštekcom, no usmiala sa. „Spal si u nás?“

„Obaja sme tu spali.“ Brnkol som jej prstom po nose. „Ale ty si zaspala prvá.“

Rozchichotala sa. „Mamička je ešte v nemocnici?“

„Áno, zlatko.“

„Vyliečia ju?“

Mihol som očami po Paule. „Áno. Vyliečia.“

„Zostaneš tu so mnou, kým sa mamička nevráti?“

„Počítal som s tým. Napadlo mi však, že aj ty by si mohla prespať jednu noc v mojom byte.“ Naklonil som sa k nej a pošepol jej do ucha: „Mám psa.“

Oči sa jej rozšírili. „Môžeme tam ísť teraz? Môžeme tam ísť teraz? Prosím!“

„Musím ešte vybaviť pár vecí. Pôjdeme neskôr. Čo ty na to?“

Paula vzala Ellu do kuchyne, aby spolu pripravili raňajky. Ja som zatiaľ preorganizoval niektoré stretnutia, ktoré som mal nadnes naplánované. Keď som sa pobral za nimi, aby som sa pozrel, čo robia, Paula mi ponúkla kávu.

Utiahli sme sa s Paulou do kúta a potichu sa rozprávali, zatiaľ čo Ella bola zaneprázdnená miešaním palacinkového cesta.

„Počas minulého roka musela Max niekoľkokrát zostať v nemocnici aj na noc. Nedovolila, aby Ella prišla za ňou. Myslela si, že pre Ellu by bolo hrozné vidieť ju so všetkými tými ihlami, napojenú na monitory. Samozrejme, nebudem vám hovoriť, čo máte robiť. No napadlo mi, že možno budete chcieť vedieť, čo si Ella myslí.“

„Fíha. Výborne. Ďakujem. Dost ťažko znášala včerajší večer v nemocnici. Predpokladal som, že dnes by som Ellu mohol vziať za jej matkou. Ale bál som sa, že to bude pre ňu ešte príliš ťažké. Max má zavedenú trubicu.“ Pozrel som na Ellu a usrkol si z kávy. „Zdá sa, že dnes ráno je na tom oveľa lepšie, no aj tak bude asi rozumnejšie, keď ju ešte nevezmem do nemocnice.“

„Budem tu celý deň. Pokojne sa môžete venovať svojej práci, ak chcete. Ak sa zastavíte u Max, pozdravujte ju odo mňa.“

Pri raňajkách s Paulou a Ellou sa moja myseľ ešte viac uvoľnila. Mali svoju dennú rutinu, ktorej súčasťou bolo aj to, že Ella sa postavila na stoličku a oplachovala tanieri. Paulu doslova zbožňovala. Keď mi zavolať naspäť človek, ktorému som pred chvíľou volal, aby som zrušil stretnutie, rozhodol som sa, že namiesto toho, aby som pracovné stretnutie úplne zrušil, stretnem sa s ním popoludní. Ella mala svoj rozvrh a ja som sa aj tak musel naučiť, ako zosúladiť prácu s rodičovskými povinnosťami. Navyše miesto, kde som sa mal s tým človekom stretnúť, bolo neďaleko nemocnice, takže som mohol najprv skočiť za Max a pozrieť sa, ako sa má.

V tú noc som si nalial pohár škótskej a pohodlne sa usadil na gauči. Ella konečne zaspala a ja som bol totálne vyčerpaný. Staráť sa o dieťa sám nebolo vôbec jednoduché.

Dnes som mal dve obchodné stretnutia, zastavil som sa v práci a na pár hodín sa zahrabal do papierov, navštívil som Max, hovoril som s lekármi, vrátil som sa do Brooklyn, aby som zbalil Elline veci a odniesol ich do svojho bytu. Potom som uvaril večeru a hral som sa s ňou a s Pehánom, až kým nezačala zívvať.

Od tej chvíle som sa mohol so svojím psom a jeho obľúbenou topánkou rozlúčiť. Nevedel som ho prinútiť k tomu, aby opustil nohu postele v hostovskej izbe, kde teraz bývala Ella. Nemohol som mu to vyčítať. Navyše, Ella si veľmi užívala, že sa mohla váľať na podlahe a nechať sa od psa olizovať.

Odpil som si pár dúškov z pohára a vzal do ruky mobil. Počas dňa sme si s Laylou vymenili zopár esemesiek, ale ja som musel počuť jej hlas.

Zdvihla po treťom zazvonení. „Ahoj. Môžeš počkať sekundičku? Mám niekoho v kancelárii.“

Pozrel som na hodinky. Deväť hodín. „Ty si stále v robote?“

„Áno. Chvíľu počkaj. Hneď sa ti budem venovať.“

Počul som cez slúchadlo nejaké hlasy v pozadí. Skôr než mohla so mnou znovu hovoriť, musela slúchadlo odkryť a ja som počul ženský hlas. „Keby si si to rozmyslela, vieš, kde nás nájdeš.“

„Vďaka, Maryanne.“

A už bola späť. „Prepáč. Niektorí kolegovia idú von na drink a priateľka sa ma pokúšala prehovoriť, aby som išla s nimi.“

To mi znovu pripomenulo, že ak bude so mnou žiť, jej život sa veľmi zmení. Aj keď sa mi nepáčila predstava, ako jej krásny zadok sedí v bare a ja tam nie som, nemohol som sa správať ako magor.

„Choď s nimi. Práca počká. Aj zajtra bude deň.“

Vzdychla si. „Asi áno. Ale som aj unavená. Tešila som sa na to, ako pôjdem domov a vykúpem sa. Včera v noci som veľmi nespala, tak som prišla do roboty už na svitaní, aby som dohnala zameškané veci.“

Aj toto bola moja chyba. Osamelý rodič nemal svoj život. Nieko, kto by sa dal dokopy s takým rodičom, by nemohol chodiť do reštaurácie. A to bol ešte ten lepší prípad.

„Mrzí ma to,“ povedal som. „A inak si sa mala ako?“

„Ušlo to. A aká je situácia u teba? Obľúbila si Ella Peháňa?“

Zavrel som oči, oprel som hlavu o gauč a vyložil som si nohy na konferenčný stolík. „Ten zradca teraz spí pri nohách jej postele.“

„Nuž, som si istá, že pre Peháňa je to dievčatko zábavnejšie ako ty, starc.“

„Opatrne s tým starcom. Som len o pár rokov starší ako ty.“

„Máš v tejto chvíli, o deviatej večer, vyložené nohy na stole a v ruke panáka?“

Usmial som sa. „Mudrlantka.“

Ku koncu nášho telefonátu som povedal: „Chýbaš mi. Som v zložitej situácii. Je mi ľúto, že ťa nemôžem po práci vziať niekam na večeru. Alebo po dlhom dni sedieť za tebou vo vani. Nevieš si predstaviť, čo by som za to dal.“

Layla bola ticho. „Viem. Chápem. Teraz máš iné povinnosti, Gray. Máš dcérku. Keď niekoho miluješ, dávaš prednosť tomu, čo potrebuje milovaný človek. S tým sa nedá nič robiť. Myslím, že to bol dôvod, prečo som otcovi nikdy neodpustila, keď som už bola staršia. Na prvom mieste sme uňho neboli my, moja matka a ja. Na prvom mieste bol on. Nikdy som si na to nezvykla. Bude z teba úžasný tatko. Už teraz to viem.“

Keď som zložil, dopil som drink a dlho civel na strop. Layla mala pravdu. Keď človek niekoho miluje, prvoradá sú potreby milovanej bytosti. Bolo to síce kliše ako hrom, ale znamenalo to, že človek nemá toľko špekulovať. Chvíľu som mal pocit, že viem, čo musím urobiť – akurát som si to len nechcel priznať.

Priznať si to by znamenalo, že musím konať. Lenže to som nedokázal. Ale čo som ešte potreboval počuť, aby som už konečne urobil to, čo je správne?

Ten zoznam, ktorý som našiel...  
*Nikdy som nechcela deti.*  
*Nikdy nebudem preňho prioritou.*  
Max a jej komentáre...  
*„Ona ešte nie je pripravená na rodinný život.“*  
*„Gray, ty vidíš v ženách len to, čo v nich chceš vidieť.“*  
Layline slová...  
*„Keď niekoho miluješ, dávaš prednosť tomu, čo potrebuje milovaný človek.“*  
*„To bol dôvod, prečo som otcovi nikdy neodpustila...“*

## *Tridsiata tretia kapitola*

GRAY

Stál som pred budovou, v ktorej býva Layla, a díval sa na okno jej spálne. Bolo zažaté a pred chvíľkou som videl prechádzať jej tieň, takže som vedel, že je doma. Len som ešte nemal dosť odvahy vojsť.

Layla nevedela, že idem k nej. Uplynulých štyridsaťosem hodín som trávil premýšľaním o tom, čo jej poviem. Keby som jej povedal, že som čítal jej zoznam a chcem jej potreby uprednostniť pred svojimi, nemala by z toho dobrý pocit. Poznal som ju – cítila by sa vinná, že nestála pri mne vtedy, keď som ju potreboval. Taká to bola žena.

Ale ja som sa bál, že ak ma pustí k vode, nebudem ju vedieť presvedčiť, aby so mnou zostala. To by som nezniesol.

Takže som sa rozhodol nič jej nevyčítať a nechať ju, nech si myslí, že naozaj chcem to, čo sa chystám urobiť. Poruším tým síce svoj sľub, že jej už nikdy nebudem klamať, ale aj tak už so mnou stratila veľa času – sobotňajšie návštevy trvajúce rok a potom aj celý ten čas, keď ma prestala navštevovať, lebo sa nevedela preniesť cez svoje sklamanie, a ešte k tomu aj uplynulý mesiac. Nebolo by fér ďalej ju obmedzovať. Musel som urobiť rázny koniec.



*Asi ju to našťve.* Ale človek ľahšie prekoná sklamanie, keď je nazlostený, ako keby sa mal trápiť tým, že túži po niečom inom ako ten, na kom mu záleží.

Ešte raz som sa pozrel na jej okno. Dodal som si odvahy a vyrazil som k dverám. Stlačil som elektrického vrátnika, a kým som čakal na odpoveď, začal som sa potiť.

„Haló?“

„Ahoj. To som ja. Prepáč, že som ti najprv nezavolať.“

„Ahoj. Nevadí. Poď hore.“ Dvere zabzučali a odomkli sa.

Kým som sa viezol vo výťahu, aspoň desaťkrát som sa chcel zvrtnúť a odísť. Keď výťah zastal, zaváhal som. Potom som z neho vystúpil.

Layla na mňa čakala pred dverami svojho bytu. „To je ale milé prekvapenie,“ povedala.

*O desať minút to povedz znovu, princezná.*

Nevedel som zo seba vysúkať slovo a musel som si odkašľať. „Chcem sa s tebou porozprávať.“

Jej tvár zväžnela. „Všetko je v poriadku? Max...“

Pokrútil som hlavou. „Nie. Nejde o nič také.“

Zaváhala, až potom otvorila dvere a vpustila ma dnu. Za normálnych okolností by som ju okamžite schmatol, objal ju a pobožkal na pery. Hoci som po tom nesmierne túžil, vedel som, že by to náš vzťah len zhoršilo.

„Ella je v poriadku? Kde je?“

„Má sa dobre. Spí. Požiadal som Paulu, aby dnes prišla až večer, aby som sa mohol u teba zastaviť.“

Layla ma objala okolo krku a jazykom mi prešla po očnom viečku. „Takže toto má byť ľúbostná schôdzka?“

*Dofrasa.* Túžil som sa s ňou milovať. Celú noc. Moje prekliate telo zareagovalo okamžite, ako sa ma dotkla.

Ale ako mám takto dostať zo seba to, čo jej chcem povedať? Sklopil som oči.

*Nebud' zbabelec, Gray.*

*Vyklop to. Nech to už máš za sebou.*

*Rozviaž svoj jazyk. Budeš mať dosť času na to, aby si sa z toho doma vylízal.*

Zhlboka som sa nadýchol, prehltol som naprázdno a pozrel sa jej do očí. Bože, bola nádherná. Prenádher-  
ná a prekypujúca všetkým, čo bolo dobré.

Pritisla sa ku mne prsami. Cez košeľu som cítil jej stvrdnuté bradavky. „Čo je, vyrezali ti jazyk?“

Ešte aj jej sarkazmus som zbožňoval.

Chytil som jej ruky a odtisol ich od seba. Na tvári sa jej objavil taký výraz, ako keby som jej vylepil facku.

Opatrne urobila krok dozadu a skrížila si ruky na prsiach, akoby v sebaobranom postoji.

„Čo sa deje, Gray?“

„Mám toho teraz veľa.“

„Viem.“ V jej hlase zaznel podtón hnevu. Bola bystrá a vždy o dva kroky pred svojimi klientmi. Vedela situáciu odhadnúť lepšie ako ktokoľvek, koho som v živote poznal. A tak sa zvyšok rozhovoru, ktorý mal nasledovať, stal len formalitou. Vedela, čo sa bude diať.

„Rozbiehať nové podnikanie, skontrolovať Max a pritom sa snažiť vybudovať si vzťah s Ellou – je toho priveľa.“

„No, asi nemáš veľmi na výber. To je to, s čím sa musíš popasovať. A ty to dokážeš.“

Odvrátil som zrak. „Áno. Zvládnem to. A práve o to ide. Je toho veľa, o čo sa musím postarať. Takže nebudem mať veľmi veľa času navyše. Musel som kmitať celý deň, byť v práci a vybaviť opatrovateľku pre Ellu,

len aby som si našiel trochu času a večer mohol prísť za tebou.“

Layla si dala ruky vbok. Bola *naštvaná*. „Vyklop to, Gray.“

„Nemám na nič čas. Musím sa s tebou rozísť.“

„Môj otec mal čas na manželku a dcéru *a ešte* na bokovku a nemanželské dieťa. Keď niečo veľmi chceš, *nájdeš* si na to čas.“

Sklopil som oči ako taký zbabelec. „Mrzí ma to.“

Layla sa však nechcela tak ľahko vzdať. „Pozri sa na mňa.“

Zdvihol som hlavu, ale oči som otvoril až po uplynutí niekoľkých sekúnd.

„Nechceš to ani len skúsiť? Chápem, že v najbližšom období nebudeme mať pre seba veľa času. No nakoniec sa všetko urovná.“

Jej hlas na nepatrný okamih zakolísal, no ja som si to všimol. Bez rozmýšľania som k nej vystrel ruku, aby som ju upokojil, no Layla sa mi uhla.

„Odpovedz mi.“

Pozrel som jej do očí a zlomil som srdcia nám obom. „Nie. Nechcem sa o to ani pokúsiť.“

Skúmavo mi hľadela do očí. Potom prešla k dverám a otvorila ich. „Vypadni.“

Podišiel som k dverám a zastal oproti nej. „Layla... ja...“

Nenechala ma dohovoriť a ukázala na chodbu. „Dočerta, vypadni už!“

Odnikiaľ sa mi ešte nikdy neodchádzalo tak ťažko ako z jej bytu. Dala mi druhú šancu vo chvíli, keď som si to nezaslúžil. Tretiu šancu už nedostanem. Bol to koniec.

Pri posledných krokoch som mal pocit, že mám nohy z olova. Obrátil som sa, aby som sa na ňu poslednýkrát pozrel, ale nedovolila mi to. Zabuchla mi dvere pred nosom.

Rozptýliť ma mohol už iba môj spoluväzeň z cely, Rip. To bol jediný človek, po ktorom som túžil, odkedy som pred štyrmi dňami odišiel z Laylinho bytu.

Paula bola s Ellou. Max už nemala zavedenú trubicu v hrdle a jej stav sa natoľko zlepšil, že lekári hovorili, že o niekoľko dní ju prepustia z nemocnice. A Rip sa mal stať slobodným človekom. Čo viac som si mohol želať pre dnešok?

*No predsa Laylu.*

Strážnici ma pozdravili ako starého priateľa a nie ako bývalého väzňa.

„Pozrime sa na krásavca.“ Zahvízdal strážnik Kirkland. „Čo stojí taký oblek? Určite viac ako môj mesačný zárobok.“

„Kroťte sa, Kirkland,“ povedal som s úsmevom. „Závidíte mi, lebo som na slobode. Koľko rokov vám zostáva? Dvadsať, dvadsaťpäť do dôchodku?“

Potriasol hlavou. „Ani mi to nespomínajte.“

„Ako sa má Rip? Už sa teší, však?“

„Asi áno. Počul som, že neprespal ani raňajšie správy.“

Za Kirklandom sa otvorili dvere a O'Halloran, ďalší strážnik, odprevádzal Ripa po dlhej chodbe.

Keď ma O'Halloran uvidel, vystrčil bradu. „Vyhýbaš sa tam vonku problémom, Westbrook?“

„Ešte som nezabil svoju bývalú manželku. Ak také niečo zvládam, tak sa sem nevrátim.“

Usmial sa. „Dávaj na seba pozor. A tuto na Ripa takisto.“

Rip si potriasol ruky so strážnikmi a potom so širokým úsmevom roztvoril náruč. Ani s otcom som nezažil taký dojímavý okamih. Objali sme sa a šťastne sme sa potľapkávali po chrbtoch.

„Ako sa ti vodí, starec?“ spýtal som sa ho. „Chýbal som ti?“

„Jasnačka. Chlapík, ktorý v našej cele dostal tvoju posteľ, chrápal ako smrčka a je to úplný hovnivál.“

Dobre mi padlo usmievať sa. „Neviem, neviem, Van Winkle, či práve ty sa môžeš sťažovať na spánok druhých.“ Kývol som hlavou smerom k dverám. „Vypadnime odtiaľto. Ešte si to nakoniec rozmyslia a jedného z nás si tu nechajú.“

Kým sme prišli do mesta, musel som kvôli Ripovi trikrát zastať. Najprv si chcel dať na obed hamburger v McDonalde, potom potreboval ísť na záchod a nakoniec si chcel vo Walmarte kúpiť mobil. Radšej som ho odviezol do predajne Verizon.

Kým si Rip prezeral otváracie mobily, požiadaval som predavača, aby mi nastavil najnovší iPhone.

„Nech sa páči. Všetko najlepšie k prvému dňu na slobode.“ Podal som mu tašku.

Rip pozrel na môj darček. „Čo je to?“

„Mobil. Poriadny.“ So vztýčenou bradou som pokynul k otváracím mobilom, ktoré si pred chvíľou prezeral. „Nie ako tie šmejdy.“

„To si nemôžem dovoliť.“

„Ani nemusíš. Ja sa o to postarám. Pridal som ho

k môjmu mesačnému účtu. Keď sa postavíš na nohy, môžeš si ho platiť sám.“

„Nemôžem to od teba prijať. To sú drahé veci. Muselo to stať aspoň sto dolárov.“

Potlačil som úškrn. *Možno aj viac.* „Bola na to zľava. A okrem toho som tvoj dlžník.“

Vzal tašku. „Za čo mi dlhuješ?“

„Za to, že si tri roky musel počúvať moje táraniny.“

„Boli zaujímavejšie ako *moje* táraniny. Vlastne, ja som ani nemal o čom rozprávať,“ zasmial sa.

„Pod'. Vráťme sa k autu.“

Premávka nebola veľmi hustá, takže sme sa mohli v pohode rozprávať. Rip nemal veľa noviniek, veď mal len dcéru, ktorá žila v Seattli.

„Ako sa má tvoja kamoška právnička?“ spýtal sa. „Už si sa s ňou dal dokopy?“

Naposledy som poslal Ripovi list pred pár dňami a spomenul som v ňom len Ellu a Max. Jasné, že som mal pre neho kopu noviniek. Nechcel som o tom rozprávať, ale nemohol som sa tomu vyhnúť, lebo v aute sme boli len my dvaja.

„Je to dlhý príbeh,“ varoval som ho.

Pohodlne sa usadil na sedadle. „Nasledujúcich niekoľko hodín aj tak nemám nič na práci. Začni od začiatku.“

Urobil som, ako si želal. Chudák Rip, nasledujúcu hodinu v jednom kuse krútil hlavou. Väčšinou mlčal, len občas poznamenal, že si z neho asi robím prču. Potom som sa dostal k tomu, že som sa s Laylou rozišiel.

„Nikdy som ti nepovedal, prečo sa so mnou Laura už nerozpráva.“

Laura bola Ripova dcéra. Mihol som po ňom pohľadom, potom som sa znovu sústredil na cestu. „Nie. Nikdy si o tom nehovoril.“

Poznal som jeho príbeh. Vedel som, prečo skončil v base – chcel pomôcť svojej vnučke a kvôli nákladom na liečbu použil svoju staromódnu tlačiareň, aby falšoval kartičky sociálneho poistenia. Za kus pýtal sto dolárov a vyrobil vyše tisíc falzifikátov, pričom po celý čas posielal dcére peniaze anonymne. Keď ho zatkli, dcéra sa o všetkom dozvedela a prestala sa s ním rozprávať. Rip však nikdy nespomenul prečo, a ja som naňho nenalieval.

„Zlatá Daniella, nech odpočíva v pokoji. Mala sedemnášť, keď jej začalo vynechávať srdce. V osemnástich bola na tom už tak zle, že nemohla vstať z postele. Niekoľkokrát ju operovali, ale nepomohli jej. Potrebovala transplantáciu. Väčšina ľudí si myslí, že existuje nejaký veľký zoznam čakaťelov na orgány. Je to tak, aj nie je. Človek sa prihlási do centra orgánových transplantácií. Môže sa prihlásiť do viacerých centier, aby si tak zvýšil šancu na získanie orgánu. Hovorí sa tomu viacnásobná prihláška. Poisťovňa však zaplatí len za jedny testy a potom ešte treba pripočítať cestu, hotely a všetko, čo súvisí s prevozom chorého dieťaťa na rôzne miesta. A na to sú potrebné peniaze.“

„Navedel som o tom.“

„Ani ja nie. Ale moja dcéra by odo mňa nezobrala peniaze, keby vedela, ako som k nim prišiel. Preto som jej ich posielal anonymne. Aj boháči to robievajú. V nemocniciach sa im hovorí zdravotnícki anjeli.“

„Použila tie peniaze?“

Rip sklopil oči a pokrútil hlavou. „V poslednom roku svojho života Daniella upevnila vzťahy so svojou

cirkevnou komunitou. Našla si veľa priateľov medzi pacientmi detskej nemocnice. Tie deti boli tiež na zozname čakateľov na orgány. Nechcela, aby matka použila tie peniaze, lebo si myslela, že nikoho by nemali uprednostňovať kvôli peniazom. Mala priateľov na tom istom zozname, na ktorom bola ona, a tí si nemohli dovoliť byť na niekoľkých zoznamoch naraz. Takže moja dcéra darovala tie peniaze nemocnici, fondu nepoistených detí.“

„Dofrasa.“

„Áno. Laura sa musela vyrovnáť sama so stratou Danielly, zatiaľ čo ja som sedel v base za zločin, ktorý som nemusel spáchať. Nakoniec sa so mnou zmieri. Teda dúfam. Je na mňa naštvaná, že som jej nepovedal o tom, čo chcem urobiť. Nikdy som sa nespýtal, prečo sa Daniela nechcela prihlásiť na viacero zoznamov. Podľa Laury som rozhodol za ňu, ako keby som vedel, čo naozaj chce.“ Rip sa odmlčal. „*Pripadá ti to povedomé?*“

Vzdychol som. „Chápem, čo chceš povedať. Ale moja situácia je iná. Snažím sa robiť len to, čo bude pre Laylu najlepšie.“

„A ja som sa zase snažil robiť to, čo bolo najlepšie pre Daniellu a Lauru. Lenže nemôžeme rozhodovať o tom, čo je najlepšie pre iných, to už je mi jasné. Musia sa rozhodnúť sami za seba.“

Chápal som, čo Rip hovorí. Naozaj. Ale ľudia, ktorých milujeme, niekedy nerobia to, čo je pre nich najlepšie. A to hlavne vtedy, ak by tým mali ublížiť niekomu, na kom im záleží.

„Niečo sa ťa opýtam. Urobil by si to znovu?“

„Či by som sa znovu dal na dráhu zločinu, aby som zachránil svoju vnučku? Jasné, že áno. Strávil by som



hoci aj zvyšok života v tej diere, z ktorej si ma práve vytiahol, keby som jej tým mohol predĺžiť život. Lenže... skôr ako by som to urobil, porozprával by som sa s ňou. Možno by som jej neprezradil, čo chcem urobiť, ale aspoň by som sa snažil zistiť, čo chce. Keby som to urobil vtedy, mohol som nás všetkých ušetriť zbytočnej bolesti.“

Chvíľu sme mlčali. Rip sa zamyslene díval von oknom a nebolo pochyb, že si vychutnáva svoju znovuzískanú slobodu. A ja som sa zase zaoberal tým, čím po celý týždeň – uvažoval som o svojom rozhodnutí rozísť sa s Laylou.

Keď sme už boli neďaleko mesta, Rip prerušil ticho. „Nedostal som miesto v ubytovni YMCA v Queens. Majú plno. Ale v Bronxu ešte mali voľné. Môžeš ma vyzložiť kdekoľvek. Odveziem sa do Bronxu metrom.“

Takmer som zabudol, že som Ripovi nepovedal, čo som preňho vybavil. „Ja mám pre teba nocľah.“ „Vďaka. Ale nemôžem ti zostať na krku. Musím sa postaviť na vlastné nohy. Mám dosť peňazí, aby som z nich prežil nasledujúce dva mesiace.“

„Nepozývam ťa do svojho bytu,“ povedal som žartovne. „Našiel som pre teba byt. V Queens. Na prízemí dvojitého rodinného domu, neďaleko od miesta, kde si kedysi býval. Prvý mesiac máš zadarmo. Ak sa ti bude ten byt páčiť, vybavíme, že si nájom odpracuješ drobnými prácami okolo domu a tu a tam pomôžeš druhému nájomníkovi.“

„Znie to príliš krásne, než aby to mohla byť pravda.“  
„Ešte si sa nestretol s druhým nájomníkom.“

## Tridsiata štvrtá kapitola

LAYLA

„Seriál *Zákon a poriadok* je zaujímavejší,“ povedala Etta.  
„Bez urážky.“

Zasmiala som sa. „To je v poriadku. Chápem, že prejednávane dopravných priestupkov na súde je dosť nudné.“

Pokladník zavolať ďalší a s Ettou sme podišli k okienku zaplatiť jej pokuty. Úrady súhlasili s tým, že nebudú žiadať vyplatenie pokuty za to, že Etta šoférovala bez vodičského preukazu, no musela sa zmieriť s tým, že má nebezpečné otváranie dverí a pokazené zadné svetlo. Dostala za to stredne vysoké pokuty, ale neobvinili ju z porušenia zákona.

Etta tak dobre zahrala rolu zmätenej starej dámy, že sa jej úrady vlastne ospravedlnili za to, že ju vôbec z niečoho obvinili. Sudca však prekukol Ettino divadielko a dal jej dvadsaťminútovú prednášku. Sudca Jefferson mohol byť od Etty starší len o pár rokov. Ale záležitosť bola aspoň vybavená.

Cestou zo súdu sme stretli Trávsa Burnsa, advokáta, ktorého som už roky nevidela. Zastavili sme sa na slovíčko a ja som mu predstavila Ettu.

„Vyzeráš fantasticky,“ zalichotil mi.

„Vďaka. Aj ty. Čo máš s dopravnými priestupkami, že si sem prišiel?“

„Syna jedného VIP klienta obvinili z toho, že šoféroval podnapitý. A čo ty?“

Pozrela som na Ettu a usmiala som sa. „Aj Etta je VIP klient.“

Po pár minútach rozhovoru Travis naklonil hlavu nabok. „Čo keby sme sa čoskoro stretli? Dali by sme si zopár drinkov a porozprávala by si mi, čo máš nové.“

„Jasné. To by bolo fajn.“

Keď sme išli ďalej, Etta si neodpustila komentár. „Je to veľký fešák.“

„Travis je milý človek. A aj dobrý advokát.“

„Doriti, Gray je blázon.“

Keď som sa dnes ráno zastavila po Ettu, povedala mi, že pred pár dňami ju navštívil Gray a porozprával jej o nás. Vraj ju do toho nič nie je, ale aj tak je to škoda. Myslela som si, že sa vyhnem dlhšiemu rozhovoru o tom, čo prebehlo medzi Grayom a mnou. Moje nádeje však boli predčasné.

Aj keď som si myslela, že jeho dôvody na rozchod boli hlúposť, snažila som sa predstierať, že mu rozumiem. „Stretli sme sa asi v nesprávnom čase,“ povedala som Ette. „Gray má toho pred sebou ešte veľa.“

„Prepáč za výraz, ale podľa mňa je to poriadna somarina. Ten chlap sa správa ako nejaký mamľas. Život s ním trochu zatočil. Chápem. Ale to neznamená, že sa treba vzdať. Mal by sa vzchopiť a poriadne šliaپnuť na plyn.“

Zišli sme po schodoch a kráčali k parkovacím garážam. Do Queens chodievam zvyčajne metrom, no chcela som sa zastaviť po Ettu, tak som išla autom.

„Človek potrebuje pri sebe niekoho, kto sa nebojí prekážok,“ povedala som. „Gray taký nie je.“

Etta sa zastavila. „Naozaj si to myslíš? Že ťa nemiloval dostatočne?“

„Etta, myslím si, že jeho rozhodnutie to jednoznačne dokazuje.“

Zavrtela hlavou. „Drahá, veľmi dobre vieš, že toho chlapca poznám od čias, keď nosil plienky. V živote miloval tri ženy – svoju matku, Boh dopraj pokoj jej duši, mňa a *teba*. Odsedel si tri roky v base za ženu, na ktorej mu záležalo, no nemiloval ju a oženil sa s ňou z pohodlnosti. Ten chlap sa vie obetovať pre druhých ako nikto iný. A to zničilo váš vzťah, zlatko. Z nejakého dôvodu si vzal do hlavy, že keby si ťa pripútal k sebe, nebolo by to voči *tebe* férové.“

Vošli sme do garáže, našla som svoje auto a vyštartovali sme k Ettinmu bytu. Mysľou sa mi prehánalo to, čo mi práve povedala. Bola som taká šokovaná a našťavaná na to, s čím sa Gray vytasil, že som si ani na chvíľu neprestala myslieť, že to urobil preto, aby mi daroval slobohu. Proste zachoval sa nesebecky. Gray by nezdupal a nevyhovárал by sa na to, že je príliš zaneprázdnený.

Po celú cestu k Ettinmu domu som bola pohrúžená do myšlienok. Etta vedela, že si musím nechať poriadne prejsť hlavou to, čo mi povedala. Dožičila mi teda dostatok priestoru. Zabočila som na príjazdovú cestu vo chvíli, keď z jej domu vyšiel nejaký muž. Bol asi v jej veku, mal na sebe papuče a práve vynášal smeti.

*Ty brdó! Etta má priateľa.*

Usmiala som sa. „Zdá sa, že máš na chlapov väčšie šťastie ako ja.“ Trvala na tom, aby som jej tykala, vraj jej to dobre padne a cíti sa pri mne mladšia.

Etta zvrátila obočie a vzápätí jej došlo, čo som mala na mysli. „To je Rip,“ povedala a zasmiala sa. „Prenajímam si byt na prízemí.“

„Rip? Grayov spolubývajúci z cely?“

„Presne ten.“

Rip nám zakýval a prešiel na stranu spolujazdca, aby Ette otvoril dvere.

Vystrel ruku k Ette, aby jej pomohol z auta, a ja som vystúpila, aby som sa rozlúčila.

„Rip, toto je...“ povedala Etta.

Obišiel auto a zovrel ma v medveďom objatí. „Viem, kto ste. Veľmi dlho som musel každý deň o vás počúvať.“

Usmiala som sa. Gray mi zase rozprával o Ripovi. Tí dvaja muži mali veľa spoločného – oboch potrestali za to, čo urobili pre druhých ľudí. „Aj ja som o vás veľa počula. Gray spomínal, že vás majú čoskoro pustiť. Nevedela som, že sa už tak stalo.“

„Áno. Krásavec po mňa prišiel pred pár dňami. A zohnal mi aj pekný byt, v ktorom môžem bývať.“

„Ó. Fíha. No tak vitajte doma.“

Rip povedal Ette, že ide do záhrady vyplieť buriinu, a znovu ma mocne objal. „Teší ma, Layla, že som vás mohol konečne stretnúť osobne. Myslím, že sa tu čoskoro znovu stretneme.“

Prikývla som a nechcela som mu povedať, že pravdepodobne sa to nestane. Keď už bol mimo dosluchu, povedala som Ette: „Asi to ešte nevie.“

Usmiala sa. „Ale vie. Pred pár dňami sme večerali s Grayom.“

Potriasla som hlavou. Bola som zmätená.

Etta ma vzala za ruku. „Porozprávam ti malý príbeh. Myslím, že som ti už povedala, ako som sa stretla

so svojím manželom – vrazili sme do seba v hale hotela Plaza – a ako som mu raz dala kopačky za to, že som ho pristihla na klamstve. Nuž, bol to muž, takže to nebol jediný prípad, keď to pobabral.“

„V roku 1967 bol Henry odvedený do vietnamskej vojny. Pár týždňov predtým, ako mal ísť na opušťák, sa so mnou rozišiel – povedal mi, že sa zaľúbil do inej ženy a že ma už nemiluje. Bolo to srdcervúce. Trvalo mi takmer rok, kým som to ako-tak prekonala. V tých časoch ak sa žena nevydala do dvadsiatich piatich, začali ju považovať za starú dievku. Matka na mňa vyvíjala nátlak, aby som sa znovu začala zoznamovať s mužmi. Nakoniec som stretla Freda.“ Etta sklopila oči a usmiala sa, ako keby naňho spomínala s láskou. „Fred bol úžasný muž. Správal sa ku mne ako ku kráľovnej a vedel ma rozosmiať aj vtedy, keď mi nebolo do smiechu. Zbožňovala som ho. Lenže... nikdy som ho nemilovala tak ako Henryho.“

„Nevzala si si však Freda, ale Henryho, však?“

Etta prikývla. „Dva roky po tom, ako som sa začala stretávať s Fredom, pozval ma na moje narodeniny do elegantnej reštaurácie. Niečo mi vravelo, že ma asi požiada o ruku. Skutočne mi na ňom záležalo a vedela som, že z neho bude úžasný manžel. Ale to nestačilo, pretože Freda som nemilovala tak ako Henryho.“

„Fred ťa požiadal o ruku?“

„Nedostal šancu. V predvečer mojich narodenín som sa vybrala do hotela Plaza. Teda tam, kde som Henryho stretla prvýkrát. Jeho otec tam pracoval ako vrátnik a ja som tam chodievala na večeru so starou mamou zakaždým, keď prišla do New Yorku. Vždy som si myslela, že to miesto je magické. Už keď som sa ocitla v hale, nasko-

čila mi husia koža – také nádherné miesto to bolo. Tak som sa vyparádila, ako keby som išla na rande, a niekoľko hodín som si posedela v hale, aby som si premyslela, čo budem robiť, keď ma nasledujúci večer Fred požiada o ruku. Tam, v tej hale som dospela k tomu, že si ho nemôžem vziať, bez ohľadu na to, aká dobrá to bola partia. Vydala by som sa zaňho proti svojej vôli, a to by si nezaslúžil ani jeden z nás. Po uplynutí niekoľkých hodín som si pomyslela, že sa už poberiem domov. A vtedy sa vieš čo stalo?“

„Čo?“

„Vyšla som z dverí presne v tom okamihu, keď do budovy vchádzal nejaký muž v uniforme.“

Vyvalila som oči. „Henry vchádzal vo chvíli, keď si ty vychádzala von?“

„Veru tak. Prepustili ho z armády a práve v ten deň sa vracal domov. Jeho otec tam už nepracoval ako vrátnik. Už mu neslúžili kolená. Teraz pracoval ako obsluhovač výťahu. Po večeroch sedával na stoličke, takže som ho nezazrela. Henry prišiel navštíviť svojho otca.“

„Pánabeka! To je senzačné.“

„Všakže? V meste, kde žije osem miliónov ľudí, sa my dvaja ocitneme na tom istom mieste, v správnom okamihu. Henry sa ma spýtal, čo tam robím. Povedala som mu, že som sem prišla popremýšľať o mužovi, s ktorým sa už nejaký čas stretávam. Preskočím časť, kde som ho priviedla k tomu, aby oľutoval svoj čin, a poviem ti len toľko, že Henry sa so mnou rozišiel preto, lebo išiel do vojny a nechcel, aby som strácala roky čakaním naňho. Nevedel, čo mi bude môcť ponúknuť a či a kedy sa vôbec vráti domov. Muži sa odtiaľ vracali zranení – alebo horšie, nevracali sa vôbec.“

„Tak si sa vydala za Henryho.“

„Nakoniec áno. Odpustila som mu, lebo mal na zreteli v prvom rade môj záujem – aj keď sa zachoval ako taký somár, keď o nás dvoch rozhodol sám. Na budúci rok tomu bude štyridsaťpäť rokov. Samozrejme, nemohli sme si dovoliť zosobášiť sa v hoteli Plaza. Ale každý rok na výročie nášho sobáša sme si tam zašli na drink.“

Usmiala som sa. „Ďakujem, že si sa so mnou podelila o tento príbeh, Etta. No Grayov a môj prípad nie je celkom takýto, hoci viem, čo mi chceš povedať.“

„Dúfam, že sa to medzi vami vyrieši, lebo ak raz stretneš pravú lásku, všetko ostatné bude akési neprirodzené a láske by sa nikto nemal brániť.“ Stisla mi ruku. „Ďakujem ti za dnešok, zlatko.“

„Dávaj na seba pozor, Etta. Keby si čokoľvek potrebovala, máš moje telefónne číslo.“



## *Tridsiata piata kapitola*

GRAY

Nakoniec sa veci upokojili, aj keď pre ten pokoj som sa začal cítiť ešte mizernejšie. Max sa dnes vrátila z nemocnice. Ella a ja sme si vytvorili spoločnú rutinu a dvom z mojich firemných investícií sa výborne darilo.

Pravdaže, tieto pokojné vody boli len dočasný stav, lebo keď Max odíde, vlnobitie sa vráti. Bol som podozrovaný skúške, či obstojím ako otec, ale tá skúška nezahrňala smrť jediného rodiča, ktorého moja dcéra dovtedy poznala. Od určitej chvíle budem jediným rodičom ja. Budem musieť byť k dispozícii svojmu dieťaťu dvadsaťštyri hodín denne, sedem dní v týždni, aj keby sekery padali z neba.

Ale teraz, hladká plavba po pokojných vodách mi dožičila čas na to, aby som znovu pouvažoval o tom, čo som urobil Layle. Presnejšie by bolo povedať, že som teraz mal príležitosť uvažovať o tom deväťstodeväťdesiaty siedmykrát. Ellu som vnímal ako bremeno pre Laylu. Lenže ako som spoznával svoju dcérku a naučil sa všeličo nové, začal som o veci uvažovať tak, že možno časom sa ani Layla nebude pozeráť na Ellu ako na príťaž.

Ella bola požehnaním. Jasné, čakali nás ešte neľahké chvíle, no včerajšok sme strávili celý spolu a môj an-

jelik mi nejakým spôsobom umožnil nemyslieť na svoju zúfalú situáciu. Ale dnes som bol sám a cítil som sa mizerne. Neuvedomoval som si, že by mohla môj život – môj a Laylin život – urobiť krajším.

Dnes večer som nemal chuť na spoločnosť, ale Etta ma minulý týždeň už trikrát pozvala, aby som sa navečeral s ňou a s Ripom, a ja som ich nechcel uraziť.

Mal som kľúče od jej bytu, tak som vošiel, zastal som pri schodoch a počúval, o čom sa rozprávajú.

„Je to krásavica,“ povedal Rip. „Asi sa pred jej domom už tvorí rad z mužov, ktorí ju teraz, keď je opäť voľná, chcú vziať niekam von.“

„A je aj inteligentná. Takú ženu som na súde ešte nestretla. Ten muž bol veľký fešák. Mal pekné, vypracované svaly. Bolo mi jasné, že sa o seba stará.“

Schody som bral po dvoch. „Je mi nad slnko jasnejšie, o kom sa vy dvaja bavíte. Spomenuli ste *súd*, *krásavicu* a to, že je *inteligentná*. Chcel by som však vedieť, kto je ten chmuľo s vypracovanými svalmi.“

Etta a Rip sa na seba pozreli, ako keby som ich prichytil pri vlámaní. Etta vyvalila oči a pokúsila sa zamiesť pod stôl to, čo som si nechtiac vypočul.

„Zippy.“ Podišla ku mne a pobožkala ma na líce. Ja som však neoblomne stál a čakal na odpoveď. „Som taká rada, že sa my traja konečne môžeme stretnúť pri večeri.“

Potriasol som si ruku s Ripom, pričom som mu hľadel do očí. „O čom sa tu bavíte, Rip?“

Pozrel na Ettu, pokrčil plecom, ako keby sa chcel ospravedlniť, a potom sa obrátil ku mne. „Minulý týždeň išla Etta s tvojím dievčaťom na súd. Nejaký chlap v obleku sa pokúšal dohodnúť si s ňou schôdzku v hale

súdnej budovy. Spýtal sa jej, či by s ním niekedy nezašla na pár drinkov.“

Stisol som zuby tak tuho, že ma okamžite rozbolela hlava. „Kto to bol?“

Etta potriasla hlavou. „Nespomínam si, ako sa volal. Ale bol to fešák. Vyzeralo to tak, že sú priatelia. Bol to právnik.“

„A pristala na to, že sa s ním stretne?“

„Nič záväzné mu nesľúbila.“

Napätie v pleciach trochu poľavilo. Ale vtom prebehla akási čudná, tichá komunikácia medzi Ettou a Ripom.

„Čo?“ spýtal som sa.

„Ale nič.“ Etta ukázala na kuchyňu. „Asi mi prihorí chlieb.“

Keď odbehla do kuchyne, znovu som sa pozrel na Ripa. „Čo mi ešte vy dvaja zamlčiate?“

Rip zhlboka vydýchol. „Etta včera dostala list z právnickej firmy, pre ktorú pracuje tvoje dievča. Nemusí zaplatiť nič za právnické úkony. Layla sa jej prípadu ujala pro bono. Etta im zavolala a chcela sa domôcť účtu, no keď Layla neustúpila, Etta jej povedala, že chce pre ňu pripraviť chutnú večeru, aby sa aspoň takto poďakovala.“

„Fajn. A čo má byť?“

Rip zvrátil obočie. „Layla si už urobila program... s chlapíkom, s ktorým sa stretla v budove súdu. Nie je to žiadny trochár. Zajtra ju vezme na večeru do hotela Plaza.“

Mizerný pocit, ktorý ma ťažil celý deň, zrazu zaplavil celé moje telo. Hlava mi pulzovala a žalúdok sa mi stiahol. Mal som pocit, ako keby sa mi na hrud' posadil slon, takže som ledva vedel dýchať. Išiel som do kuchyne a schma-

tol zo skrinky nejaký alkohol, aký Etta práve mala doma, a nalial som si do polovice pohára. Zvierať som ho tak silno, že som sa musel premáhať, aby som ho nerozdrvil.

Rip sa posadil v obývačke. „Mrzí ma to, Gray. Nechcel som ti povedať také novinky.“

Jediným dúškom som vypil polovicu tej trpkkej tekutiny a dúfal som, že sa upokojím a otupím.

„Viem, že si zaslúži dobrý život. Iba sa neviem vyrovnáť s tým, že to nemôžem byť ja, kto jej ho poskytnie. Pri predstave, že trávi čas s niekým iným, by som najradšej otrieskal o stenu hlavu každého poondiateho právnika.“

Rip sa zachechtal. „Nuž, možno by to ani nebola až taká zlá vec.“ Pokýval hlavou. „*Poondiaty právnici*. Tým nechcem uraziť tvoju slečnu.“

„A ty sa máš ako?“ Od smrti Ripovej manželky ubehlo štyri alebo päť rokov. „Už toľko nesmútiš?“

„Keď sme boli v base, uplynul čo len jeden deň bez toho, aby som nespomínal Eileen?“

Zamyslel som sa. Ja som už o Eileen vedel pomaly viac ako Rip. Hlava mi klesla do dlaní. „Dokelu.“

Rip sa ku mne naklonil, vzal mi z ruky môj do polovice vypitý drink a zvyšok prevrátil do seba. „Hovor mi o tom.“

Počas večere aj po nej som bol mizerná spoločnosť. Mal by som poslať Ette kvety, aby som ju nejako odškodnil. Aspoňže Etta a Rip si skvele rozumeli. Bola z nich zábavná dvojica. Mal som náladu pod psa, prevrátil som do seba niekoľko panákov, takže som mal pocit, že som zrelý na posteľ.

Cestou domov som si v aute oprel hlavu o sedadlo a zavrel som oči. Nešlo o to, že by som od Layly oča-

kával, že bude žiť v celibáte. Ale čo ma potom trápilo? Prešli dva poondiate týždne a ona už bola pripravená začať nový život? A ešte k tomu v hoteli Plaza? Ten chumaj asi rezervoval izbu na noc. Poznám také tri-ky. Prijemná večera, zopár panákov – *dnes večer vyzeráš úžasne... a, počuj, mám tu rezervovanú izbu.*

*Dofrasa.*

Auto zrazu zastalo a ja som otvoril oči, aby som zistil, kde sme. Musel som niekoľkokrát zamrkať, aby som sa uistil, že nemám vidiny. Premávka bola hustá a my sme zastali presne pred hotelom Plaza. Na tom prekliatom mieste, kde žena, ktorú milujem, bude zajtra večerať so svojím novým nápadníkom.

Na druhý deň ráno som sa zobudil so zaťatými zubami, bolela ma hlava a potili sa mi dlane. Pocit hroziacej katastrofy mi pripomenul, ako som sa cítil deň pred nástupom na výkon trestu. Lenže pomyslenie na Laylu, ktorá začína novú kapitolu vo svojom živote, bude mať dlhodobejšie následky. Pocit tejto straty nepominie ani za niekoľko rokov – pretože ak človek stretne lásku svojho života a potom ju stratí, čo mu zostane? Iba život bez lásky. Kým som nestretol Laylu, nikdy som si neuvedomil, že môj život nie je úplný. A teraz bol ten pocit ešte horší.

Poznal som aj žiarlivosť, ale tá prichádzala z odlišného zdroja – zelenooký netvor sa prihlásil v podobe túžby vlastniť ženu. Tá túžba vyvierala z akejsi hormonálnej nafúkanosti alfa samca, čiže z nezrelosti. Ale to, čo som cítil dnes, bolo niečo úplne iné. Z toho chlapíka, s ktorým dnes bude Layla večerať, by som najradšej

vytĺkol dušu. Ale zároveň tu boli aj iné emócie, ktoré boli pre mňa celkom nové – *strach*, *žiaľ*, *pocit straty*. Bolo to šialenstvo a veľmi sa to neodlišovalo od pocitov, ktoré asi prežíva muž pri smrti milovanej ženy.

Našťastie, dnes som mal dôvod na to, aby som sa neváľal v posteli. Inak by som tam strávil celý deň a utápal sa vo svojich zbabelých fantáziách – s ktorými som nemal odvahu skoncovať. Mal som však povinnosti, ktoré boli dôležitejšie ako moja sebaľútosť. Čakala na mňa moja dcéra.

Na návštevu som prišiel trochu privčias. Paula tam už bola a pomáhala Elle s obliekaním – *purpurová*, lebo bol piatok.

„Ako sa cítiš?“

Nakoniec som sa naučil správať sa k Max slušne. Asi nikdy nepochopím, prečo ma zatiahla do problémov, a možno jej ani nikdy neodpustím, no kým som bol v nemocnici, pochopil som, že nemá nikoho. A ľudskosť mi nedovoľovala, aby som jej strpčoval život počas toho krátkeho obdobia, ktoré jej ešte zostávalo.

„Dobre. Som trochu slabá, ale som rada, že som doma.“

Strčil som ruky do vreciek a prikývol.

„Ako vám to s Ellou kľape?“ spýtala sa Max. „Odkedy som sa vrátila z nemocnice, stále rozpráva o tebe.“

„Je to skvelé dieťa.“ Zmlkol som a pomyslel som si, že si radšej nechám pre seba to, čo som mal na končeku jazyka. Ale potom mi napadlo, že Max by to urobilo dobre. „Urobila si kus práce, pokiaľ ide o jej výchovu. Je bystrá, šťastná, zdvorilá a na svoj vek sa veľmi rozvážne stavia k tomu, že jej matka musí tak často zostávať v nemocnici.“

Max sa usmiala. „Ďakujem. V živote som oľutovala mnoho vecí. Ale najviac ľutujem to, že som ťa obrala o roky, ktoré si mohol byť s ňou. Zaslúži si tvoju prítomnosť. A ty jej. Čas je dar a ja dúfam, že máte pred sebou veľa spoločných rokov, Gray. Myslím to vážne.“

„Ďakujem.“

Max sa zhlboka nadýchla. „Myslím, že by sme jej to mali povedať.“

Pozrel som jej do očí.

„Nezostáva mi veľa času. Ella ľahšie prekoná nastávajúce obdobie, ak bude vedieť, že má ešte jedného rodiča a nebude na svete sama.“

Zrazu som znervóznel. „Myslíš, že už je na to pripravená?“

„Áno.“

Prikývol som. „Tak dobre. Ak si aj ty pripravená.“

Max sa smutne usmiala. „Nemôžem si už dovoliť strácať čas. Teraz moja mantra znie, že čo môžeš urobiť dnes, neodkladaj na zajtra.“

Ella vletela do miestnosti a ja som si rýchlo kľakol, aby som ju zachytil. *Bože, potreboval som toto objatie, krásne dievčatko.* Stisol som ju tak tuho, ako tuho ma stisla aj ona. Jej malé ruky ma neobsiahli a vtedy mi napadlo, že dúfam, že ma bude objímať aj po tom, ako ma obsiahnu.

„Pôjdeme sa dnes znovu pozrieť na Stuarta?“

Max nechápavo zvrážtila obočie. „Central Park,“ povedal som na vysvetlenie. Minule som ju vzal k jazeru, kde nakrúcali film *Stuart Little*.“ Pozrel som na Ellu. „Jasné. Zastavíme sa u mňa a vezmeme aj Peháňa. Som si istý, že rád pôjde do parku.“

Ella od radosti poskakovala. „Áno! Áno! Áno!“

Max sa zohla. „Zlatko, skôr než pôjdete do parku, chceme ti s Grayom niečo povedať.“

Ella pozrela na matku a posunkovou rečou jej niečo povedala. Nerozumel som čo.

Max sa zasmiala. „Áno. Musíš si nasadiť svoje náčuvacie uši.“

Paula asi vycítila, že na chvíľu potrebujeme zostať osamote. „Povedala som tvojej mamičke, že večer sa vrátim, aby som vám pomohla s prípravou večere,“ povedala Elle. „Uvidíme sa neskôr, drobkček. Už sa teším, čo mi porozprávaš o parku.“ Pobožkala Ellu na temeno a rozlúčila sa s Max a so mnou.

„Poďme do obývačky,“ pokynula Max hlavou.

Srdce sa mi rozbúšilo. Čo ak to, čo sa teraz dozvie, jej spôsobí sklamanie? Čo ak si bude myslieť, že som po celý čas vedel, že je mojou dcérou, no rozhodol som sa s ňou nestretávať? Ako dočerta vyklopiť malému dievčatku, že muž, s ktorým sa iba nedávno zoznámila, je v skutočnosti jej otec? Max určite mala nejaký plán, lebo ja som nemal.

Max a Ella sedeli na gauči vedľa seba. Ja som sa posadil do kresla, šikmo od nich. Max sa na mňa pozrela, jej pohľad prezrádzal, že čaká odo mňa súhlas, aby mohla začať. Lenže moje oči jej neposkytovali žiadne schválenie, pripomínali skôr oči jeleňa, ktorý pozerá do reflektorov blížiaceho sa auta.

„Nebude žiadny problém,“ zašepkala Max, skôr než sa obrátila k našej dcére.

„Ella, spomínaš si, keď som ti hovorila, že si bystrá ako tvoj tatko?“

Ella ukázala na svoju hlavičku. „Mozog som zdedila po svojom tatkovi.“



Max sa usmiala. „Presne tak. Mám pre teba novinku.“

Zadržal som dych.

Ella posunkovou rečou povedala niečo, čo Max rozosmialo. Fakt sa musím čo najrýchlejšie naučiť posunkovú reč.

„Ella, myslím, že Gray nerozumel, čo si práve povedala. Povedz mu to svojimi slovami a rukami.“

Ella spomalila a každé slovo ukazovala aj rukami. „Gray.“ Rukami urobila krúživý pohyb. „Bystrý.“ Jedným prstom zaťukala na čelo a potom zdvihla ruku, dlaň obrátenú ku mne.

Šokovaný som pozrel na Max. *Pýta sa to, čo si myslím, že sa pýta?*

Keď Max videla moju tvár, zasmiala sa. „Ella, vravíš, že Gray je bystrý ako tvoj tatko, lebo chceš, aby on bol tvojím tatkom?“

Ella sa usmiala a obomi dlaňami si zrazu zakryla tvár, ako keby sa hanbila. Potom rozťahla dva prsty, odhalila tak jedno oko a pozrela na mňa, pričom prikývla.

Niekoľkokrát som preglgol, aby som potlačil nečakaný prílev slz. „Poď ku mne, ty.“ Jednou rukou som Ellu objal okolo jej drobného pása, zdvihol som ju a položil si ju do lona. Odtiahol som jej rúčky z tváre a usmial sa na ňu.

„Som rád, Ella, že si to želaš. Pretože *ja som* tvoj tatko. Lutujem, že som nemohol byť s tebou, keď si bola ešte dieťaťko, ale sľubujem ti, že odteraz budem stále s tebou.“

Ella sa na mňa dívala, potom sa pozrela na matku, ako keby žiadala od nej súhlas. Max prikývla.

„Môžem ťa volať...“

Zdvihla svoju rúčku, rozťahla päť prstov a dvakrát si ťukla palcom po čele. Pripomínalo to morku. Moja posunková reč bola síce nanič, ale z internetu som sa naučil slovo *tatko*. Vryl som si ho do pamäti.

„Bude pre mňa cťou, ak ma budeš volať...“ Napodobnil som posunok a so zlomeným hlasom som povedal. „Tatko.“

Zasmiala sa a ja som sa nezmohol na slovo. Potom položila ukazovák na svoje pery. Asi sa nad niečím zamyslela. Pozrel som na Max, ktorá pokrčila plecami a čakala.

„Znamená to, že už nebudem bývať u mamičky, ale u teba?“

Pokrútil som hlavou, ale potom som si uvedomil, že jedného dňa sa to naozaj stane. Ako novopečený otec som jej nechcel klamať. Pozrel som na Max a výraz mojiej tváre prezrádza, že neviem, ako odpovedať na otázku svojej dcéry.

Max vzala Ellu za ruku. „Odteraz môžeš svojím domovom nazývať dve miesta. U mamičky aj u otecka. A to je skvelé, pretože ak jeden z nás bude musieť... odcestovať... stále tu bude to druhé miesto, ktoré môžeš považovať za svoj domov.“

Ella sa obrátila ku mne. „Znovu odcestuješ?“

„Teraz, keď som sa stal tvojím ockom, už nič na svedte ma neprinúti, aby som od teba odišiel.“

Ella sa usmiala. „Fajn.“

„A vieš čo?“ povedal som.

„Čo?“

„Pamätáš sa na izbu, v ktorej si u mňa spala?“

Prikývla.

„Odteraz to už bude tvoja izba. Takže aj keď budeme spolu, môžeš môj byt považovať za svoj domov. A ešte ti poviem, že si môžeš vybrať farbu, ktorou chceš mať svoju izbu vymaľovanú, a kúpime nejakú výzdobu, aby si sa tam cítila dobre.“

Elle sa rozšírili oči. „Môžem mať vo svojej izbe obľúbenú farbu?“

„Môžeme ju vymaľovať, ako len budeš chcieť.“

Usmiala sa. „Moja obľúbená farba je dúhová, ako Laylina.“

## *Tridsiata šiesta kapitola*

GRAY

Potom už prebiehal deň s Ellou ako zvyčajne. Zastavili sme sa po Peháňa, ktorý si do Central Parku vzal svoju obľúbenú starú topánku. Všetci traja sme sa prechádzali pri jazere a sledovali modely lodí na hladine. Kým Ella pátrala po Myšiakovi Stuartovi Littlovi, ja som stále musel myslieť na to, že dnes večer Layla pôjde s tým chlapom na večeru. A smutne som spomínal na príjemné popoludnie, ktoré sme tu minule spolu strávili.

Dokonca sme si s Ellou kúpili zmrzlinu od toho istého zmrzlinára a sadli si na tú istú lavičku ako minule. Ella si asi tiež spomenula na Laylu.

Lízala čokoládovú zmrzlinu, zatiaľ čo na druhej strane jej zmrzlina kvapkala na prsty. „Nabudúce aj Layla pôjde s nami do parku?“

Nechcel som Elle povedať, že sme sa s Laylou rozišli. Nadnes tých informácií bolo už vyše hlavy. „Neviem, zlatko.“

Chvíľu lízala zmrzlinu. „Ste s mamičkou zosobášení?“

Zakašľal som a prehltol zmrzlinu. „Nie, s mamičkou už nie sme manželia.“

„Takže to znamená, že sa môžeš oženiť s Laylou?“

Kiežby. „Znamená to, že sa znovu môžem oženiť. A takisto aj tvoja mama, technicky vzaté.“

„Čo znamená *tech-nic-ky*?“

„Znamená to, že sa to môže, ale nemusí stať.“

Obrátila ruku a prezrela si prsty pokryté rozpustenou zmrzlinou. Potom predklonila hlavu a začala si prsty obližovať.

„To by bolo nájsť tam Myšiaka Stuarta.“

Zasmial som sa. „To teda hej.“

„Prečo sa ľudia sobášia?“

*Dobrá otázka. Už roky sa snažím prísť na to, prečo som si vzal tvoju matku.*

„Sobášia sa preto, lebo sa milujú.“

„Miluješ Laylu?“

*Dofrasa.*

Ale bola to otázka, na ktorú som mohol odpovedať bez váhania, úprimne. „Áno, zlatko, milujem Laylu.“

Ella sa potom ponorila do dlhého mlčania. Kým potichu lízala zmrzlinu, pozrel som na ňu zopárkrát a videl som, že kolieska v jej hlave sa krútia na plné obrátky.

„Aký je to pocit milovať?“

Ach bože, kládla mi ťažké otázky. „Keď človek niekoho miluje, má pocit, že by urobil všetko na svete, aby milovaná osoba bola šťastná. A jemu to takisto spôsobuje radosť a zmocňuje sa ho vnútri hrejivý pocit.“

Zachichotala sa. „Mne je zo zmrzliny vnútri zima. No aj tak *milujem* zmrzlinu.“

Ella dojedla zmrzlinu a ja som kúpil fľašu vody, aby som navlhčil vreckovku a ona si mohla umyť ruky, hoci Pehán by sa bol o ne veľmi ochotne postaral. Už som si myslel, že náš malý rozhovor o citovom živote sa skončil.

„Aj ja ti spôsobujem radosť a vnútri hrejivý pocit?“ spýtala sa.

Srdce sa mi prudko rozbúchalo. „Áno. A urobil by som všetko na svete, len aby si bola šťastná.“

Usmiala sa na mňa, pričom ukázala zuby. „To znamená, že ma miluješ.“

Obtrel som svoj nos o jej noštek. „Veru áno. Veľmi ťa milujem, zlatko.“

Tvár jej veľmi zväžnela. „Zostaneš pri mne?“

„Zostanem pri tebe navždy, Ella.“

Ellu som odviezol domov, no v myšlienkach som sa ešte hodiny zaoberal tým, čo medzi nami zaznelo. Každé slovo, ktoré som jej povedal, som myslel vážne. Milujem ju a urobím všetko na svete, len aby bola šťastná. Keby sa ma pred mesiacom niekto spýtal, či by som chcel mať deti, asi by som povedal, že nie. Vďaka tomu, čo som v živote zakúsil, nemal som o rodinnom živote dobrú mienku. Myslel som si, že poznám cestu, po ktorej chcem kráčať. No dnes som už neprijal možnosť, že to je môj osud – *chcel som*, aby Ella bola súčasťou môjho života. Smerovanie nášho osudu niekedy zmenia tie najneočakávanejšie veci a zrazu si uvedomíme, že dovtedy sme poriadne ani nevedeli, kam kráčame.

A zrazu mi napadlo, že... len prednedávnom som nechcel mať rodinu a dnes si už neviem predstaviť svoj život bez Elly. Čo ak to aj Layla cíti podobne ako ja? Láska všetko zmení.

Keby ma Ella neprijala za svojho otca, nesnažil by som sa získať jej lásku? A či som jej dnes nepovedal práve to?

*Aký je to pocit milovať?*

*Keď človek niekoho miluje, má pocit, že by urobil všetko na svete, aby milovaná osoba bola šťastná.*

Ako som mohol vedieť, čo by Laylu urobilo šťastnou, keď pred mesiacom som nevedel ani len to, čo by urobilo šťastným *mňa*?

*Dočerta.*

Pobabral som to. V plnej miere. Znova.

Layla asi nechce byť so mnou, no Rip, Etta a *všetci* mali pravdu – v tom, že o tom som nemohol rozhodnúť ja, ale iba ona.

Vzal som mobil a pozrel sa, koľko je hodín. Štvrť na osem. Roztrasenými rukami som začal hľadať v kontaktoch. Medzitým som vstal, zobral peňaženku a kľúče. Našiel som číslo, ktoré som hľadal, teraz už stačilo len zavolať.

„Etta, o koľkej má Layla to rande?“

## *Tridsiata siedma kapitola*

GRAY

*Premávka.* Vyskočil som z taxíka dve ulice pred hotelom Plaza a šoférovi som strčil päťdesiatku. *Rýchlo som vykročil.* Po chvíli rýchla chôdza prešla do poklusu a poklus zakrátko do plného šprintu.

Vrátnik nevedel, či má zdvihnúť ruku a zastaviť ma, alebo otvoriť dvere.

„Kde je reštaurácia?“ vyštekol som.

„Ktorá, pane?“

*Doriti.* „Všetky!“

Začal som na prízemí. Reštaurácia Palm Court praskala vo švíkoch, ale Layla tam nebola. Potom nasledoval The Champagne Bar, ten však bol prázdny. Čakal som na výťah, aby som sa dostal do baru The Rose Club, no nevedel som sa dočkať, tak som išiel hore po schodoch. Bral som ich po dvoch a prefrčal som okolo čašníka, ktorý mi prišiel na pomoc.

V bare však nebolo po Layle ani chýru, ani slychu.

Zamieril som ku schodom v miestnosti, ktorá pripomínala nadrozmernú obývačku. Práve som chcel po nich vyraziť k ďalšiemu cieľu, keď som v rohu miestnosti uvidel nad vysokým operadlom červeného kresla temeno ženskej hlavy. Sedela tam sama.



Srdce sa mi divoko rozbúchalo. Musela to byť ona. Keď som prišiel bližšie, uvedomil som si, že vôbec netuším, čo jej mám povedať. Opatrne som prechádzal okolo nábytku a uvidel som nohy. Ohromné, sexi, atraktívne nohy. Hocikedy by som ich spoznal.

Zastal som za jej kreslom a zopárkrát sa zhlboka nadýchol.

Keď som sa priblížil, Layla mala sklonenú hlavu, v rukách mobil, práve písala správu. Trvalo jej niekoľko sekúnd, kým si uvedomila, že pred ňou niekto stojí. Pozrela sa hore a zažmurkala.

„Gray? Čo tu robíš?“

„Musím sa s tebou porozprávať.“

Prekvapenie v jej tvári sa zmenilo na hnev. „Tu? Teraz? Keď som sa s tebou chcela rozprávať ja, povedal si, že nemáš záujem.“ Vstala a prekrížila si ruky na prsiach. „V pondelok zavolaj mojej sekretárke a dohodni s ňou stretnutie.“

„Nie.“

Zdvihla obočie. „Nie?“

„Nemôžem čakať.“

Potriasla hlavou a pristúpila bližšie. Oheň v jej očiach ma mal prinútiť na ústup, ale namiesto toho som sa bohovsky vzrušil. Pripomenulo mi to chvíľu, keď sme sa prvýkrát stretli. Priťahovali ma jej mäsité pery, túžil som po nich brnkať a strkať medzi ne prst. Symbolizovali intimitu a úprimnosť.

Dala si ruky vbok a spustila. „Vieš, že si drzý?! Dáš mi kopačky a odpíšeš ma, ako keby som nikdy neexistovala. A potom sa tu objavíš vo chvíli, keď sa chystám ísť s niekým na večeru. Očakávaš odo mňa, že všetko nechám tak, len aby som sa mohla s tebou rozprávať?“

„Nerozprávaj. Len počúvaj.“

Oheň v jej očiach vzplanul. Otvorila ústa, aby niečo povedala, ale potom ich zatvorila a zdvihla ruku, aby sa pozrela na hodinky. „Máš jednu minútu.“

Už som ďalej nevládal odolávať tomu, aby som sa jej dotkol. Vystrel som ruky a vzal jej tvár do dlaní. Nepriečila sa, čo som vyhodnotil ako priaznivé znamenie.

„Pobabral som to, viem. Ukončil som to medzi nami, lebo som si myslel, že pre teba to bude najlepšie. Dnes som si však uvedomil, že som nevedel ani to, čo by bolo najlepšie pre mňa, takže ako, dočerta, som mohol vedieť, čo je najlepšie pre teba?“

Črty jej tváre zjemneli.

„Viem, že nechceš mať deti. Pred mesiacom by som to isté povedal aj ja. Obaja pochádzame z rozháraných rodín. Ale niekedy sa stane niečo neočakávané a vtedy si uvedomíme, že sme v skutočnosti nikdy nevedeli, čo vlastne chceme.“

„Nikdy si sa ma nespýtal, či chcem mať deti.“

Zabudol som, že nevie, že som čítal jej zoznam. Sklopil som oči. „Keď som hľadal tie donáškové ponuky, ty si sa sprchovala. A ja som čítal, čo si napísala.“

Jej oči sa zúžili. „Čo som napísala? O čom to hovoríš?“

Toľkokrát som si opakoval v mysli tie jej prekliate vety, že som ich ovládal naspamäť. „Nikdy nebudem jeho prioritou... Znovu zažijem sklamanie... Nikdy som nechcela mať deti... Zaslúžim si od života viac.“

Pozrel som na ňu a prikývol som. „Viem, že si zaslúžiš viac. Zaslúžiš si presne to, po čom túžiš. Ale možno existuje šanca, že to, po čom túžiš, sa už mohlo zmeniť.“

Layline oči prezrádzali, že nechápe, o čom hovorím. Ale potom jej svitlo.

„Ty si čítal moje zápisky?“

„Neurobil som to zámerne. Ale áno, čítal som ich.“

„A preto si sa so mnou rozišiel? Kvôli tomu zoznamu?“

Zavrtel som hlavou. „Mal som sa s tebou o tom porozprávať.“

„Áno. To si teda mal. A vieš prečo?“

Prikývol som. „Pretože nemám právo rozhodovať namiesto teba.“

„To je pravda. Ale tiež preto, aby som ti mohla vysvetliť, že to, čo si čítal, sa netýkalo teba.“

„Čože?“

„Presne tak. Raz by som aj ja chcela mať deti. Keby si sa *ma spýtal*, povedala by som ti to. Ten zoznam, ktorý si čítal, som si zostavila asi pred pätnástimi rokmi – týkal sa toho, či mám alebo nemám *odpustiť svojmu otcovi*.“

Neveriacky som na ňu civel.

Jednotlivé body odrátala na prstoch. „Nikdy nebudem preňho prioritou. Znovu zažijem sklamanie. Nikdy som nechcela mať deti. Zaslúžim si od života viac. Myslím, že som to napísala vtedy, keď otec neprišiel na oslavu ukončenia mojej strednej školy, po tom, čo sľúbil, že ma nikdy neopustí. Ak si dobre spomínam, napísala som aj to, že *je nespoľahlivý*. Pretože bol taký. Vždy.“

Hrabol som si rukou do vlasov. „Je to pravda? Myslíš to vážne?“

„A to ti stačilo na to, aby si ma nechal? Bez boja?“

„Keď si sa rozprávala s Max, povedala, že...“

Layla zdvihla ruku. „Radšej mlč.“

*Doparoma.*

Zdvihla zápästie a pozrela na hodinky. „Máš päť sekúnd. Ešte niečo?“

*Som ja ale hovädo.*

Teraz alebo nikdy. Všetko, čo sa týkalo tejto ženy, som pochopil nesprávne. Počínajúc jej vôňou a končiac tým, ako sa ku mne správala vo chvíli, keď som opätovne jej nežné city. Pozrel som na jej nos a uvedomil som si, že si nezamaskovala pehy. To mi dodalo odvahy, aby som jej obnažil svoje srdce.

„Milujem ťa. Ničím som si nebol istejší vo svojom živote. Šialene ťa milujem, Layla. Patríme k sebe. Obaja to vieme od prvého dňa, ako sme sa stretli. Milovať ťa je ako dýchať: nemôžem prestať.“

Našpúlila pery, potom ich znovu povolila. „Ublížil si mi, Gray. *Dvakrát*. Tretíkrát to už nezvládnem.“

„Viem. Ak mi dáš ďalšiu šancu, sľubujem, že to už nechám na teba. Už nebudem spochybňovať to, čo je medzi nami. Nemôžem. Pretože chcem zostarnúť pri tebe, Peňaňa. Obaja sme videli, ako sa správali naši rodičia, a nechceme to po nich opakovať. Ella bude vyrastať tak, že bude túžiť po takom vzťahu, aký budeme mať my dvaja. Môžeme prelomiť začarovaný kruh a žiť správnym spôsobom.“

Jej oči sa zaplnili slzami. „Bojím sa, Gray.“

„Miluješ ma?“

Prikývla. „Keď sme sa rozišli prvýkrát, nevedela som, ako sa s tým vyrovnáť. A stále to neviem.“

„Tak to nerob, zlatko. Len vydrž. A ja budem robiť to isté.“ Palcom som zachytil slzu, ktorá sa jej skotúľala po líci.

„Chýba mi Ella,“ povedala.

Teraz som ja mal čo robiť, aby som sa nerozplakal. To, že povedala, že miluje moju dcérku, ma urobilo ešte šťastnejším, ako keď mi vyznala lásku.

„Chce svoju izbu v mojom byte vymaľovať na dúhovo.“

Layla sa usmiala. „Môžeme to urobiť spolu. Keď som bola malá, vždy som túžila po tom, aby som mala biele steny a na nich namaľovanú dúhu.“

Povedala *spolu*. Perami som sa dotkol jej pier. Nezastavila ma, tak som pokračoval. Oblizol som jej pery, aby ich roztvorila a ona zavzdychala. Ten bozk bol vášnivejší ako čokoľvek, čo sme doteraz spolu zažili. Nahromadilo sa v nás toľko potlačených emócií, až sa nám zdalo, že sme vzplanuli. Privinul som si ju a cítil som, ako z nej sála horúčava. Vôňa jej parfumu a chuť jej sladkého bozku ma natoľko omámili, že som zabudol, kde som. Prudko som ju nadvihol a chcel, aby ma ovinula stehnami, aby som ju mohol oprieť o stenu. Layla sa spamätala.

„Gray...“

„Hm?“ Vnárať som prsty do jej vlasov a moje ústa začali preskúmať jej krk.

„Sme na verejnosti.“

Uhryzol som ju do ucha. „Toaleta. Kde je najbližšia toaleta?“

Zachichotala sa. Pre moje uši to bola tá najlahodnejšia melódia. „Myslím, že by sme mali čím skôr nájsť toaletu. Ale *sme...* v hoteli.“

„Gray... pusti ma.“ Pustil som ju len preto, aby sme vytriekli z baru, rovno k recepcnému pultu. Layla musela bežať na vysokých opätkoch, aby stíhala udržať so mnou krok.

*Chvalabohu*, mali voľnú izbu.

Keď sme sa konečne ocitli vo výťahu, pritisol som ju k stene. Schmatol som ju za zadok tak, aby ma ovinula okolo pása stehnami. O jej šaty sme sa nestarali. Prisal som sa jej na kľúčnu kosť a nedočkavo som jej vyklopil všetko, čo s ňou budem robiť.

„Už sa nemôžem dočkať, kedy budem v tebe. Kašlem na to, že je to pudové a primitívne. Každú časť tvojho tela chcem označiť slinami, aby bolo jasné, že je to moje vlastníctvo. Skôr než ti budem sať tvoju medovú dierku a ty sa mi urobíš do úst, chcem na твоjich stehnách zanechať stopy po uhryznutí. Odbavím sa ti do tvojej sladkej mušličky a potom do твоjich úst. Keď budem hotový, prehnem ťa cez posteľ a prstami ťa budem mrdať do zadku, až kým ma nebudeš prosiť, aby som ti tam vsunul aj vtáka.“

„Bože, *Gray*, ty *zvíra*.“

Výťahové dvere sa roztvorili a vydesený pár, ktorý stál na chodbe, nás prinútil oddeliť sa od seba. Našťastie, boli sme už na správnom poschodí.

Milostné hry sme prerušili, len kým sme sa ako takí nadržaní tínedžeri nevtackali do hotelovej izby. A to bolo len preto, lebo som sa nevedel rozhodnúť, kde ju pretiahnuť najprv – oprieť ju o dvere, alebo na drahom stole v rohu miestnosti, alebo na plyšovej prikrývke extra veľkej postele. Ale aj operadlo gauča malo správnu výšku na to, aby som ju na ňom ohol a... *Posteľ. Posteľ musí byť prvá.*

Nejako som zvládol strhať šaty z nás oboch, pričom naše jazyky sa neoddelili od seba ani na chvíľku. Keď bola Layla už úplne vyzlečená, odtiahol som sa, aby som si ju prezrel. Jej havranie vlasy sa rozprestierali na

bielej posteľnej bielizni a jej prirodzene opálené telo sa lesklo potom, ktorý som z nej chcel zlízať od hlavy až po päty. Bola však taká nádherná, že som len zostal stáť a díval som sa na ňu.

„Si...“ Neprichádzali mi na um žiadne slová. „Chcem povedať, že nádherná, ale to nevystihuje skutočnosť. Si... láska môjho života.“

Vystrela ku mne ruku. Pobožkal som ju. Potom sa nám splietli prsty a ja som na ňu vyliezol. Naše spojené ruky som zatiahol za jej hlavu a svojím vztýčeným údom som sa priblížil k jej klzkému otvoru. Bol taký vlhký a horúci, že kým som sa oň trel, takmer som sa odbavil.

Kým som do nej prenikal, prisal som sa perami na jej ústa. Ruky, ktorými som sa podopieral, sa mi triasli. „Milujem ťa, Layla.“

„Aj ja ťa milujem, Gray.“ Usmiala sa a nohami ma ovinula okolo pása.

Chcel som ešte chvíľu zotrvať v nehybnosti a povedať jej viac o tom, čo k nej cítim, ale nutkanie pohybovať sa bolo prisilné. Kĺzal som sa dnu a von, prisával sa pritom na každúčkú časť jej tela – na jej prsia, hrdlo, vlhké pery. Ale skutočne milovať sme sa začali vo chvíli, keď sa naše oči stretli. Bolo to prirodzené, úprimné, drsné, bolestivo nádherné milovanie. Ešte nič také som nezažil.

Chcel som sa pohybovať pomaly, pomaznať sa s každým okamihom, zastaviť ho, ale keď muža žena povzbudzuje slovami „urob sa do mňa, urob sa, *prosím*, do mňa,“ každá šanca byť pomalý a rozvážny, vyletí von oknom.

Začal som zrýchľovať tempo, a keď ma stehnamí zovrela okolo pása, prenikol som do nej hlbšie a trel som sa o bod, ktorý tak milovala. Vyvrátila oči a stonala. Ááá.

„To je ono. Urob sa, drahá. Už to bude, vystriekam sa ti do dierky... brutálne sa do teba vystriekam...“

Jej telo sa naplo a vzápätí explodovalo. Spolu sme sa vyšvihli na vlnu blížiaceho sa vyvrcholenia a ona kričala moje meno. Keď sme začali zostupovať, zrýchlil som a búšil do nej ešte drsnejšie. Plieskanie našich tiel, ktoré do seba narážali, bol ten najerotickejší zvuk, aký som kedy počul. Prenikol som do nej veľmi hlboko a ona sa mi natoľko roztvorila, že moje semenníky narážali o jej zadok. Už som to nevládal zadržiavať, vzdal som sa a dlho a nemilosrdne som sa do nej vystriekal.

Trvalo dlho, kým sme znovu nabrali dych. Zvalil som sa z nej a vzal som so sebou aj ju. Teraz ležala na mne, jej hlava odpočívala na mojom srdci.

„Srdce ti bije veľmi rýchlo.“

„To spôsobuješ ty.“

Hladil som ju po zmáčaných vlasoch a na hrudi som pocítil, ako sa usmiala.

Po niekoľkých minútach zdvihla hlavu, oprela sa bradou o ruku a pozrela na mňa. „Dokelu. Musím si zavolať.“

Telo mi stuhlo. Jediný človek, ktorému musí v tejto chvíli zavolať, je asi muž, s ktorým mala dohodnuté rande. Ovinul som okolo nej ruky a stisol ju ešte silnejšie. Asi sa chystala oznámiť svojmu nápadníkovi, že z dnešného rande nič nebude. Možno je to absurdné, ale žiarlil som na toho muža len preto, lebo sa s ním *takmer* stretla.

„Mohli by sme počkať aspoň dovtedy, kým mi prestane stáť vták? Skús až potom zavolať tomu mužovi, dobre?“

Zvraštila obočie. „Mužovi? O čom to hovoríš?“



„Nechystala si sa volať svojmu nápadníkovi a ospravedlniť sa mu za to, že si neprišla na rande?“

Layla zdvihla hlavu. „Počkaj. Odkiaľ si vedel, že tu budem dnes večer?“

„Etta mi to povedala.“

Layla sa rozosmiala.

„Čo je na tom také zábavné?“

„Etta. Obidvaja sme jej naleteli. Dnes večer som sa tu mala stretnúť s *ňou*. Rozprávala mi o tom, ako sa tu úplnou náhodou stretla so svojím manželom, a odvtedy sem každý rok chodievali osláviť výročie sobáša. A ešte aj to mi povedala, že už ako malé dievčatko si myslela, že toto miesto je magické a že sa to potvrdilo, keď tu stretla muža, ktorý si ju nakoniec vzal za ženu.“

„Áno, aj mne o tom hovorila. Obidvaja sa vyobliekali a chodili sem každý rok.“

„Takže si svoj zadok nezdvihol preto, lebo si si uvedomil, že ma miluješ a nemôžeš bezo mňa žiť, ale preto, lebo ťa premohla žiarlivosť.“

„Záleží na tom?“

„Ty si vlastne žiarlivec, však?“

„Žiarlim len vtedy, keď niekto siaha na to, čo je moje, miláčik.“

„Lenže ja som ti nepatrila vo chvíli, keď si si myslel, že som si na dnes večer dohodla rande s niekým iným.“

Vystrel som ruku a pritiahol si Laylu na svoju hrud', do výšky očí. „Patriš mi odo dňa, keď sme sa prvýkrát stretli. Možno sme neboli po celý čas spolu, ale to ešte neznamená, že nie si úplne moja.“

## Epilóg

LAYLA

*Po dvoch rokoch*

Doma ma vívalo niečo nezvyčajné – ticho.

Keď som dnes ráno odchádzala, aby som sa naraňajkovala so svojím otcom a nevlastnou sestrou, v našom dome vládol chaos. Gray a Ella boli na dvore už od ôsmej a činili sa v záhrade. Pehán sa váľal v hnoji, ktorým Gray a Ella chceli dnes pokryť celý dvor, a oni dvaja sa ostrekovali postrekovačom.

Nič sa nevyrovná tomu, keď si človek môže dať kávu obklopený pachom mokrého psa a kravského trusu a potom si dať raňajky s dvomi ľuďmi, v ktorých prítomnosti sa ešte stále nevie úplne uvoľniť.

Pred pár mesiacmi som bola na prechádzke s Ellou a opäť som vrazila do svojej nevlastnej sestry Kristen. Sama sa pozvala na náš obed, a keď bolo po všetkom, došlo mi, že som sa vôbec necítila zle. Otvorili sa mi dvere, o ktorých som si myslela, že sú navždy zavreté, a odvtedy sme sa začali pomaly zbližovať.

Hodila som kabelku na konferenčný stolík v obývačke a vrátila som sa na dvor. Nikto tam už nebol, ale ja som sa musela rozosmiať nad tým šialenstvom, ktoré som tam videla.

Dom, ktorý sme kúpili v Brooklyne pred šiestimi me-

siacmi, sa nachádzal len niekoľko ulíc od miesta, kde so svojou matkou bývala Ella. Zamilovala som sa do tejto štvrte počas toho vyše ročného obdobia, keď sme sem často chodili navštevovať Ellu. Max prekvapila každého, vrátane jej lekárov, a žila o osemnásť mesiacov dlhšie, hoci doktori vraveli, že jej zostáva tri až šesť mesiacov života. Ten predĺžený čas však bol plný úskalí – časté pobyty v nemocnici a Elline návaly smútku, pretože už bola staršia a naplno si začala uvedomovať, čo sa v skutočnosti deje.

Ella zažila už toľko zmien, preto sme si mysleli, že aj pre ňu bude lepšie, ak budeme bývať v štvrti, ktorú už pozná.

Takže sme kúpili starý dom z hnedého pieskovca so zadným dvorom, otvárajúcim sa do aleje, a rozhodli sme sa, že toto bude náš brooklynský domov. Keď Max zomrela, Ella sa na istý čas uzavrela a Gray sa zúfalo snažil nadviazať s ňou spojenie. Obaja sme sa snažili. Navrhla som, aby si vymysleli nejaký projekt, na ktorom by mohli pracovať spoločne, a to by potom bol dôvod na to, aby spolu trávili viac času. Gray teda vytiahol nákresy, podľa ktorých chcel so svojou matkou vysadiť záhradu. Nikdy sa to neuskutočnilo. Preto vtedy letel do Kalifornie, aby vysadil aspoň okolie matkinho náhrobku.

Rozhliadla som sa po dvore. V rohu bola záhrada jeho matky – vysadená podľa jej želania. Boli tam všetky stromy, kvety a sadenice, ktoré chcela pestovať pred dvadsiatimi piatimi rokmi. Projekt Ellu zaujal a Gray chcel pokračovať. Takže sa spolu dohodli, že si navrhnú vlastnú záhradu – presne tak, ako to urobili Gray so svojou mamou, keď bol Gray ešte malý.

Vyše mesiaca takmer každý večer strávili nad návrhom záhrady. Počas víkendov sme navštevovali bota-

nické záhrady a výstavy, čo často viedlo ku zmenám v pôvodnom návrhu. Radšej som nechcela vedieť, koľko stáli všetky tie vzácne cudzokrajné rastliny, ktoré boli vysadené na tomto šialenom dvore. Som si istá, že za tú cenu by sme si mohli kúpiť hoci aj auto. Lenže to, čo táto práca dala Grayovi a Elle, bolo neoceniteľné. To, že sa Ella vylieči zo svojho žiaľu a znovu nájde cestu k otcovi, stálo za všetky peniaze.

Ešte raz som prešla pohľadom po tej džungli a vrátila som sa dnu. Kam sa všetci podeli? Všimla som si, že aj Pehán niekam zmizol. Oblúbená topánka ležala na jeho psom ležovisku – samozrejme, nie na pôvodnom. Pohodlné sako, ktoré kedysi nosil Gray a od ktorého sa Pehán dva roky nevedel odpútať a urobil si z neho pelech, bolo už pochované na našom dvore. Týždeň po tom, ako sa sem nasťahovala Ella, sme ho s Grayom prichytili, ako uprostred záhrady, pod veľkým stromom, zahrabáva to sako. V tú noc šlohol jednu zo svietielkujúcich tenisiek a bolo po paráde. Po jeho niekdajšom pánovi teraz už nezostalo ani stopy, starú topánku tiež niekam zahrabal. Odvtedy sa už neodtrhol od Ellinej malej tenisiky.

Vyšla som na poschodie, aby som sa prezliekla, a zastala som pri dverách Ellinej izby, aby som zhasla. Za každým, keď som uvidela obrovskú dúhu na bielych stenách, musela som sa usmiať. Pred niekoľkými mesiacmi som jej pred spaním prečítala *Myšiaka Stuarta Littla* aspoň stokrát a Ella sa ma opýtala, či jej mama vidí z nebička tú dúhu. Povedala som jej, že asi áno. Boh kladie dúhu na oblohu len po búrke a ja som si vždy myslela, že je to preto, aby sme nezabudli, že po pochmúrnom období sa znovu vyjasní.

Zhasla som svetlo v Ellinej izbe a prešla som do našej spálne. Prvé poschodie nášho domu sa počas dňa väčšinou rozohreje, najmä naša spálňa. Zvlášť odvtedy, čo sme zrekonštruovali poschodie a môj bláznivý priateľ dal vyrobiť na steny zvukové tesnenie. Gray si totiž v noci nedáva v spálni pohov len preto, lebo teraz fungujeme ako rodičia na plný úväzok.

Vošla som do našej šatne a vyzliekla som sa, aby som si dala na seba tielko a šortky. Cestou zo spálne som si všimla, že niečo leží uprostred postele.

Bol to červený karisblok. Na obale bolo Grayovým mužným, úderným rukopisom napísané: *Grayov zápisník želaní*. Zasmiala som sa a posadila sa, aby som zistila, čo mu chodí po rozume.

Tak ako v mojich zošitoch, aj tu boli strany v strede rozdelené čiarou na dva stĺpce, z ktorých jeden obsahoval veci *za* a druhý *proti*. Jeho zoznam však nemal záhlavie, tak som sa snažila prísť na koreň veci.

Zoznam *za* bol rozsiahly a hneď prvý zápis ma rozosmial.

*Veľký vták.*

Nevedela som rozlúštiť, na čo narážali ďalšie zápisy.

*Dial'kový ovládač.*

*Programovaná káva.*

*Čerstvé drobnoplodé paradajky.*

*Rip a Etta. Naozaj?*

O čo išlo tomuto bláznivému chlapovi? Skúmala som zoznam ďalej.

*Magický jazyk.*

*Láska môjho života.*

*Dúhy.*

Zoznam pokračoval a zaberal takmer celú prednú

aj zadnú stranu listu. Pri poslednom zápise som zatajila dych.

*Pretože ona je druhá polovička môjho srdca a naše duše tlčú ako jedna.*

Zoznam ma natoľko upútal a tak veľmi som sa snažila pochopiť ho, že som nepočula, ako niekto prichádza. Keď sa ozval Grayov hlboký hlas, vyskočila som a zápisník mi vyletel z ruky.

„Špehuješ?“

„Bože, Gray.“ Položila som si ruku na srdce, ktoré tlklo tak divoko, až som mala pocit, že mi vyskočí z hrude. „Na smrť si ma vystrašil.“

Zostal stáť vo dverách a zaplňal ich svojou impozantnou postavou. Ruky mal vystreté nad hlavou a dotýkal sa zárubne. Stačil mi jediný pohľad na jeho sexi úškľabok a hneď som vedela, že má niečo za lubom. Pulzovanie, ktoré som cítila medzi nohami, mi oznamovalo, že nech už išlo o čokoľvek, dúfala som, že sa to udeje tu.

Očami sa zabodol do zápisníka na podlahe. „Pochopila si?“

„Áno, myslím že áno. Názov zoznamu bude *Gray je blázon*.“

Perami mu zašklbalo a vošiel do izby. Zdvihol zápisník a podal mi ho.

„Prejdime si ho spolu.“

Prekvapilo ma, že Ella nevbehla do izby. „Kde je Ella?“

„Dnes večer bude u babky a dedka.“

*V preklade: u Etty a Ripa.*

Pred rokom ich Ella začala volať babka a dedko. Už si ju dvakrát zobrali k sebe na noc – raz, keď sme museli spolu odcestovať na obchodné stretnutie, a potom

ešte večer, keď ma Gray požiadal, aby som sa k nemu nasťahovala.

„Nespomínam si. Hovoril si mi, že bude u nich spať?“ Gray zavrtel hlavou. „Nie. Napadlo mi, že by sme sa mohli nerušene porozprávať. Je u nich aj Pehán.“

Môjmu telu sa hneď zapáčila predstava, že celú noc strávim osamote s Grayom. „O čom sa chceš rozprávať?“

Znovu sa pozrel na zoznam. „Začni čítať.“

Čo mám povedať, bola som zvedavá. Prečítala som prvý zápis. „Veľký vták?“

„Povedal by som, že je nadpriemerný, čo myslíš?“

„Takže sa to týka anatómie tvojho tela?“

„Samozrejme.“

Zachichotala som sa. „Diaľkový ovládač?“

Posadil sa na posteľ. „Vieš, ako s ním narábať?“

„Nie.“

„Ale ja viem.“

Zvraštila som obočie. „Fajn...“

Znovu pozrel na zoznam. „Pokračuj.“

„Programovaná káva?“

„Je pre teba dôležitá ranná káva?“

„Je pre teba dôležitý zápis číslo jeden v tvojom zozname?“ spýtala som sa.

Tými sexi perami znovu zašklbalo. „Pokračuj.“

Pozrela som do zápisníka. „Čerstvé drobnoplodé paradajky?“

„Sú lahodné, keď sú čerstvo natrhané zo záhrady, však?“

„Mmm. Ako keby som jedla guľôčky z cukru.“

Lúštili sme zápisky ďalej. „Rip a Etta?“

Rip a Etta sa tajne zosobášili niekoľko týždňov po Ripovom nasťahovaní. Vôbec nás to neprekvapilo. Tí

dvaja sa fakt našli. No prekvapilo nás, keď s myšlienkou sobáša prišiel Rip. V prípade, že sa znovu ožení, nemôže už poberať sumu, ktorú dostával z dôchodku po zosnulej manželke. Keď sme mu to pripomenuli, povedal, že si to v plnej miere uvedomuje a že radšej bude chudobný a kvôli nejakému drobnému vo vrecku nepripraví o dobré meno takú čestnú ženu ako Etta. Hoci nedostatku peňazí sa nemuseli obávať.

Dom, v ktorom bývali, im totiž Gray daroval ako svadobný dar. A postaral sa aj o ďalšie prekvapenie. Gray nejakým spôsobom prehovoril Ripovu dcéru, aby prišla na ich svadbu. Keď ju Rip uvidel prichádzať, rozplakal sa ako malé dieťa. Ani my ostatní sme neovládli svoje slzy.

Gray znovu nazrel do zoznamu. „Nasledujúci zápis hovorí sám za seba.“

*Magický jazyk.*

Posunula som sa vo svojom sede a usmiala sa.

Ďalší zápis znel *Láska môjho života*.

„Miluješ ma?“ spýtal sa.

„Samozrejme. Nadovšetko.“

„Pokračuj.“

„Dúha?“

„Čo si mi povedala, keď sme domaľovali tú obrovskú dúhu v Ellinej izbe?“

Pamätala som si to. „Povedala som, že ty si dúha môjho života. Rozohnal si mraky a prestalo pršať.“

Vzal ma za ruku a stisol ju. Zvyšok zoznamu sme prečítali spolu.

„Už ti došlo, o čo ide?“ spýtal sa.

„Možno by som si mala prečítať, čo je v stĺpčeku *proti*.“



V tej časti zoznamu bola len jedna veta. Prečítala som ju nahlas.

„Bude po celý život so mnou.“

Gray vstal. Potom si kľakol a vzal ma za ruku.

„Myslel som si, že skôr než mi odpovieš, budeš chcieť niektoré veci prediskutovať, preto som zostavil ten zoznam. Schopnosť narábať diaľkovým ovládačom, naprogramovať stroj na kávu, magický jazyk, Rip a Etta, ktorí nás pred oltárom predbehli... to sú len niektoré maličkosti z nekonečného zoznamu dôvodov, pre ktoré by si sa mala za mňa vydať.“

Siahol do vrečka a vytiahol nádhernú škatuľku. Otvoril ju a ukázal mi ten najkrajší zásnubný prsteň, aký som kedy videla. Stredný drahokam musel mať aspoň tri či štyri karáty. Po jeho bokoch boli ešte dva kamene, každý z nich taký veľký, že by mohli byť samostatnými snubnými prsteňmi.

„Keď som povedal Ette, že sa ťa chystám požiadať o ruku a že tam chcem dať zapasovať drahokam z matkinho prsteňa, trvala na tom, aby som použil kamienok aj z jej svadobného prsteňa. Takže tento prsteň je vytvorený z kamienkov troch najúžasnejších žien môjho života. Veľký drahokam v strede reprezentuje teba. Dva po bokoch predstavujú moju matku a Ettu. Kým som s klenotníkom pracoval na vytvorení prsteňa, uvedomil som si, že je v tom kus symboliky, lebo získavaš nás dvoch – mňa a Ellu.“

Po tvári sa mi kotúľali slzy. Pozrela som na naše spojené ruky a všimla som si, že Gray sa chveje. Tento chlap nikdy nedal na seba poznať, keď sa niečoho obával.

„Je nádherný, Gray. Vôbec neviem, čo mám povedať.“

„Možno som mal trochu vylepšiť zoznam vecí, ktoré

hovoria v môj prospech. Možno tá jedna vec, čo hovorí proti, že budeme spolu navždy, preváži tie dve strany pozitív. Ale ak pristaneš na to, aby si sa stala mojou ženou, sľubujem ti, že každý deň budem pracovať na tom, aby zoznam pozitív narastal. Mohol by som povedať, že si mi vrátila vieru v lásku, no ty si pre mňa urobila oveľa viac, Layla. Vrátila si ma do *života*. Takže, prosím ťa, vyďaj sa za mňa. Prosím ťa, povedz mi, že do konca svojho života budeš mojou manželkou.“

Pregílgala som slzy. Sotva som vedela dostať zo seba slová. „Áno. Áno. *Bože, áno.*“

Gray mi vzal tvár do dlaní a nežne ma pobozkal na pery. „Takmer som na to zabudol. Povedal som Elle, že dnes ťa požiadam o ruku, a niečo ti po mne odkázala.“

„Čo?“

Gray sa narovnal, položil palec na svoju ruku a potom rozťahal prsty. „Mamička,“ povedal. „Už ťa nebudem volať Layla, ale mamička, ak ti to nebude prekážať.“

Zaplavili ma slzy šťastia. Pritisla som si Graya k sebe a dlhú chvíľu som ho nepustila. Bolo dobré, že spravil ten zoznam, pretože vymenovanie všetkých dôvodov, pre ktoré by som sa mala vydať za tohto muža, mohlo trvať roky a zaplnilo by mnoho zápisníkov. No v konečnom dôsledku v zozname pozitív by mi úplne stačil jeden dôvod: Každú jeho čiastočku som milovala každou svojou čiastočkou.

Smrkla som. „Urobili ste vo svojom zozname jednu chybu, pán Westbrook.“

Odhrnul mi pramienok vlasov z tváre a usmial sa. „Naozaj? Akú, Pehaňa?“

„*Bude po celý život so mnou* je na nesprávnej polovici strany.“